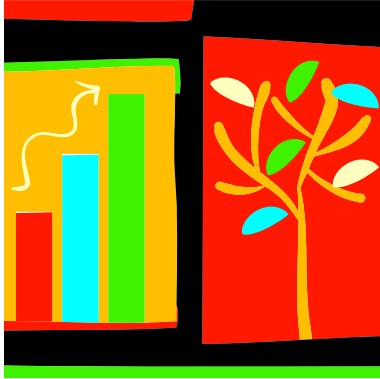

Chu Sa Lan

Mắt em người Sài Gòn

Chương 1

"Anh có chắc là anh thích ngôi nhà này không? "

Jane, nhân viên của hãng địa ốc Century 21 hỏi lại lần nữa trong lúc dẫn Nhật Yên đi vòng quanh ngôi nhà cũ nằm lơ lửng giữa khu rừng.

" Jane đừng có lo... Tôi biết ngôi nhà cần phải sửa chữa nhiều chỗ lắm, tuy nhiên tôi thích sự yên tĩnh của nó... "

Ngừng lại, ngược nhìn tàng cây Norway Maple cao ngất tỏa bóng mát rồi rọi Nhật Yên tiếp.

" ... Tôi đã đi nhiều khu vực trong thành phố mà không tìm ra một ngôi nhà vừa ý mình trừ ngôi nhà này dù nó ở vào vùng ngoại ô vắng vẻ. Đúng ra thời mảnh đất có giá trị nhiều hơn ngôi nhà... "

Jane mỉm cười phụ họa.

" Anh nói đúng... Mấy mẫu đất này sẽ có giá trị lắm nếu... "

Ngừng nói, Jane cười với người thanh niên Việt Nam đang đứng bên cạnh mình.

"... Nếu anh không sợ ma... "

Jane không nói hết câu nhưng Nhật Yên hiểu ý. Ngoài cái vẻ cổ kính, liêu trai; ngôi nhà còn nằm khuất trong khu rừng cây cối rậm rạp nhất là xa cách với các ngôi nhà lân cận. Từ chỗ họ đứng ra tới con lộ nhỏ có tráng nhựa cũng gần trăm bước. Rồi từ con lộ nhỏ họ phải đi hơn nửa dặm mới gặp đường lớn. Suốt con lộ nhỏ hẹp này chỉ có ba bốn ngôi nhà

nằm rải rác. Vẻ cũ kỹ và điêu tàn cộng thêm không khí u tịch và hoang vắng tạo cho ngôi nhà một nét gì lạ lùng gần như là liêu trai, ma quái khiến cho Jane cảm thấy sờ sợ. Vì thế mà nàng mới nói ra câu trên. Nhìn Jane Nhật Yên cũng cười đùa lại.

" Tôi chưa thấy ma lần nào... Tuy nhiên nếu có may mắn được gặp, tôi hy vọng sẽ gặp được một cô ma xinh xắn và dễ thương..."

Jane bật lên tiếng cười vui vẻ vì lời nói đùa của người bạn học cùng trường trung học và đại học với mình. Dừng lại ở chính giữa sân trước, đứng ngắm ngôi nhà cổ lần nữa Nhật Yên chắc giọng.

" Bây giờ chúng ta trở lại văn phòng của Jane để làm thủ tục. Tôi muốn dọn vào càng sớm càng tốt..."

Nhìn Jane anh nói tiếp với giọng nghiêm nghị.

" Tôi sẽ trả bằng tiền mặt. "

Chàng thanh niên Việt Nam hơi mỉm cười khi thấy cô bạn gái mở to " blue eyes " nhìn mình và kêu lên với giọng sừng sốt.

" Tiền mặt... Anh trả một trăm tám mươi lăm ngàn bằng tiền mặt..."

Nhật Yên gật đầu cười chum chím.

" Phải... Chỉ có cách đó mới rút ngắn thời giờ và giấy tờ lời thôi phiền phức.

Jane mỉm cười lắc lắc mái tóc vàng óng ả của mình.

" Jane quên mất là anh có tiền, có thể có bạc triệu... Làm nghề " *freelance writer* " như anh..."

Nhật Yên quay qua nhìn cô bạn gái ngày xưa học cùng trường với mình.

" Sao Jane biết?

" Jane có đọc tiểu thuyết của anh. Từ cuốn đầu tay tới cuốn thứ ba. Tất cả là " *best seller* " mà..."

Giọng nói của Jane nghe thật dịu dàng, âu yếm pha lẫn thán phục và ngưỡng mộ người bạn cùng trường mà không cùng lớp. Nhật Yên cười nhẹ.

" Cảm ơn Jane... Không ngờ tôi lại có một độc giả dễ thương và xinh đẹp..."

Cười thành tiếng thánh thót Jane đùa.

" Vậy hả... Anh làm gì để cảm ơn cô độc giả trung thành của anh.

Nhật Yên cũng cười đùa lại.

" Tôi sẽ mời Jane đi ăn tối nay sau khi mình làm xong giấy tờ.

Vừa nói anh vừa mở cửa xe ngồi vào ghế phía bên hành khách. Jane từ từ lái xe trên con đường mòn dẫn ra lộ chính trong lúc Nhật Yên quay nhìn ngôi nhà thấp thoáng sau khu rừng cây lá xanh um.

Đang ngồi xem tivi Jane liếc đồng hồ khi nghe tiếng gõ cửa. Bảy giờ. Nhật Yên đúng hẹn tới đón nàng đi ăn cơm tối. Mở cửa nàng thấy người thanh niên Việt đứng với nụ cười vui. Nhìn Jane giây lát Nhật Yên nói chậm và nhỏ.

" Xa nhau một thời gian tôi thấy Jane khác hơn xưa nhiều... Đẹp và quyến rũ hơn.

Jane cũng cười nói nửa đùa nửa thực.

" Anh cũng vậy... Chẳng chắc hơn, đẹp trai hơn và " *hot* " hơn...

Nhật Yên nheo mắt nhìn cô bạn học.

" Lần đầu tiên tôi thấy Jane diện... Đẹp lắm.

" Cám ơn anh... Jane ít khi diện.

Nhật Yên mỉm cười. Câu nói của Jane cho anh hiểu rằng anh là người bạn đặc biệt cho nên nàng mới diện đẹp. Hai người song song ra xe. Ngồi vào ghế nhưng chưa vội nổ máy Nhật Yên hỏi nhỏ.

" Jane thích ăn gì. Nhật, Tàu, Thái, Ý hay Việt Nam?

" Mỹ, Tàu với Ý thì Jane không dám đụng tới vì sợ mập còn Nhật thì Jane không thích lắm.

Nhật Yên cười cười.

" Như vậy chỉ còn Thái và Việt Nam.

Jane nhún vai cười nhẹ.

" Tùy anh.

Dù đã hơn bảy giờ nhưng nắng vẫn còn chói chang và nóng hừng hực. Máy chum hoa màu trắng, đỏ hay tím lung lay trong gió nơi khuôn viên của Northgate Mall. Xe chạy trên cây cầu cao bắt qua hồ nước mênh mông một màu xanh. Dăm chiếc thuyền trôi dạt dờ. Hàng thông xanh cao ngất che bóng mát rời rọi. Dưới gốc cây thông người ta đặt những cái bàn bằng cây và lò nướng thịt. Bãi tắm đông nghẹt người.

Xe chạy xuống tới đầu cầu Nhật Yên chột lên tiếng.

" Mùi thịt nướng thơm quá.

Cười im lặng Jane liếc người bạn trai đang lái xe. Lúc còn ở trung học nàng biết Nhật Yên nhưng vì khác lớp do đó nàng không có dịp may làm quen với người học sinh Việt

Nam hiền từ và dễ thương này. Nàng càng thêm mến mộ khi tình cờ chứng kiến cuộc đấu đá giữa Nhật Yên và Jack, một cầu thủ football nổi tiếng nhất của trường. Cao lớn, dềnh dàng, nặng gần ba trăm cân, Jack được mọi người đặt cho biệt danh là *KingKong*. Ý vào sức mạnh và sự nổi tiếng của mình Jack hay chọc phá nhiều người. Chuyện đó cũng không có gì đáng nói cho tới một buổi chiều thứ bảy ở sân quần vợt của trường. Đứng nơi sân cỏ Jane mục kích Jack cùng với hai người bạn trong đội football chọc phá Nhật Yên và Adam đang chơi quần vợt với nhau. Bình vực bạn và cũng vì tự vệ anh đã đương đầu với *KingKong*. Trái với sự lo sợ của Jane và mọi người, cũng như không ai biết bằng cách nào, *Việt petite* đã “*knockout*” một đối thủ có trọng lượng nặng hơn anh hai lần. Chuyện hi hữu này được Jane và bạn gái đồn ầm lên và chẳng bao lâu mọi học sinh đều biết. Từ đó *Việt petite* đều được mọi người nể phục. Jane muốn làm quen với Nhật Yên nhưng do ở tính tình rụt rè và nhút nhát nên nàng bỏ lỡ dịp may. Lên đại học, vì ngành học khác nhau và lại trường đông tới hai ba chục ngàn sinh viên cho nên nàng hầu như không gặp lại Nhật Yên. Bẵng đi thời gian dài nàng mới gặp lại khi anh gọi điện thoại tới văn phòng địa ốc nơi nàng làm việc. Mừng còn hơn bất được vàng, Jane vồn vã trò chuyện rồi sau đó lãnh phần đưa Nhật Yên đi khắp nơi để tìm mua căn nhà. Nhờ vậy mà hai người có dịp gần gũi với nhau nhiều hơn và đậm ra thân thiết hơn.

" Jane có tới đây lần nào chưa?

Nhật Yên hỏi trong lúc quẹo xe vào Sweet Basil, một nhà hàng Thái nổi tiếng trong thành phố.

" Jane có tới đây hai lần... Lần đầu là ngày sinh nhật thứ 21 và lần thứ nhì khi ra trường.

" Jane đi với ai... Bạn gái hay boy friend?

Nhật Yên hỏi câu này trong khi quay đầu sang nhìn cô bạn học của ngày xưa. Im lặng nhìn bạn giây lát Jane mới cười trả lời.

" Đi với ba má và anh chị... Jane không có bạn trai.

Nhật Yên cười cười im lặng. Đường như nghĩ người bạn cùng trường không tin vào lời nói của mình, Jane cất giọng nghiêm nghị pha chút buồn rầu.

" Từ nhỏ cho tới bây giờ Jane không có quen ai... không có boyfriend...

" Thật ư.

Nhật Yên kêu lên hai tiếng như nửa tin nửa ngờ khiến cho Jane quay nhìn anh.

" Anh có quyền không tin nhưng đó là sự thực... Hai mươi lăm tuổi rồi mà Jane chưa hề

có "sex" với ai.

Cô gái hơi mỉm cười khi thấy người bạn học ngày xưa trợn đôi mắt sáng long lanh nhìn mình. Nhật Yên cũng mỉm cười vì sự ngây thơ và thành thật của Jane. Dù đã hai mươi mấy tuổi song nàng vẫn còn giữ được ít nhiều tính chất ngây thơ và hồn nhiên.

"Tôi tin Jane... Đó là điều rất hiếm và rất quý... Thời buổi bây giờ..."

Nhật Yên bỏ lững câu nói nhưng cô bạn gái của anh hiểu.

"Cám ơn anh... Anh không cười Jane hả?"

Đậu xe vào bãi đậu xe, tắt máy xe xong Nhật Yên đi vòng qua phía bên kia mở cửa cho cô bạn học rồi cười vu vơ.

"Tại sao tôi lại cười Jane... Tôi còn phục Jane đẳng khác."

Hai người đi bên nhau vào nhà hàng. Họ được đưa tới một bàn nằm trong góc. Trong suốt bữa ăn họ nói chuyện rất nhiều. Họ ôn lại những ngày còn ở trung học. Nhắc tên những người bạn. Cười vui về những kỷ niệm khó quên. Càng nói chuyện nhiều chừng nào họ càng thân mật và hiểu nhau nhiều hơn. Nhật Yên tỏ ra quý mến và săn sóc trong lúc Jane cũng biểu lộ một cách kín đáo cho người bạn ngày xưa biết là nàng rất có cảm tình và nhất là muốn trở thành một người bạn thân thiết để tình cảm của hai người có thể tiến thêm một bước nữa.

Đợi cho Nhật Yên ký giấy tờ rồi lấy chìa khóa xong Jane mới bắt tay anh.

"Jane xin chúc mừng anh... Chừng nào sửa xong ngôi nhà anh..."

Hiểu ý cô bạn gái Nhật Yên gật đầu cười.

"Khi nào xong tôi sẽ điện thoại mời Jane một bữa cơm tối tại nhà."

Mắt em người Sài Gòn

Chương 2

Hai tháng sau... Jane lái xe chậm chậm trên lối vào nhà của Nhật Yên. Quảng đường ngày xưa bằng đất đã được tráng nhựa phẳng phiu. Hai hàng cây phong lá xanh mơn mơn được trồng dọc theo hai bên đường. Nàng nhận thấy có ba loại là Sugar, Norway và Scarlet Red. Khi mùa thu tới ba thứ cây phong này sẽ biến con đường thành một bức tường lửa. Xa xa một vài cây Hybrid Poplar lá lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời chói chang của một ngày cuối hạ. Như muốn thưởng thức phong cảnh của khu rừng rộng Jane ngừng

xe xuống đi bộ. Gió hè thổi xuyên qua rừng cây rì rào âm thanh dịu dịu. Bóng nắng lơ lửng trên cỏ xanh. Redwood sừng sững bên cạnh Sweeping Cherry xen lẫn với Oak, Golden Chain, Cockspur Hawthorne, Pink Smoke, Weeping Willow, River Birch, White Birch, Royal Empress và nhiều thứ cây rừng khác mà nàng không biết tên.

" Jane thấy thế nào?

Jane cười bằng mắt khi thấy Nhật Yên. Quần cụt, áo thun ngắn tay, giày bata, người bạn học của nàng thật trẻ trung, tươi vui và *hot* trong ngày hè rực rỡ.

" Đẹp lắm.

Nhìn bao quát khu rừng cô gái cười tiếp.

" Điều mà Jane thích nhất là khu rừng trông sạch sẽ, ngăn nắp nhưng vẫn giữ được nét hoang dã, rừng rú của nó... Hoang vu, tịch mịch và nhuốm đầy nét liêu trai.

Nhật Yên cười nhìn cô bạn gái với ánh mắt là lạ. Hai người bước song song trên nền cỏ xanh mới vừa cắt nên còn thơm thoang thoảng mùi cỏ.

" Jane ngửi mùi thịt nướng.

Nhật Yên nhìn cô bạn học.

" Tôi nấu món ăn Việt Nam để cho Jane thử.

" Cảm ơn anh.

Khi vào tới sân trước Jane như không tin vào mắt của mình. Nét cổ kính và xưa cũ vẫn còn nguyên vẹn nhưng bên ngoài của ngôi nhà trông sạch sẽ, quang đãng và bắt mắt người nhìn. Mái nhà mới. Bốn bức vách bằng đá núi được rửa sạch lộ màu xanh biêng biếc thật mát mắt. Cửa kính mới tinh. Hàng trăm bụi hoa hồng đủ màu, đủ loại nở rộ dưới ánh nắng mặt trời. Mấy cây hoa Mộc Lan lá xanh um. Khóm myrtle crab lơ thơ vài cái bông úa tàn. Dọc theo hông nhà chủ nhân đã trồng một hàng dài Hardy English Lavender. Bám theo vách là Chinese Wisteria lá xanh mơn mớn.

Nhật Yên mời Jane ngồi xuống chiếc bàn đóng bằng cây với hai băng dài đặt nơi hiên sau. Trên đầu họ là dàn hoa hồng mà nàng nhận ra Climbing Blaze, Climbing Peace,

Climbing White American Beauty và Climbing Queen Elizabeth. Lò nướng thịt bằng than đá nằm nơi góc trái trên nền xi măng trắng vừa được rửa sạch. Tiếng chim cu gáy rì rạc, buồn buồn thoảng đưa trong tiếng gió rì rào.

" Jane muốn uống trà đá hay bia?

" Jane xin anh ly trà đá.

Jane trả lời trong lúc cúi nhìn vào lò nướng. Mùi thịt nướng bốc lên khiến cho nàng chảy nước miếng và cảm thấy đói bụng. Nhật Yên gấp vào đĩa giấy của nàng một xâu thịt bò nướng sả, một xâu tôm nướng và một miếng cá nướng. Vừa nhai vừa nuốt Jane vừa khen ngon.

" Ai dạy anh nấu ăn mà ngon vậy?

Nhật Yên trả lời với giọng thân mật hơn khi thay đổi cách xưng hô từ tiếng tôi thành ra tiếng anh .

" Má của anh và chị Tú Anh... Để hôm nào anh đưa Jane tới nhà chị Tú Anh chơi.

" Chị ở đâu?

" Atlanta.

Hớp ngậm bia Nhật Yên trả lời gọn.

" Jane ăn nữa?

" Ăn... Thức ăn Việt Nam ngon mà ăn hoài không no. Sao kỳ vậy anh?

Nhật Yên cười lớn gấp cho Jane thêm một xâu tôm nướng. Lấy một con tôm chấm vào đĩa nước mắm Jane cười nói với bạn trai.

" Nước mắm này ngửi thì hôi mà ăn thì ngon. Sao kỳ vậy anh?

Nhật Yên bật cười trước câu hỏi của Jane.

" Ăn xong anh mời Jane đi dạo trong rừng cho tiêu cơm xong tối tối mình ăn tiếp.

" Anh cho Jane ăn món gì nữa?

" Jane uống rượu được không?

" Được nhưng không nhiều lắm. Jane sợ say.

Chị Tú Anh dạy anh làm một món đặc biệt để ăn trong lúc uống rượu. Anh muốn cho

Jane thử.

Ngừng nhai Jane nhìn Nhật Yên rồi cười khẽ.

" Ok... Jane sẽ uống say... Nếu em không lái xe được thời anh cho em ngủ nhờ nhà anh nghe.

Nhật Yên cười rót thêm trà vào ly cho bạn.

" Nhà có ba phòng... Anh sẽ dành phòng đẹp nhất cho Jane.

" Cảm ơn anh... Jane tiếc là hồi còn trung học lại không quen anh.

" Bây giờ cũng chưa có muện lắm mà.

Ánh mắt xanh màu lục thủy của cô gái long lanh hơn vì câu nói của bạn trai.

" Jane muốn hỏi anh một câu mà lâu lắm rồi chưa có dịp hỏi.

" Câu gì?

" Làm cách nào mà anh " *knockout* " KingKong?

" Bí mật nghề nghiệp.

Nhật Yên đùa. Jane nũng nịu.

" Không chịu đâu... Anh làm ơn.

" Jane hỏi để làm chi?

" Để biết.

" Biết để làm gì?

" Để " *knockout* " anh.

Jane bật lên tiếng cười ròn rã. Nhật Yên cười gật đầu bước ra đứng nơi sân cỏ.

" Jane ra đây anh chỉ cho.

Ngưng ăn cô gái bước tới đứng đối diện với người bạn trai. Dùng ngón tay trỏ của mình đụng nhẹ vào vị trí nơi hai be sườn gặp nhau ở gần bụng của Jane, Nhật Yên cười nói.

" Ngay đây... Có hai điều đáng ghi nhớ là phải đánh đúng vào điểm đó và đánh đúng lúc đối thủ vừa dứt hơi thở.

Cúi nhìn ngón tay trỏ của Nhật Yên đang ấn vào ngực mình Jane cười.

" Làm sao em biết lúc nào đối thủ dứt hơi thở?

" Người ta khi hít vào thời ngực phồng to lên và bụng xẹp lại, còn khi thở ra thời bụng nở ra và ngực xẹp lại. Muốn *knockout* đối thủ thời Jane phải đánh ngay lúc hơi thở dứt tức là giây phút cuối cùng của thở ra. Đó là lúc khí lực trong người phân tán nên cũng chính là lúc yếu ớt nhất. Bình thường anh không thể nào *knockout KingKong* được do đó anh phải đánh ngay vào giai đoạn cuối cùng lúc hắt thở ra. Lúc đó khí lực phân tán nên hắt yếu xui Jane đâm hắt cũng gục nữa.

" Nếu bây giờ em đâm ngay chỗ này...

Chỉ ngón tay vào ngay vị trí trên bụng của Nhật Yên Jane cười.

" ... Là *knockout* anh được chứ gì?

Gật đầu Nhật Yên đùa.

" Jane đâm vào chỗ nào cũng *knockout* anh được.

" Thiệt hôn... Jane muốn đâm vào chỗ này nè.

Cô gái cười cười đưa tay chỉ ngay vào chỗ trái tim của Nhật Yên. Chàng thanh niên Việt cười đùa.

" Có đâm Jane nên đâm nhẹ nhẹ... Anh yếu tim lắm.

Bật lên tiếng cười thánh thót Jane trở về chỗ ngồi. Hai người tiếp tục ăn uống và cười đùa thân mật. Càng trò chuyện Nhật Yên càng thêm kinh ngạc và thích thú khi khám phá ra ra nhiều điều mới lạ ở cô bạn học của ngày xưa. Mê đọc sách, yêu nghệ thuật cho nên Jane có hiểu biết sâu xa về lãnh vực này.

" Jane thích văn chương mà tại sao lại chọn ngành quản trị và điều hành?

" Em không biết... Chị Liz và anh Frank khuyên nên chọn ngành đó vì dễ kiếm việc làm... Ra trường làm việc thời gian mới biết ngành này cực và bận bù đầu... Không có

sương như việc của anh.

Nhật Yên cười đùa.

" Thế thì Jane viết văn đi.

Uống ngụm nước cô gái cũng đùa lại.

" Thôi... Em mà viết văn là anh thất nghiệp liền... Em mến anh nhiều lắm nên không muốn lấy việc làm của anh. Nhất là...

Jane ngừng lại cười. Nguyễn quay sang nhìn. Anh bắt gặp đôi mắt xanh màu lục thủy đang nhìn mình như muốn nói điều gì. Đôi môi mọng ướn run run như chờ đợi cái gì. Thầm thở dài để trấn tĩnh anh cười nói lảng.

" Jane muốn ăn tráng miệng món gì?

Jane lắc lắc mái tóc vàng óng ả.

" Thôi em no quá... Em để dành.

Nhật Yên đứng lên.

" Bây giờ anh mời Jane đi dạo...

Đôi bạn học thông thả đi dưới bóng râm mát của những cây rừng cao ngất. Tiếng gió lùa như điệu nhạc buồn. Hoa dại nở rộ nhiều màu trắng, vàng, xanh, đỏ và tím. Cây hoa hướng dương vươn lên thật cao trông lạc loài và đơn độc.

" Jane thích loại cỏ này... Ngộ quá.

Jane chỉ tay vào một khóm cỏ cao màu vàng xen lẫn với màu hồng.

" Người ta gọi nó là Pampas Grass, gốc ở nước Argentina. Cách đây chừng ba bốn tuần anh đi dạo ra tận đây và tình cờ thấy nó. Đằng kia có một khóm Japanese Bloodgrass đẹp lắm.

Không biết nghĩ gì mà Nguyễn đưa tay ra ôm ngang hông Jane. Cô gái có đôi mắt xanh màu lục thủy hướng ứng cử chỉ âu yếm bằng cách cũng vòng tay ôm hông bạn trai. Hai người bước tới khóm cỏ dại lá màu đỏ rực trên chót và lan dài tới gần tận gốc. Nắng

khuất sau hàng cây làm khu rừng thành ra tối và âm u. Không khí mát và nặng nề nhiều hơi nước. Xa xa như có tiếng sấm gầm. Ngược nhìn trời Nhật Yên nói.

" Có lẽ trời sắp mưa... Mình đi về kéo mắc mưa.

Jane lắc đầu nũng nịu.

" Không... Em muốn đi nữa... Mưa mặc kệ mưa... Em thích đi dưới mưa.

Nhật Yên kéo cô bạn học sát vào người. Hôn nhẹ lên tóc anh thì thầm.

" Jane muốn làm nàng tiên đi dưới mưa.

Làn da trắng của cô gái hơi hồng lên, thẹn thùng và kích thích vì nụ hôn và nhất là sự va chạm thân xác với người con trai mà nàng cảm mến. Điều mà Nhật Yên nhận thấy là Jane khác hẳn với các thiếu nữ đồng trang lứa. Ngoài tính tình dịu dàng và tế nhị, nàng vẫn còn nhiều thẹn thùng, nhút nhát của một thiếu nữ cổ xưa cách đây mấy chục năm. Anh biết Jane thích mình nhưng nàng lại không vồ vập, lả lơi hay làm cử chỉ nào mời gọi một cách lộ liễu hoặc trắng trợn. Dù không có bạn trai nàng cũng không chịu đi săn tìm đàn ông như nhiều thiếu nữ chưa chồng khác. Có lẽ nàng thích được đàn ông săn tìm hơn. Hoặc có lẽ nàng biết mình không có khả năng săn tìm đàn ông.

Mưa rơi lác đác. Gió thổi bay tung những sợi tóc vàng của Jane. Mưa rơi trắng xóa khu rừng. Mưa làm nhạt nhòa cảnh vật. Mưa làm ướt thân người. Nhật Yên quay nhìn cô bạn học đang đứng ngược mặt đón mưa rơi trên tóc, trên quần áo bắt đầu ướt và dán chặt vào thân thể phô bày những đường cong gợi cảm của một thiếu nữ đang xuân.

Em thấy lạnh.

Jane thì thầm khi bắt gặp Nhật Yên đang nhìn mình dăm dăm. Vòng hai tay lên che kín ngực nhưng nàng vẫn có cảm tưởng nhột nhột và rờn rợn vì ánh mắt của Nhật Yên như bàn tay đang mơn man lên da thịt của mình. Để dấu kín cảm giác nàng vụt quay đầu chạy trở lại hướng ngôi nhà. Cười ròn rã Nhật Yên chạy song song với cô bạn học. Được nửa đường Jane dừng lại để thở. Vòng tay kéo bạn vào sát mình Nhật Yên thì thầm.

Thôi đừng chạy nữa... Anh không nhìn Jane đâu.

Anh nhìn cũng được nhưng...

Nhưng gì?

Jane có cảm giác kỳ kỳ.

Khó chịu hay là thích?

Thích mà nhột... Giống như anh đụng Jane.

Nhật Yên cười lớn. Tiếng cười của anh chìm mất trong tiếng sấm gầm kéo dài lê thê.

Sét đánh... Chạy Jane...

Nhật Yên nắm tay cô bạn học chạy nhanh. Jane vừa chạy vừa cười ròn rã. Vào nhà hai đứa ướt như chuột lột. Đưa cho Jane cái áo choàng và cái khăn anh nói nhỏ.

Jane mặc tạm cái này rồi đưa quần áo anh xấy cho khô.

Thay quần áo khô xong Nhật Yên mời Jane ra phòng khách. Đứng ngắm nhìn quanh quất giây lát cô gái lên tiếng.

Jane thích cách trang hoàng của anh. Đây về Á Đông. Xưa và cổ kính... Giản dị chứ không cầu kỳ.

Tới ngồi nơi cái đôn hình con voi Jane cười cười.

Em thích cái này.

Nhún nhún mấy cái cô gái đứng dậy rồi bước tới nhìn chăm chú bức tranh treo trên tường.

Cảm ơn anh.

Jane cười nói khi nhận ly rượu vang của bạn đưa cho mình.

Cảnh làng quê ở Việt Nam. Má anh nói là nơi anh sinh ra cũng giống như vậy.

Con này là "*water buffalo*" phải không anh?

Jane chỉ vào con trâu đang thành thoi gặm cỏ trong bức tranh. Gật đầu cười Nhật Yên hớp ngụm rượu.

Anh mời Jane xem một đoạn phim nói về đồng quê Việt Nam.

Hai đứa tới ngồi nơi sofa. Nhật Yên bấm nút máy dvd và truyền hình.

Phim trình bày một cảnh về mùa len trâu ở vùng đồng bằng sông Cửu Long... Mùa mưa nước ngập cho nên trâu không có cỏ ăn. Vì thế những người có trâu phải giao trâu của họ cho một nhóm người chuyên giữ và dẫn trâu lên vùng đất cao hơn không bị nước ngập...

Nhìn cô bạn học Nhật Yên cười cười giải thích thêm.

Như Jane có chó mèo thời muốn người ta giữ trong lúc đi nghỉ hè...

Cô gái tóc vàng gật đầu tỏ ý hiểu. Nàng im lặng nhìn cảnh nước ngập mênh mông trên vùng cây cỏ và đàn trâu mấy trăm con quây nước ùng ùng. Nàng trợn đôi mắt xanh màu lục thủy nhìn cảnh hai con trâu húc nhau, gài sừng. Mãi mê xem nên nàng không chú ý tới cử chỉ là dựa đầu vào vai bạn cũng như vòng tay ôm lấy vai bạn trai.

Jane thích không?

Gật đầu cười cô gái nhìn bạn.

Thích nhưng thích anh nhiều hơn.

Nói xong nàng nghiêng người hôn lên má.

Thích anh hay là thích hôn anh?

Không biết?

Thấy thái độ hơi thắc mắc của bạn Jane cười.

Thích anh... Thích hôn anh và thích được anh hôn... Tuy nhiên Jane muốn đợi tới lúc chín mùi mới ngon.

Nhật Yên cười lớn vì lời nói dí dỏm của cô bạn học.

Anh cũng vậy... Anh muốn đợi tới khi mình không còn giữ được mới.

Jane cười rũ vì hiểu được cái ý của bạn.

Em muốn uống nữa... Em muốn say... Biết đâu say sẽ làm em *wild* hơn.

Làn da trắng của cô gái hồng lên khi nói câu sau cùng. Cầm lấy ly rượu đi vào bếp Nhật Yên cười.

Jane đừng có nghĩ là anh phục rượu em nghe chưa.

Em biết... Em biết anh là một " *quân tử của phương*

đông " mà.

Nhật Yên mỉm cười khi nghe cô bạn gái dùng năm chữ trên để ám chỉ tới sự đứng đắn của mình. Trong lúc anh lúi húi pha rượu Jane chợt lên tiếng nhắc chuông.

Anh pha cho mạnh mẽ một chút nghe.

Ok... Anh chỉ sợ...

Jane không có lái xe về nhà đâu... Em xin làm phiền anh đêm nay.

Jane cười khúc khích sau câu nói. Nhật Yên cũng cười vui.

Anh hân hạnh được Jane làm phiền... Nhà rộng quá nhiều khi anh cũng sợ ma.

Jane phá ra cười.

Thấy chưa... Anh cần một "*companion*" hay ít ra cũng...

Nhật Yên trao ly rượu đầy cho cô bạn gái.

Jane thử đi.

Hớp ngụm nhỏ Jane tặc lưỡi.

Ngon... Rượu này là rượu gì vậy anh?

Courvoiser của Pháp.

Cô gái tóc vàng gật gù.

Hèn chi...

Nghe tiếng reo từ cái đồng hồ của lò nướng Nhật Yên đứng dậy. Lát sau anh mang ra một cái khay đựng một đĩa chảo tôm với một chén nhỏ đựng nước mắm tỏi ớt. Cầm cái nĩa Jane hít hà. Chấm miếng chảo tôm đã được cắt ra thành mảnh nhỏ vào chén nước mắm xong Jane đưa lên mũi ngửi.

Thơm quá...

Nhật Yên bật cười vì cử chỉ trẻ con và dễ thương của cô bạn gái người Mỹ. Vừa nhai cô gái vừa nói.

Ngon... Anh làm đồ ăn ngon hết sảy.

Liếc nhanh đồng hồ treo trên tường Nhật Yên cười.

Chắc quần áo của Jane đã khô rồi.

Giờ tay nín không cho bạn đứng dậy cô gái cười bằng mắt.

Em mặc như vậy cũng được trừ trường hợp anh muốn đòi lại quần áo của anh.

Nhật Yên cười ý nhị không nói gì thêm. Anh nhận thấy dù có rượu nhưng cử chỉ của cô bạn gái vẫn rụt rè và nhút nhát ngoại trừ lời nói có phần nào thân mật và phóng túng.

Đây là lần đầu tiên Jane uống rượu say cho nên nếu em có nói điều gì hay làm điều gì phật lòng xin anh đừng để ý.

Nhật Yên cười hân lên tóc của cô bạn gái.

Anh thích cái cá tính đặc biệt của Jane... Anh không có phiền đâu.

Hai đứa vừa ăn uống vừa ôn lại thuở còn học trung học. Lắng nghe tiếng mưa rơi, tiếng gió thổi ào ào và tiếng sấm gầm Nhật Yên cười.

Jane có muốn đi về cũng không được... Bão lớn lắm.

Đưa ly rượu không cho bạn cô gái cười nheo mắt.

Em biết... Bởi vậy em sẽ uống say đêm nay... Mà anh có rượu cho em uống không?

Cười cười Nhật Yên đứng lên đi vào bếp trong lúc nói vọng lại.

Jane cứ tự nhiên... Anh mới mua mấy chai Jack Daniel.

Nhật Yên trở ra với hai ly rượu xong quay trở vào bếp. Lục lọi giấy lát anh mang ra một đĩa bàn lớn đựng đủ loại snack.

Mình ăn cái này đi rồi nếu khuya Jane đói bụng anh có pizza.

Hộp ngum nhỏ ly rượu Jane nhìn người bạn trai.

Anh có viết thêm quyển tiểu thuyết nào nữa không?

Nhật Yên nhẹ gật đầu.

Có... Chỉ mới được hơn trăm trang.

Jane xem bản thảo được không?

Nhật Yên nhìn cô bạn gái.

Tại sao Jane muốn xem bản thảo?

Cô gái tóc vàng cười bẽn lẽn.

Jane muốn khoe với mọi người là em thân với anh nên được anh cho xem bản thảo.

Với tay bóc một miếng *potato chip* bỏ vào miệng Nhật Yên gật đầu đứng lên đi vào phòng riêng. Một phút sau anh trở ra với xấp giấy đánh máy khá dày.

Jane có thể mang về nhà đọc xong rồi giữ luôn cũng được.

Lật lật mấy trang giấy chỉ chút chữ Jane liếc thật nhanh.

Em có tật xấu là cầm cuốn sách lên thời phải đọc cho xong. Tuy nhiên em cố gắng không đọc bây giờ.

Nhật Yên cười hớp ngụm rượu.

Anh cũng vậy. Hai đứa mình có cái tật xấu giống nhau.

Đưa ly rượu lên Jane đụng nhẹ vào ly của bạn.

Vậy hả anh... Mình cùng ly đi anh.

Mấy bóng đèn chột chớp tắt khiến cho Nguyễn phải đứng lên đi vào nhà bếp. Lát sau anh trở ra tay cầm ngọn đèn dầu. Chớp lờ sáng rực kèm theo tiếng sấm nổ đùng thật lớn. Ngôi nhà tự dưng chìm trong bóng tối mờ mờ.

Nhật Yên... Anh đâu rồi.

Jane kêu lên. Nguyễn cười khẽ trong bóng tối.

Ở đây.

Đốt đèn lên đi anh... Em sợ ma...

Nhật Yên nói với giọng đùa cợt.

Jane phải hôn anh một cái thời anh mới đốt đèn.

Anh đốt đèn lên rồi Jane mới thấy đường hôn anh.

Cười lặng lẽ trong bóng đêm Nhật Yên bật hột quẹt ga đốt cây đèn dầu. Ánh sáng leo lét nhưng đủ cho anh thấy đôi mắt long lanh của cô bạn gái đang nhìn mình mỉm cười.

Anh có đèn cây không?

Nhật Yên gạt đầu. Đặt cây đèn dầu xuống bàn ngay trước mặt Jane anh bước tới chỗ tủ sách. Lục hồi lâu anh lôi ra một cây nến cao và lớn. Đặt cây nến trắng vào cái giá anh đốt nến xong thổi tắt đèn dầu. Ánh sáng dịu dịu soi mờ mờ khung mặt của hai người.

Jane liếc nhanh người bạn trai đang ngồi cúi đầu xuống mặt bàn. Mái tóc đen hơi dài một chút. Chiếc mũi cao và thẳng. Đôi gò má xương xương. Đôi mắt to đen long lanh phảng phất chút buồn rầu và mơ mộng.

Mưa lớn quá...

Nhật Yên nói bằng quơ khi nghe tiếng mưa rơi xầm xập trên mái nhà cùng với tiếng gió hú, gió gào hòa lẫn trong tiếng sấm gầm ì ầm và tiếng chớp lóe sáng rực. Đột nhiên ánh sáng lóe lên sáng rực rồi tiếng nổ ầm thật lớn. Tiếng nổ thật gần làm lung bùng lỗ tai và làm rung chuyển căn nhà. Kêu tiếng kêu sợ hãi rồi như không tự chủ được Jane ôm chầm lấy người bạn trai đang ngồi bên cạnh. Lát sau Nhật Yên xoa nhẹ bờ vai cô bạn gái cùng với giọng nói vỗ về.

Không sao... Jane...

Nhật Yên xiết nhẹ thân hình mềm ẩm. Jane ngược lên. Môi hồng he hé mở. Ánh mắt long lanh nụ cười gởi trao, đợi mời. Hơi thở thơm mùi hoa lài mới nở. Đôi trai gái nhìn nhau trong khoảnh khắc rồi không biết ai trước hoặc ai sau, có thể cùng một lượt họ hôn nhau mê man và đắm đuối. Không biết bao lâu nụ hôn mới dứt. Jane nhìn Nhật Yên.

Cảm ơn anh... Nụ hôn thật vô cùng kỳ diệu... Jane muốn thử lần nữa . Nhưng..."

Nâng cằm cô gái để nhìn vào ánh mắt màu lục thủy Nhật Yên hôn phớt lên đôi môi hồng.

Anh cũng thế.

Cười cười hôn vào mái tóc vàng óng ả của Jane anh đùa.

" Jane không có bạn trai mà sao hôn giỏi vậy? "

Hồng biết... Có lẽ tại Jane thích anh... Xúc động vì anh... Còn anh... Có bao nhiêu bạn gái rồi nói thiệt đi...

Nhật Yên trả lời bằng cách đưa hai ngón tay lên. Cười hăng hắc Jane đùa.

Hai à... Sao ít vậy?

Nhật Yên cười uống cạn ly rượu nhưng không trả lời câu hỏi của cô bạn gái.

Jane uống nữa?

Uống... Anh còn rượu?

Nhiều lắm... Tha hồ cho hai đứa mình say túy lúy đêm nay.

Em say, em làm phiền anh, anh ráng mà chịu nghe chưa.

Vừa nói Jane vừa nheo mắt khiến cho Nguyễn bật cười.

Ok... Anh muốn được Jane làm phiền nhiều lắm.

Đón ly rượu từ tay bạn trai Jane uống một hơi hơn phân nửa. Tặc lưỡi một cái thật lớn nằng cười lớn.

Ngon... Jane phải học anh cách pha rượu.

Nhìn ánh nến cháy lay lắt trong gian phòng tối vì không có điện Jane nói nhỏ.

Em muốn nghe nhạc...

Nhật Yên cười.

Jane quên là mình bị cúp điện à...

Đôi trai gái im lặng uống rượu. Lát sau đèn nhấp nháy mấy lần rồi cháy sáng trở lại. Tắt đèn để căn phòng khách chìm vào ánh sáng mờ ảo phát ra từ cây nến Nhật Yên bước tới đứng trước dàn máy hát. Loay hoay lựa chọn rồi anh bỏ một cd vào máy. Trở lại chỗ ngồi anh dịu dàng nói với Jane.

Anh cho Jane nghe nhạc Việt Nam. Nhạc tình cảm Việt Nam hay lắm.

Âm thanh nổi lên dặt dìu. Tiếng hát chơi vơi, thoáng đưa như xa như gần trong gian phòng nặng nề hơi nước.

- Thương nhớ ơ hờ thương nhớ ai

Sông sa từng lớp lớp mưa dài

Mắt em ôi mắt em xưa có sầu cô quạnh

Khi chớm thu về,

Khi chớm thu về một sớm mai

Đôi mắt Người Sơn Tây

U uẩn chiều luân lạc

Buồn viễn xứ khôn khuây,

Buồn viễn xứ khôn khuây

Em hãy cùng ta mơ

Mơ một ngày đất mẹ

Ngày bóng dáng quê hương

Đường hoa khô ráo lệ

Anh từ chinh chiến đã ra đi

Chiều xanh không thấy bóng Ba Vì

Sông Đáy chậm nguồn quanh Phủ Quốc

Non nước u hoài,

Non nước hao gầy ngày chia tay

Em vì chinh chiến thiếu quê hương

Sài Sơn, Bương Cấn mãi u buồn

Tôi nhớ xứ Đoài mây trắng lắm

Em có bao giờ,

Em có bao giờ,

Em thương nhớ thương

Đôi mắt Người Sơn Tây

Đôi mắt Người Sơn Tây

Buồn viễn xứ khôn khuây ...

Nhật Yên hơi ngạc nhiên khi thấy cô bạn tóc vàng thùy lệ.

Dù không hiểu lời nhạc nhưng em cảm thấy bản nhạc buồn quá.

Nhật Yên im lặng đưa cho Jane miếng giấy để lau nước mắt. Cô bạn gái của anh cười nói bằng giọng ghen ngào.

Cám ơn anh... Mai anh cho em mượn đĩa nhạc này để em nghe lại. Trời mưa mà nằm một mình trong phòng nghe nhạc buồn mới thấm thía.

Hiểu cái chất văn nghệ của Jane nên Nhật Yên gật đầu.

Anh sẽ tặng cho Jane đĩa nhạc này để làm kỷ niệm. Em thích nghe nhạc hòa tấu, nhạc không lời?

Jane gật đầu sau khi uống xong hớp rượu.

Dạ thích... Em thích nghe nhạc không lời... Mình tha hồ tưởng tượng và mơ mộng theo ý của mình.

Nhật Yên cười cười vì cái tính lãng mạn, mơ mộng và giàu tưởng tượng của người bạn gái. Đó là một điều hiếm hoi trong xã hội văn minh thiên về vật chất nhiều hơn tinh thần.

Âm thanh của tiếng đàn, tiếng hát nổi lên lãng đãng, lất lây trong căn phòng nặng nề hơi nước hòa với tiếng mưa rơi và tiếng gió lùa rừng cây. Nhật Yên nhớ lại thuở còn học trung học. Mỗi trưa thứ bảy chị Tú Anh thường rủ anh ra ngồi dưới tàng cây sau nhà để nghe chị vừa đàn tây ban cầm vừa hát những bản tình ca quê hương. Chị say mê đàn hát và anh chăm chú nghe. Anh ước ao mình có khiếu về âm nhạc như chị Tú Anh.

- Mưa soi dấu chân em qua cầu

Theo những cánh rong trôi mang niềm đau

Đời em đã khép... đi vội vàng

Tình ta cũng lấp lói thiên đàng

Như cánh chim khuất ngàn

Như cánh chim khuất ngàn

Còn mong còn ngóng chi ngày yêu dấu...

Nhật Yên hơi mỉm cười khi thấy Jane đang ngồi với một cung cách đặc biệt để nghe nhạc. Hai chân rút sát vào người, cằm đặt lên đầu gối, ánh mắt mơ màng nhìn vào khoảng không trước mặt, cô gái tóc vàng im lìm thưởng thức âm thanh buồn chơi vơi và nỉ non. Trong ánh nến chập chờn lay động vì gió lùa qua cửa kính mà anh quên đóng lại, tiếng đàn hát tạo thành tiếng khóc âm thầm cho một cuộc tình đã lỡ hay đã phai pha trong đời người.

- Mưa soi dấu chân em qua cầu

Theo những cánh rong trôi mang niềm đau

Thời nào yêu hết trái tim buồn

Lời nào yêu hết trái tim buồn

Xin giữ trong mắt lệ, xin giữ trong mắt lệ

Nhòa theo từng gót chân người xa vời

Mưa âm thầm buổi chiều thốn thức

Sẽ nhạt nhòa từ ngàn năm nữa như em khóc hồn nhiên

Nỗi muộn phiền ngày tàn hơi thở

Em thấy không cõi đời vô vọng.

Xin em hãy cho tôi tạ tình, khi em đã đi qua khoảng đời tôi

Dù một khoảng khắc sớm phai tàn

Và lệ em rơi trên môi nhạt

Đôi mắt em rất buồn, đôi chúng ta rất buồn

Vạn câu tình cũ, xin gửi cho đời...

Bản nhạc dứt Jane thở dài như tiếc nuối.

Buồn phải không Jane...

Dạ... Buồn quá... Nhưng mà em thích... Không biết anh nghĩ sao chứ em không thích những cuộc tình với " *happy ending* ". Nhảm chán. Trống rỗng... Dường như mình ít thương nhớ những người sung sướng hơn là những kẻ khổ đau.

Nhật Yên cười nhẹ.

" Em lãng mạn... mơ mộng...

Ngước nhìn người bạn trai giây lát rồi Jane hôn phớt lên môi. Nâng ly rượu còn hơn phân nửa lên nàg cười thánh thót.

Ok... Nhậu... Anh với em phải uống cho say.

Nâng ly rượu của mình lên Nhật Yên đùa.

Em không sợ bị anh ấy... hả?

Hông... Mà anh có dám ấy... hông?

Nhật Yên cười lớn. Jane uống một hơi cạn ly rượu xong đưa cho bạn. Pha rượu xong trở ra phòng khách không thấy Jane anh gọi lớn.

Jane...

Dạ...

Em đang ở đâu?

Trong phòng ngủ của anh.

Cầm hai ly rượu đi vào phòng ngủ của mình, thấy Jane nằm đắp mền tận cổ Nhật Yên hơi ngạc nhiên.

" Em làm gì vậy? "

Em lạnh... Em muốn nằm cho ấm.

Đặt hai ly rượu lên bàn Nhật Yên ngồi lên giường. Anh hơi rùng mình khi vòng tay ấm mềm của Jane vòng lên cổ và ghì xuống nệm. Hơi thở của nàng ấm và thơm mùi hương của hoa ngọc lan. Bên ngoài trời vẫn mưa. Gió lùa hơi nước vào tận căn phòng tối mờ mờ.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 3

Vừa ra tới cửa Jane hơi dừng lại khi nghe tiếng chuông điện thoại reo trong phòng làm việc của mình. Hơi lưỡng lự nhưng rồi nàng cũng quay trở vào.

Hello...

Bên kia đầu dây vang vang tiếng cười của Nhật Yên.

Em đang làm gì đó?

Dạ em đang đi về. Vừa ra tới cửa thời anh gọi...

Jane có làm gì *weekend* này không?

Dạ không...

Em có muốn đi chơi xa với anh không?

Muốn... Mà đi đâu hả anh?

Atlanta... Chị Tú Anh muốn gặp em.

Em cũng muốn gặp chị Tú Anh.

Em xin nghỉ hai ngày thứ năm và thứ sáu được không?

Nhìn lên tấm lịch treo trên tường rồi Jane cười đùa.

Anh tính bắt cóc em hả?

Hỏi xong nàng nghe tiếng Nhật Yên cười bên kia đầu dây.

Ừ... Chiều thứ tư anh sẽ tới nhà Jane rồi mình đi xuống Atlanta. Mình sẽ ở nhà chị Tú Anh hai ngày. Mình có thể đi Six Flags và White Water.

Ok... Em sẽ gặp anh chiều mốt...

Đặt điện thoại về chỗ cũ Jane chậm chậm bước ra cửa. Nàng thấy bãi đậu xe chỉ còn lại hai chiếc xe của mình và Holly, giám đốc của hãng địa ốc. Đó là hai người về trễ nhất trong số mười mấy nhân viên. Ngồi vào ghế Jane thở hơi dài chưa vội mở máy xe. Nàng thầm cảm ơn bạn trai đã mời mình đi chơi xa. Kể từ lần gặp nhau ở nhà Nhật Yên, nàng với *Viet petite* đó còn gặp nhau nhiều lần rồi thời gian sau yêu nhau thắm thiết. Nàng đưa Nhật Yên về nhà giới thiệu với ba má và anh chị. Tất cả mọi người đều vui mừng khi biết nàng đã tìm được một ý trung nhân dễ thương và có nghề nghiệp vững chắc. Riêng chị Liz và anh Frank còn tỏ ra mến mộ hơn khi biết ông bố của em gái là một người viết văn. Nhiều lần Nhật Yên mời gia đình của Jane tới nhà mình dùng cơm tối, cơm trưa khiến cho tình thân giữa hai bên càng thêm thân thiết. Ba má của Jane hay nói đùa với Nhật Yên là họ rất hạnh diện và vui mừng có một đứa con rể như anh.

Nghe có tiếng gõ vào cửa kính Jane ngược đầu lên. Holly cười hỏi.

Nhớ chàng hay sao mà ngồi đây?

Jane cười thánh thót.

Em xin chị nghỉ hai ngày thứ năm và thứ sáu tuần này. Em và Nhật Yên sẽ đi Atlanta...

Holly cười hiền hậu.

Em muốn nghỉ bao lâu cũng được... Chị thấy em cũng cần phải xả hơi...

Sau khi từ giã Holly Jane lái xe chậm chậm trên đường trở về nhà. Trời cuối hạ nhưng vẫn còn nóng và nhiều nắng. Con đường về nhà ba má của nàng đầy cây lá xanh um. Những cây oak lớn và cao ngất tỏa bóng mát rười rượi. Nàng nhớ tới những buổi trưa mùa hè khi còn học lớp 10. Một mình lang thang trên con đường vắng rồi sau đó ngồi dưới gốc cây nghỉ mệt. Đọc sách và mơ mộng. Ở vào tuổi mười sáu mà nàng lại không có nhiều bạn gái và nhất là bạn trai. Điều đó khiến cho anh chị và ba má ngạc nhiên lẫn thắc mắc. Họ tự hỏi có điều gì kỳ lạ trong tâm hồn đứa con gái mới lớn. Chỉ riêng nàng biết là không có điều gì kỳ lạ hết. Nàng vẫn bình thường. Chỉ có điều khác thường là nàng không tìm ra một kẻ đồng điệu trong số những người bạn trai cùng trường. Họ không có

tâm hồn lãng mạn, mơ mộng và đam mê như nàng. Họ thích những trò chơi thô bạo, chơi game, thích cắm đầu vào computer, thích xe, rượu, thuốc lá và sex. Trong lúc nàng lại thích đọc sách, làm thơ, viết văn, mãi mê chạy đuổi theo vùng trời thật xa lạ, thật cổ xưa của quá khứ. Nàng chạy theo Jack London để khám phá những điều kỳ diệu của vùng Alaska hoang vu bí hiểm. Nàng thích ngồi trên chiếc thuyền câu của Hemingway để cảm thấy mình nhỏ bé và cô đơn trước đại dương bao la. Nàng khóc sụt sùi cho tình yêu trong Farwell To Arms. Nàng để đèn suốt đêm để đọc Gone With The Wind, War & Peace...

Ngừng xe nơi driveway Jane hồi hả đi vào nhà bếp bằng lối cửa hông. Má của nàng đang lui cui nấu cơm còn ba đang xem tivi. Chào hỏi ba má mấy câu xong nàng đi vào phòng riêng thay quần áo rồi trở ra bếp để giúp má nấu bữa cơm tối. Lát sau gia đình ba người ngồi quây quần quanh chiếc bàn ăn rộng.

Con sẽ đi chơi với anh Nhật Yên...

Jane nói với ba má. Liếc nhanh chồng bà Carol vui vẻ cười hỏi.

Hai đưa đi nghỉ hè ở đâu?

Dạ Atlanta... Anh sẽ tới nhà bắt cóc con chiều thứ tư. Tụi con sẽ ở nhà chị của anh...

Ba má Jane bật cười vì hai chữ " bắt cóc " của đứa con gái út. Ông Mark cười hỏi.

Đi chơi hay có chuyện gì không?

Jane liếc nhanh cha của mình khi nghe ông hỏi. Nàng hiểu ông muốn nói điều gì. Hai ba tuần trước ba má nàng có bàn về chuyện tình thân của nàng với Nhật Yên và khuyên nàng nên kín đáo thăm dò anh về chuyện lập gia đình. Dù không nói ra nhưng Jane không đồng ý với ba má mình về chuyện thúc hối Nhật Yên phải hứa hôn hay cưới nàng. Nàng nghĩ chuyện đó hoàn toàn là hành động tự nguyện. Nếu yêu nàng anh sẽ nghĩ tới chuyện đó. Nàng không muốn hai đứa sống chung với nhau vì sự bắt buộc nào đó, vì lý do nào đó hơn là tình yêu lứa đôi. Không yêu mà lấy nhau khổ lắm. Hôn nhân sẽ dễ dàng tan vỡ khi hai người không thực sự yêu nhau.

Dạ tụi con chỉ muốn gần nhau, có nhiều kỷ niệm với nhau và hy vọng từ đó...

Jane không nói hết câu song mẹ của nàng hiểu. Bà cười nói với con gái.

Cứ thông thả. Hôn nhân là chuyện quan trọng của đời một người nhất là con gái. Việc gì tới sẽ tới. Nếu thật sự yêu thương con thì Nhật Yên sẽ nghĩ tới hôn nhân...

Dạ con cũng nghĩ như vậy nên con không có hồi ảnh...

Ăn cơm tối xong Jane lặng lẽ rút vào phòng riêng của mình. Trong căn phòng yên tĩnh nàng cầm cúi viết văn. Nàng bắt chước Nhật Yên viết tiểu thuyết và sẽ đưa cho người yêu xem khi hai đứa gặp nhau. Nàng muốn làm cho người yêu ngạc nhiên. Cũng vì ý nghĩ đó mà hơn hai tháng nay ngoài giờ đi chơi với người yêu nàng cầm cúi viết. Càng viết nàng càng khám phá ra điều mới lạ và say mê viết. Nhiều khi nàng ham viết tới nửa đêm mới đi ngủ. Ngồi vào cái ghế quen thuộc, đặt mười ngón tay vào bàn gỗ nàng bật thành tiếng cười vui vẻ khi ý tưởng "*viết văn là làm cho Nhật Yên thất nghiệp*". Đang ngồi mơ tưởng Jane nghe tiếng chuông điện thoại cầm tay của mình reo lên điệu nhạc.

Hello.

Giọng nói ấm dịu và chậm của người yêu khiến cho Jane mỉm cười.

Anh đang làm gì vậy?

Đang viết. Còn em?

Cũng đang viết...

Jane trả lời một cách vô thức. Nhưng tới chữ cuối cùng nàng kịp ngừng lại. Nhật Yên hỏi dồn.

Em viết... Viết cái gì? Tiểu thuyết hả?

Nghe giọng hỏi dồn dập của người yêu Jane biết Nhật Yên ngạc nhiên và sẽ tò mò hỏi tiếp. Như để dấu bí mật nàng cười khẽ lên tiếng.

Đâu có... Em viết nhật ký.

Vậy hả... Cho anh xem được không?

Jane lắc đầu như đang ngồi trước mặt người yêu.

Không... Anh cười em chết...

Anh hứa không cười.

Thôi để mai một... Chừng nào mình...

Ok anh chờ... Anh gọi nhắc cho em nhớ mang theo máy chụp hình.

Cảm ơn anh nhắc. Em sẽ nhớ.

Ok. Chúc em ngủ ngon.

Dạ... Em cũng chúc anh nhiều mộng đẹp.

Jane nghe tiếng cười của Nhật Yên vang vang.

Anh thấy Jane trong mộng của anh.

Tú Anh ôm choàng lấy Jane một cách thân thiết và vui mừng. Khi hai người rời nhau Tú Anh lùi lại một bước nhìn Jane cười nói đùa.

Nào... Em đứng im cho chị xem em như thế nào mà ông văn sĩ cưng của chị mê em muốn chết...

Tú Anh nói bằng tiếng Anh nên Jane hiểu và nàng cười thánh thót.

Em xấu nhưng Nhật Yên nói xấu đẹp gì anh cũng yêu...

Câu trả lời của Jane khiến cho Trang, chồng Tú Anh phì cười.

Jane nói đúng đó. Tú Anh xấu như ma mà anh cũng yêu, cũng mê...

Há chồng Tú Anh đùa.

Xạo... Anh nói ai mà dám tin anh...

Nói xong câu nói đùa bằng tiếng Việt với chồng Tú Anh phải dịch sang tiếng Anh cho Jane nghe rồi kéo Jane vào phòng khách nói chuyện trong lúc Nhật Yên và Trang lo mang hành lý vào nhà. Đặt ly nước cam trước mặt Jane Tú Anh cười vui nói bằng tiếng Anh.

Em xinh hơn trong hình. Nhật Yên khen em lắm.

Nhìn quanh thấy không có ai Tú Anh cười với Jane.

Chị xúi nó cưới em.

Thật ư. Em đâu có nghe anh nói gì.

Tú Anh cười cười.

Nó kín miệng lắm... Nó mà không chịu nói thì lấy kèm bê răng nó cũng không nói.

Jane bật cười hắc hắc vì lời nói đùa của Tú Anh. Họ ngưng cười nói khi thấy hai người đàn ông bước vào phòng khách. Thấy cử chỉ đó Nhật Yên vắn.

Chị và Jane nói gì về em?

Nháy mắt với Jane Tú Anh chối phăng.

Đâu có... Chị hỏi thăm về gia đình của Jane. Mai mốt Jane sẽ là người trong gia đình nên chị cần biết đề đề nói chuyện.

Nhật Yên gật đầu cười nói với người yêu.

Anh mang va ly của em vào phòng rồi...

Hai đứa tính đi đâu?

Trang hỏi. Nhật Yên chưa kịp trả lời Jane đáp trước.

Ảnh tới nhà bắt cóc em đi... Ảnh hăm là đi White Water ảnh sẽ trấn nước em đó chị...

Jane cười nói đùa và Tú Anh cười nhìn em trai của mình.

Jane đừng có lo. Nó có biết lộ đâu mà hăm trấn nước em.

Jane cười hắc hắc khi biết được tẩy của Nhật Yên. Nghe tiếng bíp bíp nơi nhà bếp Tú Anh nói với chồng.

Chắc con gà dứt lò của em chín rồi... Anh và Nhật Yên khui rượu và dọn bàn...

Quay sang Jane nàng cười nói tiếp.

Chị nấu gà dứt lò ăn với bánh ướt để cho em thử...

Hai chị em vào trong bếp. Mùi thịt gà quay thơm lừng khiến cho Jane phải la lên.

Trời ơi thơm quá. Em phải học chị món này để nấu cho anh Nhật Yên ăn.

Tú Anh cười mở lò nướng. Con gà được lấy ra chín vàng và thơm phức khiến cho Jane hít hà luôn miệng. Con gà nóng được bày lên bàn ăn. Không giống như nhiều người khác Jane lại thích các món ăn lạ. Thấy Tú Anh ăn thịt gà với rau thơm như húng lủi, húng cây, tía tô, kinh giới và rau răm nàng bắt chước ăn theo và khen ngon nức nở. Thứ mà nàng hầu nhất chính là nước mắm ớt thật cay. Nhật Yên cười chế nhạo khi thấy Jane, mặt đỏ au, đỏ mồ hôi hột và hít hà vì cay nhưng vẫn tiếp tục cắn từng miếng ớt hiểm.

Em phải học chị cách pha nước mắm. Chị pha ngon hơn anh Nhật Yên...

Nhật Yên cười hắc hắc nhìn Tú Anh.

Chị Tú Anh dạy anh nấu các món ăn Việt Nam mà. Chỉ không dạy cho anh cách pha nước mắm mà anh học lên thành ra không ngon bằng chị...

Trang phụ họa vào câu chuyện.

Anh thì anh chỉ biết ăn và rửa chén thôi. Nấu ăn và sửa xe là hai thứ mà anh không ham...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 4

Nhật Yên chậm chạp bước vào một tiệm bán đồ cổ nằm lẻ loi trong góc của một trung tâm thương mại nhỏ và cũ kỹ. Anh vào đây với ý định tìm mua một vài vật dụng xưa cũ để trang hoàng cho phòng giải trí của mình. Bước chậm chậm anh nhìn ngắm những bức tranh treo trên tường. Đột nhiên mắt anh ngừng lại nơi bức tranh vẽ một thiếu nữ. Có hai điều mà anh nhận ra là chân dung của người trong tranh gần gũi và phảng phất má hay chị Tú Anh. Đó là khuôn mặt của một người con gái Việt Nam. Điều thứ hai là người trong tranh mặc chiếc áo màu trắng. Dù chỉ thấy có nửa phần anh cũng nhận ra đó là chiếc áo dài, thứ áo đặc biệt của phụ nữ Việt Nam. Càng nhìn anh càng bị thu hút vì khuôn mặt và nhất là đôi mắt của người thiếu nữ trong tranh. Đôi mắt của nàng thật buồn. Anh không thể nào diễn tả được nỗi buồn. Chỉ biết nhìn vào đôi mắt đó anh cảm thấy buồn và hầu như bị cuốn hút vào đôi mắt của người trong tranh.

Ông thích không?

Nhật Yên quay qua khi nghe người chủ tiệm hỏi mình. Hơi mỉm cười anh trả lời lấp lửng.

Bức tranh đẹp.

Người chủ tiệm gật đầu nói.

Tôi thích đôi mắt của cô ta. Đẹp và buồn.

Mắt không rời đôi mắt của người trong tranh Nhật Yên gật đầu như công nhận lời bình phẩm của người chủ tiệm. Thiếu nữ trong tranh có đôi mắt thật đẹp và thật buồn. Chị Tú Anh và Jane đều có đôi mắt đẹp nhưng so với đôi mắt của người thiếu nữ trong tranh thì cả hai còn kém xa. Mắt của hai người đó đẹp mà vui, trong lúc mắt của thiếu nữ trong tranh đẹp mà buồn và chính cái buồn đó mới làm cho đôi mắt của nàng đẹp thêm, làm cho anh nhìn vào rồi mê man luôn. Nhìn vào đôi mắt long lanh như thủy lệ của nàng anh

có cảm tưởng đôi mắt muốn nói lên điều gì, gửi gắm cái gì, van xin một cái gì. Cảm tưởng thật mơ hồ và khó giải thích song anh cứ nghĩ hoài về điều đó. Nhìn vào đôi mắt long lanh như thủy lệ Nhật Yên nhớ tới mấy câu thơ : *Đôi mắt em lặng buồn... Nhìn thôi mà chẳng nói... Tình đôi ta vời vời... Có nói cũng không cùng... Yêu hết một mùa đông... Không một lần đã nói... Nhìn nhau buồn vời vời... Có nói cũng không cùng...* Nhật Yên lắc lắc đầu mỉm cười. Khó mà diễn tả được nét đẹp buồn của người thiếu nữ trong tranh. Tùy theo tâm tư của mỗi người mà cái đẹp buồn của đôi mắt sẽ khác nhau. Riêng anh nhận ra một điều là từ khi nhìn vào đôi mắt tuyệt vời của thiếu nữ trong tranh anh cảm thấy mình bị cuốn, bị hút vào trong đôi mắt đó. Nó như có một sức quyến rũ dị kỳ giữ anh lại và không thể nào thoát ra được. Đầu óc anh ngẩn ngơ, tâm trí anh mơ màng, thần thờ và dật dờ trong vùng trời mộng ảo nào đó.

Người chủ tiệm đã bỏ đi từ lâu để mặc ông khách đứng tần ngần, chiêm ngưỡng đôi mắt của người trong tranh. Thật lâu Nhật Yên mới thở dài một tiếng. Như bị cái gì xui khiến anh chậm chạp và trịnh trọng lấy bức tranh xuống. Nhìn vào khuôn mặt của thiếu nữ trong tranh anh cảm thấy nét mặt của nàng hơi tươi vui và đôi môi hình trái tim hơi thoáng nụ cười. Có lẽ nàng vui vì mãn nguyện, vì anh đã mua bức tranh. Trả tiền xong cầm bức tranh anh đi thẳng ra xe. Đặt bức tranh vào ghế của băng trước, đóng cửa lại cẩn thận anh lái xe thật nhanh ra khỏi bãi đậu xe đông người. Dường như có cái gì thúc hối anh phải trở về nhà. Mở cửa bước vào phòng khách anh ngó quanh quất như tìm một chỗ nào để treo bức tranh. Cuối cùng anh quyết định tháo bức tranh vẽ cảnh làng quê xuống và treo bức tranh thiếu nữ lên. Sau khi treo xong đứng ngắm nghía anh mỉm cười hài lòng vì quyết định của mình. Không còn chỗ nào thích hợp hơn vì ngồi trên sofa hoặc đứng trong bếp hay ngoài cửa anh đều có thể nhìn thấy đôi mắt buồn của thiếu nữ trong tranh.

Rót ly nước lạnh xong trở ra phòng khách, ngồi xuống ghế Nhật Yên ngược nhìn bức tranh. Anh cảm thấy có cái gì khác lạ khi nhìn vào người trong tranh. Đôi mắt và khuôn mặt buồn man mác toát ra một sức quyến rũ dịu dàng nhưng lạ lùng bắt anh phải nhìn mê man rồi sau đó cảm thấy tâm hồn mình cũng buồn lây cái buồn của người trong tranh. Càng nhìn ý nghĩ đó càng in sâu trong đầu của mình khiến cho anh mê man nhìn ngắm và tưởng tượng. Càng nhìn anh càng khám phá ra điều mới lạ và khâm phục cho người họa sĩ đã vẽ nên bức tranh. Bằng những đường nét nhạt mờ hầu như siêu hình ông ta đã tạo nên một hình ảnh hiện thực. Khuôn mặt hiện thực. Đôi mắt hiện thực. Ngay chính nỗi buồn phát ra từ đôi mắt cũng hiện thực bởi vì tất cả đã vượt không gian và thời gian để sống mãi trong lòng người thưởng ngoạn.

Nhật Yên hơi cau mày khi nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Dường như anh không muốn bị quấy rầy trong lúc này. Nhặt lấy cái cordless phone rồi nhìn vào màn ảnh anh biết Jane gọi mình. Nhưng không hiểu sao anh lại ngần ngại giây lát rồi lắc đầu không trả lời. Đặt điện thoại trở về chỗ cũ anh đứng dậy. Lùi lại ba bước anh nghiêng đầu đứng ngấm đoạn bước sang bên trái một bước. Anh có cảm tưởng đôi mắt nhìn theo bước chân của mình. Ánh mắt nhìn buồn bã làm vương vít, làm quẩn quít bước chân. Buông mình xuống ghế nệm anh đưa tay bấm nút. Tiếng nhạc cất lên mường tượng như lời thì thầm. Lời ca như tiếng thủ thi bên tai dịu mềm và mật ngọt.

- Em, hãy ngồi xuống đây

Để cho anh hát khúc ca nông nà

Em hãy cầm lấy tay anh

Để cho anh nói những lời yêu đương

Này em, em có biết chăng,

Anh đã say mê, mê đôi mắt buồn

Nhìn anh ánh mắt vô tư

Mà sao anh thấy chứa chan lời hẹn hò...

Dường như lời nhạc cộng thêm với ánh mắt của người trong tranh có một hòa hợp tuyệt diệu như thế nào Nhật Anh không hiểu được nhưng điều đó làm cho anh xúc động và khám phá ra là mình đã say mê đắm đuối đôi mắt hay đúng hơn người thiếu nữ trong tranh dù chỉ mới gặp nhau không lâu.

- Em! Ôi đôi mắt em

Chứa chan niềm ngây thơ ngỗ ngàng

Từ mắt em anh soi thấy bóng anh,

Anh soi thấy tim anh bùng cháy đam mê

Ôi đôi mắt yêu kiều rất cô liêu

Và say đắm trinh nguyên

Hồn anh lãng du vào đôi mắt em,

Muốn nói cùng em câu anh yêu nông nà...

Muốn nói cùng em anh yêu em nông nà... . Nhật Yên lẩm bẩm. Từ mắt em anh soi thấy bóng anh. Thấy được một điều sâu thẳm mà bấy lâu nay anh tìm kiếm. Ôi! Đường như

chúng ta đã hẹn nhau trong tiền kiếp xa xăm. Cửa thuở hồng hoang không dấu chân người. Cửa thuở đất trời mênh mông. Trong đôi mắt của em anh thấy được quá khứ buồn của một quê hương nghèo khổ. Ánh mắt của em cho anh thấy lại quãng đời xưa cũ. Ba đi biệt. Hồi thời má bảo ba được đi học tập. Học để làm gì? Má trả lời học để làm người... Má đi biệt từ sáng sớm và chỉ trở về lúc chập choạng tối. Người làm lụng vất vả suốt một ngày chỉ đủ và chỉ mong làm đầy thêm chén cơm của một gia đình một mẹ hai con. Bữa ăn với những hạt cơm đen trộn bo bo màu ngà ngà, khô cứng, chút cá khô bốc mùi thum thum và tô canh rau lỏng bỏng nước. Quê hương yêu dấu đồng nghĩa với đói khổ triền miên. Quê hương với ước mơ vụn vặt. Thêm một gói xôi khi lên giường ngủ vì bụng vẫn còn đói. Quê hương với mặc cảm bị bỏ rơi và xua đuổi bởi những người chung quanh. Mình sinh ra và sống ngay chính trên quê hương của mình nhưng lại có cảm tưởng bị xua đuổi bởi chính đồng bào ruột thịt của mình. " *Con của Ngụ* ". Ba tiếng đó là một ám ảnh triền miên. Là một bản án mà những kẻ chiến thắng đã khắc vào trán, ghi vào tâm hồn của một đứa bé lên năm. Anh và chị Tú Anh nắm tay nhau cúi đầu đi lang thang trong ánh nắng rực rỡ của phố Sài Gòn như hai đứa trẻ ăn mày xin xỏ cơm ăn và luôn cả lòng thương yêu của đồng bào. Nhật Yên ứa nước mắt khi nhớ lại ánh mắt âu sầu, đã dụi và chắt chứa lo âu của má sau mỗi lần đi thăm ba. Không có lời than thở. Than thở với ai khi hai đứa con còn nhỏ dại để hiểu được nỗi đau thầm lặng của mình. Chỉ có nước mắt âm thầm ứa ra. Họa chăng là tiếng nấc lặng lẽ cùng tiếng thở dài u uất trong đêm.

Tiếng hát của ai kia cất lên trong không khí lạnh và ẩm ướt của một buổi chiều nắng tắt và sắp sửa mưa, lãng đãng trong mây vẩn vù.

- Mưa soi dấu chân em qua cầu

Theo những cánh rong trôi mang niềm đau

Đời em đã khép... đi vội vàng

Tình ta cũng lấp ló thiên đàng

Như cánh chim khuất ngàn, như cánh chim khuất ngàn

Còn mong còn ngóng chi ngày yêu dấu

Mưa soi dấu chân em qua cầu

Theo những cánh rong trôi mang niềm đau

Thời nào yêu hết trái tim buồn, lời nào yêu hết trái tim buồn...

Âm hưởng trùng trùng chất ngất. Nhật Yên có cảm tưởng mình thu nhỏ lại rồi mắt hút vào đôi mắt mệnh mông vời vợi buồn của người thiếu nữ trong tranh.

- Xin giữ trong mắt lệ

Xin giữ trong mắt lệ

Nhòa theo từng gót chân người xa vời

Mưa âm thầm buổi chiều thốn thức

Sẽ nhạt nhòa từ ngàn năm nữa như em khóc hồn nhiên

Nỗi muộn phiền ngày tàn hơi thở

Em thấy không cõi đời vô vọng.

Xin em hãy cho tôi tạ tình,

Khi em đã đi qua khoảng đời tôi

Dù một khoảng khắc sớm phai tàn

Và lệ em rớt trên môi nhạt

Đôi mắt em rất buồn, đôi chúng ta rất buồn

Vạn câu tình cũ, xin gửi cho đời...

Ngoài trời chợt đổ mưa. Gió theo cửa sổ lốc vào phòng mang hơi nước ẩm mùi cỏ mục. Mưa sầm sập. Gió vật vờ khu rùng. Cây chuyển mình rã rã. Chớp lòe sáng rực. Sấm nổ đi đùng. Ánh đèn chớp tắt mấy lượt. Căn phòng khách như tối lại khiến cho đôi mắt buồn cũng trở thành lung linh nhạt mờ. Nhật Yên ngồi bó gối nhìn đăm đăm bức tranh trong lúc tâm hồn bay dạt vào cõi nào mù khơi diệu vợi. Cõi xa xăm con người không bao giờ tới được. Cõi bình yên chỉ có trong mơ tưởng. Cõi nào đó không lo âu, không phiền muộn chỉ có lời ca tiếng nhạc buồn day dứt.

- Đôi mắt em lặng buồn

nhìn thôi mà chẳng nói

*tình đôi ta vời vời
có nói cũng không cùng
có nói cũng không cùng.*

*Yêu hết một mùa đông
không một lần đã nói
nhìn nhau buồn vời vời
có nói cũng không cùng
có nói cũng không cùng.*

*Trời hết một mùa đông
gió bên thêm thổi mãi
qua rồi mùa ân ái
qua rồi mùa ân ái.
Em ngồi bên song cửa*

*Anh đứng tựa tường hoa
Nhìn nhau mà lệ ứa
Một ngày một cách xa
Một ngày một cách xa...*

Mắt em người Sài Gòn

Chương 5

Tú Anh đón đứa em trai độc nhất của mình bằng nụ cười tươi vui mà giọng nói lại có chiều âu lo lẫn sẵn sốc.

Có chuyện gì lạ không mà chị thấy em hốc hác?

Không trả lời câu hỏi của chị Nhật Yên hỏi lại.

Anh Trang có nhà không chị?

Bước song song với em trai tới ghế nệm Tú Anh lắc đầu.

- Hằng gửi ảnh đi học ở Dallas. Thứ sáu tuần tới ảnh mới về. Em ở chơi với chị tuần này nghe.

Gật đầu cười Nhật Yên bá vai chị ruột của mình.

Em sẽ ở chơi và sẽ kể cho chị nghe một chuyện ly kỳ.

Tú Anh ngắt lời bằng câu nói đùa.

Ê đừng có đem tiểu thuyết ra kể cho tôi nghe ông văn sĩ. Ông hay đặt chuyện lắm.

Khẽ lắc đầu Nhật Yên nói với giọng nghiêm nghị.

Không... Em nói thật.

Hớp ngụm nước đá chanh anh tiếp.

Em cho chị xem cái này.

Mở va ly Nhật Yên lấy bức tranh được đóng khung ra đặt trên bàn. Tú Anh nhìn đắm đắm vào người thiếu nữ trong tranh rồi lát sau nhẹ thở dài.

Đẹp lắm... Có hồn lắm...

Nhật Yên thở dài hắt hiu. Tú Anh quay nhìn em trai. Nghe tiếng thở dài hắt hiu phiền muộn của em trai nàng linh cảm một điều bất thường.

Em...

Tú Anh nín lặng nhưng Nhật Yên hiểu chị mình muốn nói điều gì.

Em yêu cô gái trong tranh. Em yêu đôi mắt buồn...

Tú Anh nhìn em trai rồi quay nhìn vào bức tranh một cách chăm chú. Bờ vai thon. Mái tóc huyền mơ. Khuôn mặt. Đường nét nhạt mờ nhưng quen thuộc. Đường nét nhạt mờ vì có thể bức tranh đã cũ, vì màu sắc phai nhòa theo tháng năm hoặc cũng có thể vì kỷ niệm phai pha. Đôi mắt. Tú Anh cảm thấy tia nhìn của người con gái trong tranh như nói lên điều gì. Quá khứ buồn. Ước mơ gãy vỡ. Tình yêu. Chia lìa. Nước mắt khóc cho người tình. Lệ rơi cho tình yêu.

Em không thể sống với bức tranh...

Quay nhìn em trai Tú Anh nghiêm giọng. Thở dài nhẹ nhẹ Nhật Yên nói với giọng buồn buồn.

Nhưng em không thể không yêu người trong tranh...

Tú Anh thở dài. Nàng hiểu câu nói hơi tối nghĩa của em trai. Có thể Nhật Yên vẫn sống với Jane, vẫn yêu Jane nhưng vẫn mê say, vẫn yêu, vẫn mê đắm thiếu nữ trong tranh. Điều này có thể xảy ra tuy nhiên Jane có chấp nhận chuyện đó không. Dường như khi yêu thương ai cũng muốn người mình yêu thuộc về mình, nghĩ về mình. Họ muốn được cả hồn lẫn xác của người mình yêu. Người ta có thể chia xẻ với nhau bất cứ thứ gì ngoại trừ tình yêu.

Nhìn chị ruột của mình Nhật Yên nói như phân trần.

Có một sức mạnh gì kỳ bí bắt em phải nhìn bức tranh và mê say thiếu nữ trong tranh. Phải nói là em không thể rời xa nàng giây phút nào. Mỗi khi có chuyện cần phải rời nhà là em cảm thấy bứt rứt và thấp thỏm lo trở về. Phải nói là em ăn, ngủ, thở cùng một nhịp với người trong tranh. Nàng, bây giờ trở thành một phần đời của em..."

Tú Anh im lặng. Nàng hiểu em trai là người lãng mạn, đam mê và nặng tình cảm bởi vậy mới mê say hình ảnh không có thực. Nàng nghĩ em mình còn trẻ do đó tình cảm cũng dễ phai nhạt dần theo thời gian; tuy nhiên lắm khi tình cảm cũng có thể tăng lên theo thời gian và tích lũy để rồi sau đó nổ bùng ra với sức mạnh không đo lường được.

Em đã hứa hôn với Jane và hai đứa sắp sửa lập gia đình. Chị nghĩ em nên nói cho Jane

biết...

Nhật Yên trầm ngâm. Phòng khách chìm vào yên lặng. Thật lâu anh mới chậm chậm lên tiếng.

Khó lắm chị... Mặc dù là một người có chiều sâu, mộng mơ và lãng mạn nhưng Jane vẫn là người của một xã hội nặng về vật chất. Jane khác với chị em mình...

Tú Anh nhẹ gật đầu vì hiểu ý của em trai. Jane không có thứ quá khứ đau buồn như nàng và Nhật Yên. Jane không có hoàn cảnh như nàng. Jane không có một người cha thân yêu đã chết trong trại cải tạo. Nàng khóc nức nở khi nghe tin ba mất. Dù vậy phải khó khăn lắm nàng mới có thể hình dung ra khuôn mặt của ba vì sau mấy năm xa cách hình ảnh của ông hầu như nhạt mờ trong tâm trí của đứa con gái tám tuổi. Má của nàng, vì tình huống đặc biệt phải chấp nối với một người bạn học ngày xưa, một *sĩ quan* *Ngụy* vừa trở về sau thời gian cải tạo. Thương thân phận người và cũng thương thân phận mình; má nàng chấp nhận một đời sống mới vì cần có người đàn ông thương yêu và bảo bọc hai đứa con mồ côi cha của mình. Người cha ghê của hai chị em nàng là một người tốt. Ông ta đã thương hai chị em nàng như con ruột của ông ta. Ông ta cũng thương má của nàng. Cũng nhờ ông ta mà ba mẹ con của nàng mới được đi sang Mỹ. Sống nơi đất khách quê người ông ta không nề hà cực khổ cùng mẹ nàng nuôi dưỡng hai con nên người. Cảm động trước tấm lòng tốt nàng với Nhật Yên xem ông ta như cha ruột.

Giọng nói trầm buồn của Nhật Yên trong phòng khách chỉ có hai người ngồi.

Dù cố cưỡng lại nhưng em cảm thấy như có điều gì kỳ lạ và huyền bí bắt em phải nhìn, phải ngắm, phải si mê người con gái trong tranh...

Tú Anh mỉm cười. Bắt gặp nụ cười của chị mình Nhật Yên nói như phân trần.

Chị cũng biết em không phải là kẻ mê tín dị đoan song có điều gì kỳ lạ em không hiểu được. Nếu một ngày mà không nhìn tới cô gái em cảm thấy bứt rứt, ăn không ngon ngủ không yên, người dật dờ và không muốn làm hoặc không làm được việc gì hết. Cuốn tiểu thuyết còn hơn trăm trang nữa mới xong mà em vất vào học tủ không buồn đụng tới. Tối ngày em hết ra vào, nhìn ngắm, quanh quẩn với cô gái trong tranh...

Nhìn khuôn mặt hốc hác, đã dươi, u sầu của em trai Tú Anh thầm thở dài. Dĩ nhiên nàng không nghĩ Nhật Yên điên loạn. Nàng biết em trai là một người nhiều đam mê, mơ mộng, lãng mạn và giàu tưởng tượng. Do đó chuyện Nhật Yên có si mê và thương yêu một người không có thật cũng chẳng có gì lạ lùng đối với nàng. Nàng nhớ lúc còn nhỏ, ba má từng kể chuyện Giáng Tiên, Giáng Kiều, Tiên Dung, Từ Thức gặp tiên cho hai đứa nghe.

Nhật Yên thường ước ao mình được sống trong thuở xa xưa để có dịp gặp tiên, hội ngộ với những người đẹp trong các chuyện cổ tích và thần thoại xa xưa.

Nhìn cô gái trong bức tranh này chị chợt nhớ tới một bài thơ nổi tiếng của một thi sĩ cũng nổi tiếng...

Tú Anh lẩm bẩm. Đang ngồi trầm ngâm mơ tưởng Nhật Yên ngược lên nhìn chị ruột.

- Chị ngâm cho em nghe đi. Em biết chị ngâm thơ hay lắm. Lâu rồi em không có nghe...

Tú Anh mỉm cười. Câu nói của em trai gợi lại kỷ niệm xa xưa. Trưa hè. Trên bãi cỏ xanh vừa mới cắt còn thơm mùi cỏ. Lò nướng thịt đặt dưới gốc cây phong già cổ. Ba má, nàng và Nhật Yên quây quần bên nhau. Nghe nhạc. Thuở đó họ chỉ có mỗi một cuốn băng ngâm thơ trong đó có bài thơ Kỳ Nữ của thi sĩ Đinh Hùng. Nghe đi nghe lại mãi khiến cho nàng thuộc lòng và vẫn còn nhớ cho tới bây giờ.

Nhật Yên với tay tắt đèn. Căn phòng khách mờ mờ sáng. Trong vùng không gian nhỏ hẹp và yên tĩnh giọng ngâm thơ của Tú Anh cất lên trầm ấm, thiết tha.

- Ta thường có từng buổi sầu ghê gớm

Ở bên em ôi biển sắc, rừng hương

Em lộng lẫy như một ngàn hoa sớm

Em đến đây như đến tự thiên đường

Những buổi đó ta nhìn em kinh ngạc

Hồn mát dần trong cặp mắt lưu ly

Ôi mắt xa khơi ! Ôi mắt dị kỳ !

Ta trông đó thấy trời ta mơ ước

Thấy cả bóng một vầng đông thuở trước

Cả con đường sao mọc lúc ta đi

Có chiều sương mây phủ lối ta về

Khấp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ

Ta run sợ, cho yêu là mệnh số...

Nhật Yên rùng mình nổi gai ốc. Anh cảm thấy không khí trong căn phòng khách như đông đặc lại, nặng nặng, sền sệt cái lạnh lẽo lạ lùng. Bốn chữ *yêu là mệnh số* như là tia chớp lóe sáng trong đêm giông bão âm u, khai mở cái tâm u tối của anh. Mọi sự vật, hình ảnh và ngay cả chị Tú Anh như mờ dần dần đi trong trạng thái cực kỳ tĩnh lặng. Giọng ngâm thơ mơ hồ lảng đãng.

- Mặc tay em định hộ kiếp ngày sau.

Vì người em có bao phép nhiệm màu,

Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc.

Ta đặt em lên ngai thờ nữ sắc,

Trong âm thâm chiêm ngưỡng một làn da.

Buổi em về xác thịt tắm hương hoa,

Ta sống mãi thờ lạy hồn trinh tiết.

Ôi cám dỗ! Cả mình em băng tuyết,

Gợn xuân tình lên bộ ngực thanh tân.

Ta gần em, mê từng ngón bàn chân...

Nhật Yên rợn người lên trong cảm giác làm rẩy run thân xác và lao đao tâm hồn. Dường như cô gái trong tranh mỉm cười. Dường như đôi mắt của nàng truyền đi một sức quyến dụ không thể cưỡng chống. Dường như miệng nàng nói ra một mệnh lệnh không thể không nghe và không thể không thi hành. Dường như anh ngửi được mùi hương kỳ diệu tiết ra từ những đường nét mơ hồ của thân thể của người trong tranh. Bên tai anh lảng đãng, lắt lây, như có như không giọng ngâm thơ của Tú Anh.

- Mắt nhắm lại để lòng nguôi gió bão

Khi sùng bái ta quỳ nâng nếp áo

Nhưng cúi đầu trước vẻ ngọc trang nghiêm

Ta khăn cầu từng sớm lại từng đêm

Chưa tội lỗi đã thấy tràn hối hận

Em đài các lòng cũng thoa son phấn

Hai bàn chân kiêu ngạo dẫm lên thơ

Ôi vô lương ! Trong một phút không ngờ

Ta đã muốn trở nên người vô đạo

Tất cả em đều bắt ta khổ não

Và oán hờn căm giận tới đau thương

Và yêu say mê mệt tới hưng cuồng

Và khát vọng đến vô tình, vô giác

Hỡi Kỳ Nữ! Em có lòng tàn ác

Ta vẫn gần - ôi sắc đẹp yêu ma

Lúc cuồng si nguyên rửa cả đàn bà

Ta ôm ngực nghe trái tim trào huyết

Ta sẽ chết ! Sẽ vì em mà chết

Một chiều nào tắt thở giữa môi hôn

Ta hái trong em lấy đóa hoa hôn...

Giọng ngâm thơ dứt nhưng âm hưởng động trùng trùng trong không khí nặng nặng hơi nước lạnh lùng. Nhật Yên ngồi cầm nín. Ánh mắt anh như mắt hút vào người trong tranh.

Nhìn em trai Tú Anh cười hời. Giọng của nàng trêu mếu mà cũng nhuốm chút cợt đùa.

Em có như thi sĩ Đinh Hùng *Ta gần em, mê từng ngón bàn chân...*?

Bật lên tiếng cười Nhật Yên trả lời.

Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc...

Tú Anh cười thánh thót vì câu trả lời rất thơ của em trai.

Chị còn bài thơ nào nữa không?

Tú Anh cười chum chím.

Sao lúc này em đâm ra mê người và thơ Việt Nam vậy?

Nhật Yên thở dài sườn sượt.

Sau khi gặp cô gái trong tranh tâm tình của em thay đổi một cách đột ngột tới độ em không ngờ. Đường như có cái gì...

Nhật Yên ngập ngừng như không thể diễn bày ý nghĩ của mình.

... Em cảm thấy như người trong tranh mới là người thực. Cái đẹp của nàng mới là cái đẹp thực...

Tú Anh nói nho nhỏ. Giọng nói của nàng hơi có chút trang nghiêm.

Có lẽ em cần đi vào con đường tình sử...

Nhật Yên nhìn chị của mình đăm đăm. Có lẽ anh chưa hiểu Tú Anh muốn nói điều gì.

Em thử làm một cuộc hành hương tình yêu...

Tú Anh bật cười vì câu nói của mình. Phần Nhật Yên cũng vậy. Anh thích thú khi nghe bà chị ruột nói về chuyện tình yêu.

Chị muốn nói là em nên về lại Việt Nam, quê hương của mình để tìm kiếm. Biết đâu em sẽ gặp một cô gái giống như người trong bức tranh này... Đó là cuộc hành hương tình yêu. Những người có đạo họ đi hành hương vì lòng tin. Em đi tìm kiếm tình yêu thời cũng phải có lòng thành hay niềm tin tưởng. Nó là một tác động để cơ duyên có thể thành tựu...

Nhật Yên mỉm cười hiểu được cái ý của chị ruột. Ngẫm nghĩ giây lát Tú Anh nói tiếp.

Em cứ thư thả, đừng vội vàng hay hấp tấp. Sự việc gì tới, phải tới. Khi cơ duyên chín mùi

thời sự việc sẽ xảy ra giống như trái cây khi chín mùi thì nó sẽ rụng...

Chị còn nhớ bài thơ nào nữa ngâm cho em nghe đi...

Nhật Yên ôm vai chị như vôi vĩnh như nấn nỉ. Tú Anh bật cười vì cử chỉ của em trai. Đó là cử chỉ của Nhật Yên mỗi khi muốn nhờ nàng làm việc gì đó.

Chị còn nhớ nhiều lắm... Khi em về chị sẽ cho em một cd ngâm thơ của chị...

Vậy hả... Sao chị không gọi cho em...

Tú Anh cười hắc hắc.

Chưa xong mà. Nó còn nằm trong laptop của chị...

Quay nhìn bức tranh nàng cười tiếp.

Ông họa sĩ nào vẽ cô gái đẹp quá. Chị là con gái mà nhìn cũng phải mê. Nhất là đôi mắt...

Ngừng nói nhìn em trai Tú Anh đọc khe khẽ.

- Ôi mắt xa khơi... Ôi mắt dị kỳ...

Ta trông đó thấy trời ta mơ ước

Thấy cả bóng một vàng đông thuở trước

Cả con đường sao mọc lúc ta đi

Có chiều sương mây phủ lối ta về

Khấp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ

Ta run sợ cho yêu là mệnh số...

Ngừng lại nhìn em trai giây lát Tú Anh chậm chạp lên tiếng.

Tình yêu. Cơ duyên. Mệnh số. Ba cái lực huyền nhiệm đó sẽ làm thay đổi cuộc đời của em. Chị không biết sự thay đổi sẽ xấu hay tốt nhưng bất cứ thay đổi nào cũng hình thành một cái mới, cái lạ. Điều thiết yếu là mình phải có tâm thành...

Nhật Yên nhẹ gật đầu nhìn nhận lời chỉ dạy của người chị ruột mà anh thương mến và kính yêu như mẹ.

Em muốn hỏi ý kiến của chị về Jane...?

Tú Anh ngập ngừng chưa chịu trả lời Nhật Yên tiếp nhanh.

Em muốn nói là đám cưới...

Tú Anh gật đầu hiểu ý.

Chắc em có ý định từ hôn?

Nhật Yên chậm chậm gật đầu thay cho câu trả lời.

Em biết từ hôn sẽ làm Jane buồn khổ, giận dữ vì tự ái bị va chạm. Tuy nhiên em không muốn giấu diếm và nói dối nàng. Hiện giờ em cảm thấy em không yêu nàng tới cái độ để có thể sống chung với nàng trọn đời...

Như vậy thời em nên dứt khoát với Jane càng sớm càng tốt. Chị thích Jane nhưng chị khuyên em không nên ép mình trong tình yêu và hôn nhân...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 6

Gió lất lay khu rừng cây vàng lá. Gió từ vùng núi rừng xa xôi của rừng Smokey kéo về lan dài trên ngọn đồi cao trước mặt, xuyên qua rừng cây đã đổi màu một hai tuần trước. Gió không lạnh lắm nhưng cũng làm Nhật Yên co ro. Anh cảm thấy cô đơn nhiều hơn là lạnh lẽo. Những chiếc lá đỏ hay vàng tươi, vàng xạm theo chiều gió dạt về xa rơi trên nền cỏ xanh hơi lấm tấm úa một màu vàng ử rử. Bước chân ngập ngừng. Bước chân ngần ngại. Bước chân gượng nhẹ. Chàng trai đang yêu nghe như có cái gì lạ lùng, mới mẻ mọc lên trong tâm hồn mình và lớn lên từ từ. Đầu đỏ; đôi mắt, khuôn mặt, bờ vai mềm tóc xỏa thấp thoáng một gọi mời không âm vang. Nụ cười. Ánh mắt kỳ diệu, mênh mông tình tự. Đôi mắt người trong tranh như là quá khứ xa xăm. Kỷ niệm nhạt mờ thoáng hiện về trong đêm trăng trở hay ngày bó gối ngồi nhìn hình ảnh cô gái lung linh qua ánh nến chập chờn. Nhật Yên thở dài. Tiếng thở dài hắt hiu nhiều muộn phiền. Anh đang ở vào trạng thái phân vân, so sánh, thắc mắc để quyết định một thái độ liên quan tới tương lai hay cuộc đời còn lại của mình. Jane là một thiếu nữ đẹp, có học thức và nghề nghiệp vững chắc. Nàng có đủ điều kiện để làm một người yêu và một người vợ mà bất cứ người đàn ông nào cũng đều mong ước. Tuy nhiên lấy nàng, chung sống với nàng là chấp nhận một đời sống tẻ nhạt, nhàm chán, bình lặng và trống rỗng. Đó là đời sống bình thường của một

người bình thường. Một đời sống không có niềm vui mà cũng không có nỗi buồn. Một đời sống như ăn ngủ, vui chơi, dạy dỗ con cái; nghĩa là làm tròn bổn phận của một người chồng, một người cha mẫu mực, hành xử đúng theo khuôn thức, định kiến và chấp nhận sự ràng buộc. Nhật Yên thờ dài khi nghĩ tới một đời sống biến tâm hồn mình cần cỗi, khô khan và vô vị. Anh muốn sống đúng với bản ngã, phù hợp với tính mơ mộng, lãng mạn và nhiều đam mê của mình. Điều làm cho anh phân vân và lưỡng lự chính là tình cảm. Anh biết Jane yêu mình và ít hay nhiều gì anh cũng yêu nàng. Do đó anh không muốn làm cho nàng buồn rầu và đau khổ. Anh cũng biết si mê, đả đuổi người thiếu nữ trong tranh là đi yêu cái mộng ảo, cái không thực. Dường như ở góc cạnh nào đó của tâm hồn anh lại muốn tìm kiếm và gỡ gỡ cái mộng ảo. Dường như đêm đêm ngồi trong bóng tối lặng thầm nhìn ngắm bức tranh anh nghe tiếng nàng thủ thi lời ân tình, câu van xin. Cơ duyên... Nhật Yên nghĩ hoài về hai chữ này. Có cái gì kỳ lạ xui giục anh phải yêu cô gái có đôi mắt buồn. Phải chăng đây là số mệnh đẩy đưa, cơ duyên của ngàn năm để cho anh hội ngộ với bóng hình nào đó lẫn khuất trong tâm tưởng của mình hay của những người đẹp trong các chuyện thần tiên, cổ tích xa vời.

Nhật Yên thần thờ dừng bước bên cạnh gốc cây oak cao ngất. Gió lạnh lạnh. Lá vàng lác đác. Như có tiếng thờ dài của anh hay của người con gái trong tranh. Ôi đôi mắt buồn long lanh lệ nhìn anh. Tia nhìn thăm thẳm chiều sâu. Tia nhìn chứa chan khiến lòng lao đao. Ý nghĩ thoáng qua trong trí não tương tự như tia chớp sáng lòa trong đêm tối của ngày giông bão. Người con trai si tình bàng hoàng. Yêu... Chỉ vậy thôi... Có thể thôi... Nhưng là mong chờ, tìm kiếm, ngóng đợi của đời người. Nhật Yên mỉm cười. Trong vùng ý nghĩ ngổn ngang anh vừa thấy được điều mình muốn thấy. Qua suy tư chập chùng khúc mắc anh vừa tìm gặp điều mình đã tìm kiếm bấy lâu nay.

Tiếng reng của điện thoại bỏ trong túi quần vang lên làm Nhật Yên ngơ ngác. Lát sau anh mới nhớ và từ từ lấy ra cái điện thoại cầm tay.

Hello...

Bên kia đầu dây vang lên giọng nói thánh thót.

Hi anh... Anh đang làm gì?

Ngần ngừ giây lát Nhật Yên mới trả lời.

Ồ... ơ... Anh đang đi dạo ngoài sân...

Có tiếng cười khẽ kèm theo câu nói.

Anh đang mơ mộng hả anh?

Nhật Yên cười gượng.

Ừ... Anh đang đi tìm cái hứng để viết. Có chuyện gì không em?

Dạ... Em tính rủ anh đi ăn tối nay. Lâu rồi mình không có ăn chung với nhau...

Nhật Yên cười một mình trong lúc ngược nhìn bầu trời xanh xanh của một chiều mùa thu.

Lâu gì... Mới tuần trước...

Jane cười hắc hắc trong điện thoại.

Vậy là lâu rồi cưng ơi... Em nhớ anh muốn điên luôn mặc dù mình mới gặp nhau hôm kia. Mình ăn tối rồi mình bàn chuyện đám cưới luôn...

Đám cưới gì...? Đám cưới của ai...?

Nhật Yên hỏi trong vô thức. Jane kêu lên.

Anh quên rồi à... Đám cưới của hai đứa mình mà...

Nhật Yên gật đầu một mình.

Ừ... Hay là ngày mai đi em... Hôm nay anh bận vả lại anh cảm thấy không được khỏe...

Jane nói bằng giọng sẵn sàng.

Anh đi ra ngoài trời gió lạnh coi chừng bị cảm đó. Anh nhớ mặc áo ấm... Nếu anh không thích thời mai mốt cũng được...

Ừ... Chiều mai đi... Chiều mai anh tới nhà đón em...

Dạ... Anh có cần em mang thuốc cảm tới cho anh uống để hết bệnh...

Không cần... Anh có thuốc...

Nhật Yên thở dài sau khi dứt câu. Anh cảm thấy buồn rầu và bứt rứt vì biết mình vừa nói dối với vị hôn thê. Anh muốn nói thật nhưng lại sợ Jane buồn khổ. Sự thực phũ phàng. Sự thực nào cũng làm đau lòng bởi vậy người ta không muốn nói và không muốn nghe sự thật. Nếu bây giờ anh nói với Jane là anh đang yêu một người thiếu nữ khác, thời dù giàu tưởng tượng cách mấy, anh cũng không nghĩ hoặc không đoán ra phản ứng của nàng, khi biết rằng người chồng tương lai của mình yêu hình ảnh của một cô gái trong bức tranh. Đó là sự điên rồ. Đó là một tình yêu kỳ lạ nếu không muốn nói là quái dị.

Nhật Yên bước vào cửa. Tự dung anh nghe tim mình đập mạnh, người nóng bừng lên trong trạng thái ngất ngây và rạo rực. Len lén nhìn bức tranh anh cảm thấy tâm hồn của mình choáng ngợp vì đôi mắt của người con gái trong tranh. Ánh mắt nhìn buồn bã, âu yếm, van xin. Ánh mắt nhìn gợi trao. Ánh mắt dõi trông theo từng bước chân anh đi trên nền thảm mịn của những đêm ngồi trong bóng tối tĩnh lặng bằng lời, bằng ý nghĩ với thiếu nữ trong tranh. Anh như sống lại nguyên vẹn cảm nghĩ ngất ngây của lần đầu tiên tưởng tượng tới hình ảnh nàng con gái trong tranh khóa thân đi dưới bóng trăng mùng mười vàng đỏ trong khu rừng cây.

Nhật Yên buông mình xuống sofa. Ngắm nghĩ giấy lát anh cầm lấy remote control của dàn stereo. Nhạc cất lên huyền hoặc trong ánh sáng nhạt mờ của một chiều mùa thu.

- Trời còn làm mưa vui trên nỗi đau

Lời ru ấy mãi cho u sầu

Bàn chân nuôi tiếc thương lạc loài

Trời còn làm mây buồn qua mắt ai

Làm tan biến giấc mơ hoang đường

Rồi buồn trôi theo giòng mưa xuống

Giận hờn ngày xưa còn vương mắt em

Làn môi thắm hết ru bao chiều

Vùng ân ái chết trong mây hồng

Một lần vào thu mình đang có nhau

Hàng cây lá rớt trên mi thường

Và tay trắng đan tình với tay

*Em có nhớ không một lần khi lá thu bay
Là lần em đến thăm tôi
Chung bước yêu đương hẹn hò
Em có nhớ không một lần khi gió heo mây
Mình ngồi đan giấc mơ say giận hờn sao vẫn chưa phai*

*Và rồi mùa thu về trong mắt em
Hàng cây lá úa xanh xao nhiều
Vòng tay khép kín đôi mi nồng
Chuyện mình ngày xưa đành xin lãng quên
Cuộc tình đã chết theo thu tàn
Người về đây xin tròn giấc mơ...*

Tiếng hát nghẹn ngào, than van. Tiếng nhạc chơi vơi nỉ non. Nhật Yên nhìn đắm đắm bức tranh. Dường như có một đôi mắt ứa lệ buồn nhìn lại mình. Gió lùa qua khung cửa sổ của phòng khách lật lay cái màn mỏng mang vào phòng mùi lá úa và cỏ vàng ảm mốc.

*- Mắt nào buồn bằng đôi mắt em
Những đêm lạnh qua rèm nghe hồn
Nhớ hình nhớ bóng anh lạc bước
Từ khi người đi cuối trời chưa thấy về

Nên chuyện lòng nhiều khi muốn quên*

*Muốn quên mà nhớ hoài thôi đành
Sống lại dĩ vãng cho vơi bớt niềm đau
Của tim đã trót gửi trong mắt buồn*

*Em trao cho anh cả tình yêu người con gái
Nhưng anh đành lòng đi để em sống với đơn côi
Cùng chung đường đời người ta có đôi
Riêng mình em lẻ loi*

*Như trong tim anh còn tình yêu ngày xưa cũ
Khi anh tìm vào đây trời thôi rét mướt anh ơi
Nghìn năm nụ cười nghìn năm nét môi
Chờ anh đem vui*

*Nhớ ngày nào cùng chung lối đi
Có anh dìu bước về nhưng giờ
Vẫn cùng lối cũ con đường cũ
Thời gian mười đông đã làm chân ngõ ngang*

*Khi đời còn bàn tay đón đưa
Tiếc thương thì cũng thừa mong rằng
Chút tình chữ nghĩa anh còn tưởng về em
Thì đêm chẳng buồn trong mắt này...*

Phòng khách như tối lại ngoại trừ chút ánh sáng mờ mờ nơi bức tranh khiến cho khuôn mặt, nhất là đôi mắt của cô gái lung linh mờ ảo như thực, như mơ, như mộng.

- Em trao cho anh cả tình yêu người con gái

Nhưng anh đành lòng đi để em sống với đơn côi

Cùng chung đường đời người ta có đôi

Riêng mình em lẻ loi

Như trong tim anh còn tình yêu ngày xưa cũ

Khi anh tìm vào đây trời thoi rét mướt anh ơi

Nghìn năm nụ cười nghìn năm nét môi

Chờ anh đem vui

Nhớ ngày nào cùng chung lối đi

Có anh dịu bước về nhưng giờ

Vẫn cùng lối cũ con đường cũ

Thời gian mười đông đã làm chân ngõ ngang

Khi đời còn bàn tay đón đưa

Tiếc thương thì cũng thừa mong rằng

Chút tình chữ nghĩa anh còn tưởng về em

Thì đêm chẳng buồn trong mắt này...

Nhật Yên nhắm mắt lại. Kỷ niệm chợt chùng bước đi, lùi lại tuổi mới lớn lúc còn học

trung học. Mơ mộng, lãng mạn khiến cho anh si mê cô giáo dạy văn chương của lớp học. Đối với anh lúc đó cô ta thật tuyệt vời. Cô ta là ước mơ, là giấc mộng của chiều mùa thu, đêm mùa đông nằm im trong bóng tối lắng nghe trái tim của mình đập thành niềm nhức nhối bởi vì yêu mà không được yêu, si mê mà không được người ta đoái hoài thương tưởng. Phải mất thời gian, không còn nhớ bao lâu, anh mới nguôi ngoai dù hình ảnh của cô giáo vẫn ngồi sáng trong góc cạnh nào đó của tâm hồn. Cô ta, với ánh mắt long lanh buồn, nụ cười cháy đỏ đam mê, vóc thân, đường nét, hơi thở, hầu như trở thành cái gì rất thực, rất gần gũi mà vô cùng lạ lùng và xa xôi. Nhật Yên biết một điều là anh vẫn còn yêu, vẫn khờ khạo si mê hình ảnh của cô giáo.

- Đôi mắt em lặng buồn

Nhìn thôi mà chẳng nói

Có nói cũng khôn cùng

Trời hết một mùa đông

Gió bên thềm thổi mãi

Qua rồi mùa ân ái

Đàn sếu đã sang sông...

Nhật Yên lại buông tiếng thở dài. Anh chợt nhớ tới nhận xét của Jane: *Anh có gì buồn mà sao em nghe anh thở dài hoài...* Không muốn người vợ chưa cưới nghi ngờ và dò hỏi lời thôi nên anh phải chống chế bằng cách nói là mình đang suy nghĩ để viết một cuốn truyện mới. Tin vào lời của anh Jane không vặn hỏi thêm. Điều đó khiến cho anh thêm xấu hổ song anh không có cách nào hơn là tiếp tục để cho tâm hồn của mình tưởng nhớ, si mê và yêu thương đôi mắt buồn của cô gái trong tranh.

Chưa kịp bấm chuông Nhật Yên nghe tiếng bước chân rồi cánh cửa mở và Jane hiện ra. chàng trai Việt sững sốt vì hình ảnh hiện ra trước mắt mình. Làn tóc blonde hơi cổ tình rồi buông thả trên bờ vai thon mềm. Đôi mắt màu lục thủy, hàng mi cong dài, chiếc mũi cao thẳng chạy xuống cái miệng xinh được điểm tô bởi môi son bóng mượt. Điều khiến cho Nhật Yên kinh ngạc là chiếc áo dài màu trắng đơn sơ với tà áo thả buông xuống chiếc quần lụa trắng và đôi giày cao gót cũng màu trắng. Nụ cười. Nhật Yên cảm thấy nụ cười của vị hôn thê phảng phất chút gì của cô gái trong tranh.

Hi anh...

Nhật Yên cười.

Hi em... Em... Làm sao em có chiếc áo dài?

Không trả lời Jane hỏi lại.

Anh thích không?

Thích... Em thật tuyệt...

Nở nụ cười sung sướng vì được người chồng chưa cưới khen, Jane thở thê.

Chị Tú Anh đưa em đi may áo dài ở Atlanta. Chỉ bảo anh sẽ thích và yêu em nhiều hơn khi thấy em mặc áo dài...

Câu nói thành thực của Jane làm cho Nhật Yên cảm động. Như muốn che dấu xúc cảm của mình anh nói nhỏ.

Anh vào gặp ba má em xong rồi mình đi...

Jane xoay mình đi trước. Nhật Yên cảm thấy lòng lao đao khi thấy tà áo dài chuyển động. Đó là hình ảnh mà anh đã tưởng tượng ra từng đêm khi nhìn bức tranh. Trong cơn ngà ngà say anh mừng tượng cô gái bước ra khỏi bức tranh, đi từng bước chân uyển chuyển đến với anh. Nụ cười của nàng mê man dụ hoặc. Vòng tay của nàng mềm ấm ân tình. Hơi thở của nàng thơm mùi hoa hoàng lan tỏa ra trong đêm tối lặng thầm và im vắng. Làn da của nàng dịu như nắng mùa thu trải dài trên tàng cây phong có từng chiếc lá vàng lia cành bay trong cơn gió hắt hiu.

Ôm tay vị hôn phu Jane sung sướng bước vào cửa nhà hàng. Nàng đi tới đâu mọi người nhìn theo tới đó khi thấy một cô gái Mỹ mặc thứ y phục lạ lùng và đẹp mắt. Nhật Yên thì thào.

Người ta nhìn em đó... Em mặc áo dài lạ, đẹp, quyến rũ và sexy...

Cười bằng mắt Jane thì thầm vào tai vị hôn phu của mình. Nghe xong Nhật Yên chỉ cười im lặng. Khi họ đi ngang qua bàn hai thanh niên ngồi, một người buột miệng.

Đẹp tuyệt... Tôi chưa bao giờ thấy thứ y phục đẹp lạ lùng như vậy...

Nhật Yên chợt nhớ tới cô gái trong bức tranh. Bờ vai nàng gầy guộc. Khuôn mặt sáng ngời thứ hạnh phúc mong manh. Nụ cười. Đôi mắt. Làm lao đao tâm hồn. Chín như nổi si mê khờ khạo. Tiếng lá rì rào của đêm thu muện mừng tượng như tiếng thì thầm tình tự thiết tha.

Anh nghĩ gì vậy anh?

Nhật Yên ngơ ngác. Đường như anh quên mất mình đang ở đâu và làm gì. Gượng cười

anh nói nhỏ với vị hôn thê.

Anh nghĩ ngợi vu vơ. Đường như anh đang mơ...

Jane cười khúc khích trong lúc ngồi xuống ghế.

Chắc anh đang mơ thấy người trong mộng của anh?

Nhật Yên cười nhẹ.

Chắc vậy. Em có ghen không?

Mở thực đơn Jane cười.

Nếu là người thực thời em sẽ còn trong mộng em sẽ không...

Tắt máy xe Nhật Yên mở cửa. Đêm mùa thu lạnh lạnh. Gió mùa thu mang theo hơi nước và mùi hương là lạ. Sao lấp lánh trên nền trời cao ít mây. Không gian tịch mịch song lòng anh sôi động. Sau khi nói chuyện với chị ruột, anh nghĩ hoài về tình yêu. Cơ duyên. Mệnh số. Phải chăng yêu là mệnh số. Bởi vậy nên anh mới có cơ duyên mua bức tranh rồi yêu thương một hình bóng không có thực. Phải chăng trong vòm trời bao la này có một người, là hình ảnh thực của cô gái trong bức tranh. Người đó là ai? Ở đâu? Đang làm gì?

Mở cửa bước vào nhà Nhật Yên liếc nhanh cô gái trên tường. Anh cảm thấy nàng mỉm cười âu yếm. Đường như nàng đã đọc được ý nghĩ của anh nên vui mừng. Từng bước chân ngập ngừng. Từng bước chân bấn khoăn. Từng bước ngần ngại. Mỗi bước chân là đắn đo, khắc khoải. Bước tới dàn stéreo anh nhấn nút Play . Tiếng đàn dương cầm thánh thót rồi giọng ngâm thơ trầm ấm thiết tha của chị Tú Anh vang lên.

- Em tự ngàn xưa chuyển bước về

Thuyền trao sóng mắt dẫn trăng đi.

Những dòng chữ lạ buồn không nói,

Nét lửa bay dài giấc ngủ mê.

Em đến, mong manh vóc ngọc chìm,

Tàn canh hồn nhập bóng trăng im.

Ta van từng đóa sao thùy lệ,

Nghe ý thơ sâu vút cánh chim...

Nhật Yên buông mình xuống ghé nệm. Mắt anh như mắt hút vào đôi mắt của người con gái trong tranh. Đường nét nhạt mờ. Khuôn mặt lung linh. Nụ cười của nàng kiều mị. Bờ môi nàng dụ hoặc. Anh nhớ tới mấy câu thơ: *Mặc tay em định hộ kiếp ngày sau. Vì người em có bao phép nhiệm mầu. Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc. Ta đặt em lên ngai thờ Nữ Sắc. Trong âm thầm chiêm ngưỡng một làn da.*

Buổi em về xác thịt tắm hương hoa. Ta sống mãi thờ lấy hồn trinh tiết. Ôi cám dỗ! Cả mình em băng tuyết. Gợn xuân tình lên bộ ngực thanh tân. Ta gần em mê từng ngón bàn chân...

Nhật Yên đưa ly rượu lên nhấp ngậm nhỏ. Rượu cay nồng ứa nước mắt. Tiếng thơ thì thấm bên tai.

- Em đến vàng trắng bỗng toả hương,

Quen nhau, ngờ truyện rất hoang đường.

Trang thư xõa tóc cười e lệ,

Nét chữ thu gầy, vóc ngậm sương.

Thăm thăm chìm sâu cõi mộng nào ?

Nửa chiều huyền hoặc, nửa thần giao,

Mắt xanh Em đến như màu khói,

Một thoáng hồng nhan ngọn gió trao.

Cặp mắt nhìn nhau có hẹn thề ?

Não lòng ôi khóc ngọc lưu ly!

Bài thơ khát vọng thành mưa gió,

Anh gửi vào trong những giấc mê...

*Giấy mực say nồng hương tóc Em,
Thương qua dòng chữ ngón tay mềm.
Vết son loáng nét môi cuồng vọng,
Lắng tiếng xuân cười, chết mỗi đêm.*

*Chết giữa mùa xuân, lạ cuộc đời,
Tên Em còn đượm ngát vành môi.
Lung linh sao rụng, mưa hàng chữ,
Chợt sáng hồn Em đẩy mắt tôi...*

Nhật Yên chợt mỉm cười. Ý tưởng bùng trong tâm tưởng. *Yêu là mệnh số...* Mệnh số của anh là tình yêu với người trong tranh. Người ở đâu? Bên kia nửa vòng trái đất. Đâu đó nơi quê hương nghèo khổ và bất hạnh? Đôi mắt của người trong tranh long lanh hơn, sáng rực lên như là ngọn đuốc soi đường cho kẻ hành hương tìm kiếm cái gì vô thường trong hiện hữu. Bước tới đứng sát nhìn đắm đắm vào đôi mắt Nhật Yên lắm lắm.

Xin nàng đợi ta... Ta sẽ đi tìm dù vô vọng nhưng ta cũng đi tìm nàng...

Giọng ngâm thơ của Tú Anh như lỏng lẻo trong căn phòng nắng nặng hơi nước và tối sầm lại vì trời bắt đầu chuyển mưa.

- Bài thơ hạnh ngộ đã trao tay

Ôi mộng nào hơn giấc mộng này ?

Mùi phấn em thơm mùa hạ cũ

Nửa như hoài vọng, nửa như say.

Em đến như mây chẳng đợi kỳ

Hương ngàn gió núi động hàng mi

Tâm tư khép mở đôi tà áo

Hò hẹn lâu rồi em nói đi.

Em muốn đôi ta mộng chốn nào ?

Ước nguyên đã có gác trăng sao

Truyện tâm tình dưới hoa thiên lý

Còn lối băng khuâng ngõ trúc đào.

Em chẳng tìm đâu cũng sẵn thơ

Nắng trong hoa với gió bên hồ

Dành riêng em đây khi tình tự

Ta sẽ đi về những cảnh xưa.

Rồi buổi ưu sầu em với tôi

Nhìn nhau cũng đủ lãng quên đời

Vai kẻ một mái thơ phong nguyệt

Hạnh phúc xa xa mỉm miệng cười...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 7

Jane ngạc nhiên khi thấy phong thư Nhật Yên gửi cho mình. Nàng tự hỏi có chuyện gì quan trọng mà anh lại viết thư thay vì gọi điện thoại. Từ từ xé lá thư nàng lấy ra tờ giấy với nét chữ gãy gọn.

Jane yêu...

Nhiều lần anh muốn gọi điện thoại cho em song anh ngại. Anh cảm thấy khó nói và khó lòng để giải thích cho em hiểu và chấp nhận.

Khi em đọc thư này, có lẽ anh đã ở một nơi cách xa em mấy ngàn dặm. Hiện tại mình cách nhau nửa vòng của trái đất. Anh đã trở về Sài Gòn, về lại Việt Nam, quê hương của anh để tìm kiếm một người mà anh nghĩ, người đó mới thật sự là người anh đã, đang và sẽ mãi mãi yêu thương trong phần đời còn lại của anh. Anh xin lỗi em vì đã đường đột hủy bỏ hôn ước mà không giải thích lý do và không nói cho em biết. Em là một cô gái trẻ đẹp, học thức, hiền lành cho nên anh nghĩ là em sẽ tìm thấy một người con trai khác thích hợp với em và thương yêu em nhiều hơn anh. Dù xa nhau anh vẫn mong em sẽ được vui vẻ và sống hạnh phúc bên cạnh chồng con.

Nếu có thắc mắc hoặc câu hỏi gì, em cứ điện thoại nói chuyện với chị Tú Anh. Chị rất vui lòng nói cho em biết hoàn cảnh đặc biệt dẫn tới chuyện anh phải xa em.

Lần nữa anh cầu chúc em được nhiều may mắn và vui với đời sống mới...

Mắt Jane như mờ đi. Sự xúc động mãnh liệt tới độ nàng ngồi thừ ra trên ghế và nước mắt cứ tiếp tục lăn thành dòng trên mặt.

Tú Anh không ngạc nhiên khi thấy Jane xuất hiện trước cửa nhà mình vào trưa thứ bảy.

Em đừng buồn... Em vào nhà đi rồi chị sẽ nói cho em biết hết...

Ngồi xuống ghế, uống một ngụm nước lạnh xong Jane bắt đầu bằng câu hỏi.

Chị có gặp người yêu của anh Nhật Yên?

Tú Anh cười cười hỏi lại.

Ai nói với em là nó có người yêu?

Anh nói trong thư...

Jane đưa lá thư cho Tú Anh. Thông thả đọc xong Tú Anh cười hỏi.

Em có thấy bức tranh vẽ cô gái Việt Nam mặc áo dài trắng mà Nhật Yên treo nơi phòng khách...?

Em có thấy. Cô gái đẹp lắm...

Tú Anh gật đầu.

Đó là người yêu của Nhật Yên...

Jane há hốc miệng nhìn Tú Anh đăm đăm.

Chị nói gì em không hiểu...

Chị muốn nói là Nhật Yên yêu cô gái có đôi mắt đẹp trong bức tranh mà em đã thấy...

Em nghĩ chuyện đó không tưởng và mơ hồ...

Chị đồng ý với em chuyện đó mơ hồ và không tưởng. Tuy nhiên Nhật Yên không nghĩ như vậy. Nó là một người nhiều đam mê, mơ mộng, lãng mạn, thích chuyện không tưởng... Hồi còn nhỏ nghe má kể chuyện đời xưa nó đã muốn được sinh ra cách đây ngàn năm để đi tìm tiên nữ...

Tú Anh cười khúc khích khi nói tới đó. Cũ chi của nàng khiến cho Jane cũng bật cười.

Nó nói từ hôn em là nói phòng hờ chứ nó cũng không có chắc là tìm được một cô gái nào giống với người trong tranh. Để gì mà tìm. Phải có cơ duyên...

Nét mặt của Tú Anh lộ ra vẻ buồn bã khi nói tới mấy chữ cuối. Jane cũng im lặng. Nàng thầm cầu nguyện một ngày nào đó Nhật Yên trở về với mình.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 8

Nhật Yên mở cửa bước ra ngoài lan can. Tuy đang giữa mùa hè nhưng có lẽ vì ở trên cao nên gió man mát. Building cao ngất. Dây điện chằng chịt. Tiếng xe cộ rì rầm. Bóng người đi chậm chậm dưới đường. Sài Gòn. Thành phố thật xa lạ. Lạ từng con đường. Hàng cây. Lạ nét mặt người. Sài Gòn. Nơi anh sinh ra nhưng cảm thấy ít thân quen.

Chợ Bà Chiểu. Người đi lại nườm nượp. Tiếng rao hàng lạnh lạnh. Mùi thức ăn hòa với mùi dầu mỡ bốc lên thành ra một thứ mùi đặc biệt chỉ có ở các chợ của thành phố Sài Gòn. Ở các chợ của một xứ văn minh như Mỹ thời mọi thứ đều ngăn nắp, trật tự và sạch sẽ. Còn ở đây cái gì cũng lạ mắt. Cái gì cũng xô bồ. Cái gì cũng hỗn tạp. Chợ ở đây có cái mùi đặc biệt mà suy nghĩ mãi Nhật Yên cũng không thể nào đoán ra là mùi gì. Bị làn sóng người đẩy đi, anh tò mò nhìn ngắm cũng như tìm kiếm một hình ảnh hay đôi mắt của một người nào đó. Người dân ở đây cũng khác lạ. Đa số đều ít nói và dè dặt. Đường như trên khuôn mặt xương xương, gầy gò đều dấu kín nỗi buồn rầu, ủ ê hoặc lo âu. Họ không có nét vui cười tự nhiên như những người ở xứ khác. Nếu cười cũng chỉ là gượng gạo. Có nói cũng nói chùng mực. Bước lững thững một quãng anh đi vào khu vực bán thức ăn. Người ta bày bán các thức ăn bình dân như bún, cơm tấm, xôi và nhiều thứ chè mà anh không biết tên. Những người đàn ông ăn mặc tồi tàn, ngồi trên những cái ghế nhỏ và lùn ăn uống một cách vội vàng và hối hả có lẽ vì đói bụng. Tò mò Nhật Yên ngồi xuống một cái xập có một bà già đang cúi đầu lui cui thổi cái lò than.

Cậu ăn cái gì hả cậu...

Bà già quay lại hỏi. Nhật Yên lặng người nhìn trân trân vào hình ảnh trước mặt của mình. Ở trên khuôn mặt già nua, nhiều vết nhăn và hốc hác là một cái gì anh khác khoả kiếm tìm. Đôi mắt... Đôi mắt... Đó là đôi mắt của người con gái trong tranh. Khung mặt. Dù làn da nhăn, ánh mắt nhìn mỗi một, dù khác biệt nhiều nhưng anh vẫn nhận ra là bà già rất giống cô gái trong tranh. Bà ta là hình ảnh của cô gái, ba mươi hay bốn mươi năm về

trước. Có thể lo âu, vất vả, gian nan của đời sống đã thay đổi nhưng bằng cảm nhận của tâm linh, bằng mối tương giao đặc biệt anh mơ hồ đoán nhận ra là bà già này chính là người anh tìm kiếm.

Dạ... Bác bán cái gì cháu ăn cái đó...

Thật ra Nhật Yên không biết bà già bán cái gì cho nên anh phải trả lời lấp la lấp lửng. Có lẽ hiểu nên bà già cười nói.

Tôi bán bún ốc. Cháu có ăn bún ốc bao giờ chưa?

Dù không biết bún ốc là cái gì nhưng Nhật Yên cũng gật đầu.

Dạ có... Cháu thích lắm... Bác cho cháu một tô đi...

Nhật Yên kín đáo quan sát bà già trong lúc bà ta làm việc. Mái tóc điểm sương bạc nhiều hơn đen. Khuôn mặt gầy và có vẻ bệnh hoạn. Bà ta thoát nhìn như già đi trước tuổi. Anh chỉ đoán mò vậy thôi vì khó lòng đoán biết tuổi của người ở đây. Đối với anh họ vẫn còn nhiều khác biệt và xa lạ, mặc dù anh với họ là cùng chung một màu da và xứ sở.

Nhìn vào tô bún bà già đặt trước mặt của mình Nhật Yên ngửi được một mùi đặc biệt phảng phất như mùi nước mắm mà anh còn nhớ được. Những cọng bún trắng. Những con ốc vàng. Có lẽ biết cậu khách hàng của mình là Việt Kiều hồi hương nên bà già tự động nêm nếm và bỏ giá sống, rau thơm vào trong tô bún luôn cho tiện. Bà ta mỉm cười khi thấy cậu con trai chậm chạp và cẩn thận cầm lấy cái muỗng bằng nhựa đã đổi màu mủm một ít nước lèo trong tô bún đưa lên miệng nếm thử trước khi ăn.

Bác nấu giống như má của cháu...

Vậy hả... Má của cháu còn sống hôn?

Dạ má cháu chết rồi...

Tội nghiệp chưa... Còn ba của cháu?

Dạ cũng chết gần mười năm...

Vậy à... Cháu có anh chị em gì hôn?

Dạ có... Cháu có một người chị... Chị Tú Anh thương cháu lắm...

Bà già bán bún ốc tự nhiên có cảm tình với cậu con trai xa lạ mới gặp lần đầu tiên. Bà ta cũng biết cậu con trai hiền lành và thật thà này là Việt Kiều ở Mỹ về thăm quê hương.

Cháu bao nhiêu tuổi?

Cầm cái muỗng nhựa múc một muỗng nước lèo đưa lên húp xong Nhật Yên cười trả lời.

Dạ cháu ba mươi ba tuổi...

Vậy hả... Cháu có vợ con gì chưa?

Hỏi ngập ngừng giây lát Nhật Yên mới trả lời câu hỏi của bà lão bán bún ốc.

Dạ chưa...

Đưa tay đuổi mấy con ruồi đang bay lảng vảng quanh tô bún của Nhật Yên rồi bà ta mới cười hỏi tiếp.

Cháu tên gì vậy cháu?

Dạ cháu tên Nhật Yên

Chà tên nghe ngộ dữ ha...

Dạ má cháu nói tên của cháu là tên của một cái làng hay xã gì đó ở ngoài bắc...

Nhật Yên vừa ăn vừa nói chuyện với bà lão một cách vui vẻ.

Dạ cháu xin phép hỏi tên bác...

Liếc nhanh chàng trai trẻ bà lão bán bún ốc cười trả lời.

Bác tên Sương... Ở đây người ta quen gọi bác là bà hai Sương.

Vết cặn nước trong tô bún Nhật Yên cười bằng giọng thân tình.

Dạ bác hai... Ngày mai cháu trở lại ăn mà bác hai có bán nữa hông?

Bà Sương cười hiền hòa.

Có chứ cháu... Không bán thì lấy tiền đâu mà sống. Bác phải ra đây bán mỗi ngày...

Dạ... Mai cháu sẽ trở lại...

Dúi vào tay bà Sương cuộn giấy bạc Nhật Yên nói thật nhanh như sợ bà ta chột từ.

Cháu trả tiền cháo còn dư biểu bác mua thuốc bổ uống...

Tuy không biết đích xác số tiền là bao nhiêu nhưng bà Sương cũng biết cuộn giấy bạc đó phải nhiều hơn giá của một tô bún ốc. Rưng rưng nước mắt bà nói với giọng cảm động.

Cám ơn cháu... Mai cháu trở lại bác sẽ nấu cháo cá cho cháu ăn ngon hơn là bún ốc...

Nhật Yên cười nói trong lúc đứng lên.

Dạ... Trưa mai cháu sẽ tới...

Im lặng nhìn theo cậu con trai từ từ mất dạng bà Sương lẩm bầm.

Thằng nhỏ hiền và dễ thương quá. Phải chi...

Chậm chạp mở cuộn giấy bạc bà mỉm cười ứa nước mắt. Nhật Yên đã trả hơn một trăm ngàn đồng cho tô bún ốc. Dù ngạc nhiên và mừng rỡ bà Sương cũng ráng dần lòng ngồi lại đến chiều mới hồi hả gánh hàng trở về nhà. Trong lúc ăn cơm tối bà vui vẻ kể lại cho con gái của mình nghe về cậu Việt Kiều tử tế và hiền lành.

Nhật Yên ngơ ngác tìm kiếm. Anh còn nhớ là hôm qua tại chỗ này là chỗ của bà Sương ngồi bán bún mà bây giờ lại trống trơn.

Cậu tìm bà hai Sương phải hôn?

Một người đàn bà ngồi bên cạnh chỗ bà Sương lên tiếng hỏi.

Dạ phải...

Nhật Yên chỉ trả lời có hai tiếng.

Bữa nay bà không có ra. Chắc bà bị bệnh rồi...

Nhật Yên ngồi xuống cái ghế thấp lè tè mà người đàn bà vừa bày ra.

Chị bán cái gì vậy?

Bún riêu... Cậu ăn hôn?

Muốn gây cảm tình để hỏi về bà Sương nên Nhật Yên gật đầu liền. Lát sau chị ta đặt trước mặt anh tô bún riêu mà nước nhiều hơn cái, một đĩa rau sống mà anh nhận ra được một thứ rau là *mint* hay húng lủi. Có lẽ vì đói bụng nên Nhật Yên cảm thấy ngon miệng và húp hết nước không còn giọt nào.

Ngon quá...

Nhật Yên nói với người đàn bà trẻ tuổi. Cười thành tiếng vui vẻ chị ta nói.

Tôi tên Ba. Bà Sương bệnh hoài hà. Cứ năm ba bữa là bà phải nghỉ một hai ngày. Tui nghe con gái của bà nói là bà bị ho lao nặng lắm...

Chị Ba quen với bà lâu chưa? Chị biết nhà bà không?

Quen với bà cả năm rồi mà tui không biết nhà của bà...

Không hỏi gì thêm Nhật Yên trả tiền rồi lủi thủi ra đường đón xe về khách sạn xong anh lại đi lang thang trong phố. Anh cảm thấy bút rứt và bồi hồi khi biết tin bà Sương bị bệnh. Dường như giữa anh và bà Sương có một sợi dây tình cảm vô hình nối liền hai người khiến cho anh luôn luôn lo âu và nghĩ ngợi về bà ta. Phải chăng vì bà ta có đôi mắt, có khuôn mặt tương tự như thiếu nữ trong bức tranh. Phải chăng mình yêu bà ta? Nhật Yên cười lắc đầu vì ý nghĩ điên rồ đó. Anh biết mình không yêu bà Sương, một bà già đáng tuổi mẹ của mình. Có thể anh thương hại cho hoàn cảnh nghèo nàn và khổ sở của bà ta. Nhớ lại lời của người đàn bà bán hàng ngồi cạnh chỗ của bà Sương là bà ta có đứa con gái, anh hy vọng người này cũng ở vào khoảng tuổi của mình. Hy vọng cô gái này có đôi mắt giống mẹ, giống như thiếu nữ trong tranh. Hy vọng cô ta có khuôn mặt, thân vóc tương tự với người trong tranh, người mà anh đã yêu mê và tưởng nhớ gần một năm nay. Nhật Yên lang thang khắp nơi của trung tâm phố Sài Gòn với những ý nghĩ và suy tưởng lộn xộn trong trí của mình. Gần nửa đêm anh mới trở về khách sạn ngủ vui vì một mẻ và buồn rầu.

10 giờ sáng. Trở lại chỗ bà Sương ngồi bán Nhật Yên lại thất vọng nhiều hơn vì không thấy bà ta. Ngồi xuống chỗ chị Ba bán bún riêu anh gọi tô bún và lân la gọi chuyện.

Chị Ba có quen ai biết nhà bà Sương không chị?

Tôi không biết ai. Tôi chỉ nghe bà ta nói nhà ở khu Lò Heo...

Nhật Yên năn nỉ chị Ba.

Chị dẫn tôi đi kiếm nhà bà Sương đi chị. Tôi sẽ trả công cho chị...

Cậu trả tôi bao nhiêu tiền. Tôi phải nghỉ bán...

Hiểu ý của chị Ba Nhật Yên vui vẻ thốt.

Chị dẫn tôi đi kiếm được nhà bà Sương thì tôi sẽ trả cho chị năm triệu đồng...

Chị Ba há hốc miệng nhìn Nhật Yên như không tin vào lời nói của anh.

Cậu... Cậu nói thật hả cậu...?

Chậm chậm gật đầu Nhật Yên quả quyết.

Tôi nói thật mà chị... Chị chịu hông?

Chị Ba vui vẻ ưng thuận. Chị không thể nào từ chối số tiền quá lớn mà Nhật Yên đã nói. Nó là một gia tài đối với kẻ bán hàng rong như chị. Bán buôn cả năm chưa chắc chị để

dành được số tiền đó.

Cậu chờ tôi dọn đồ rồi mình đi. Lò Heo cũng gần đây. Tôi không biết nhà bà Sương nhưng mà hỏi người ta chỉ chắc cũng tìm ra...

Dọn dẹp xong chị Ba quây gánh cùng Nhật Yên đi bộ về khu Lò Heo. Nắng tháng sáu chói chang. Đường xá đầy bụi bặm trong không khí hòa lẫn với mùi xăng nhớt khiến cho Nhật Yên khó chịu. Mồ hôi tươm trên trán, trên hai cánh tay và sau lưng.

Nóng quá...

Nhật Yên lên tiếng phàn nàn. Chị Ba cười liếc nhanh người đang đi bên cạnh mình.

Chưa nóng đâu cậu ơi... Bây giờ mới tháng sáu mà...

Nhật Yên cười im lặng xong len lén nhìn chị Ba rồi nhìn những người đi bộ trên đường. Hầu như ai cũng giống nhau. Quần áo dơ bẩn và cũ kỹ, nhiều chỗ rách phải vá víu bằng các mảnh vải khác màu với nhau. Đi bộ một lát chị Ba quẹo vào một con đường nhỏ hơn và nhà cửa cũng tồi tàn và lụp xụp hơn. Hai đứa con nít đang đứng chơi trên đường.

Hai em biết nhà của bà hai Sương?

Hai đứa nhao nhao lên tiếng.

Em biết... Chị cho tụi em tiền mua bánh tụi em sẽ dẫn chị tới nhà bà hai...

Nhật Yên mừng rỡ cho hai đứa trẻ tiền để nhờ chúng dẫn đường tới nhà bà Sương. Theo chân chị Ba và hai đứa trẻ đi quanh co trong hẻm Nhật Yên tò mò nhìn ngắm khung cảnh của một xóm nghèo nàn và lụp xụp. Ruồi nhặng bay khắp nơi. Mùi hôi thối xông lên khiến cho anh phải nín thở. Lát sau hai đứa trẻ dừng lại trước ngôi nhà lợp tôn. Nhật Yên cảm thấy hồi hộp vì thấy nhà vắng tanh và thêm lo lắng không biết hai đứa trẻ có dẫn mình tới đúng nhà không.

Bà hai... Bà hai... Có người kiếm bà nè bà hai...

Trong nhà không có tiếng trả lời. Chị Ba hỏi lớn.

Phải nhà bà Hai Sương không hai đứa?

Phải mà chị. Bà hai bán bún ốc ở chợ Bà Chiêu mà chị. Em biết bà mà chị...

Bà hai ơi bà hai... Bà có nhà không bà hai?

Chị Ba vừa lên tiếng hỏi vừa bước vào cửa. Có tiếng trả lời yếu ớt vọng lên.

Ai vậy? Ai kêu tôi vậy?

Tôi nè bà hai. Tôi dẫn cậu Yên tới thăm bà...

Nhật Yên nghe có tiếng ho rồi bà Sương từ trong buồng bước ra. Bà ta ngạc nhiên khi thấy Nhật Yên.

Chào cậu...

Dạ chào bác... Cháu nghe chị Ba nói bác bị bệnh nên nhờ chỉ dẫn đường tới thăm bác...

Cám ơn cậu... Tôi già cả nên bệnh rề rề quanh năm...

Quay sang chị Ba Nhật Yên cười nói.

Cám ơn chị dẫn đường. Tôi ở đây thăm bà hai. Tôi xin đưa tiền cho chị...

Giữ lời hứa Nhật Yên đưa tiền cho chị Ba. Ngoài ra anh còn cho hai đứa bé dẫn đường thêm mấy ngàn đồng. Đợi cho chị Ba và hai đứa nhỏ đi xong Nhật Yên ân cần hỏi thăm bà Sương.

Bác bệnh chi vậy bác. Con đưa bác đi bác sĩ để chẩn bệnh nghe bác?

Ngần ngừ giây lát bà Sương mới trả lời.

Cám ơn cậu. Tôi bị cảm cúm sơ sài vậy mà. Cậu ngồi chơi. Nhà tôi nghèo quá...

Con đưa bác đi bác sĩ nghe bác... Bệnh của bác cần phải đi bác sĩ và uống thuốc mới khỏi được... Bác đừng lo tiền bạc. Con có tiền... Con coi bác như má của con nên con muốn giúp bác...

Nhật Yên nói bằng giọng gần như là năn nỉ khiến cho bà Sương cảm động trước lòng tốt của cậu trai mà bà chỉ mới quen sơ mấy ngày.

Cám ơn cậu... Tôi sẽ nghe theo lời cậu nhưng phải đợi con Quỳnh Trân về đã...

Nhìn quanh căn nhà tồi tàn Nhật Yên chạnh lòng thương cho hoàn cảnh nghèo khổ của bà Sương. Hiện giờ anh quên mất bà ta là người giống với cô gái trong tranh mà anh định đi tìm. Anh chỉ nghĩ tới sự giúp đỡ một người đồng hương nghèo khổ và bệnh hoạn.

Cô Trân là ai vậy bác?

Con gái của bác... Nó đi làm chút nữa mới về...

Im lặng giây lát Nhật Yên mới nói tiếp.

Cháu chờ cô Trân về xong cháu sẽ nói chuyện với cô Trân để chờ bác đi bác sĩ. Bác đừng

để ý tới chuyện tiền bạc...

Bà Sương nhìn ra cửa trong lúc nghe Nhật Yên nói. Thấy bóng cô gái thấp thoáng ngoài đường hẻm bà ta cười nói với Nhật Yên.

Con Quỳnh Trân nó về...

Nghe bà Sương nói Nhật Yên vội quay nhìn ra. Khi cô gái bước vào cửa anh lặng người vì bàng hoàng và run rẩy. Quỳnh Trân, cô con gái của bà Yên Sương giống hệt như thiếu nữ trong tranh ngoại trừ một điểm duy nhất là già hơn một chút. Anh nghe được tim của mình đập thình thịch khi nhìn đôi mắt của Trân. Đó là đôi mắt của người trong tranh. Mặc dù ăn mặc giản dị và không son phấn nhưng tự người của nàng toát ra nét gì lạ lùng và quyến rũ khiến cho anh phải nhìn đắm đắm không rời.

Trân hơi ngỡ ngàng khi thấy một thanh niên lạ mặt ngồi trong nhà và đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

Con Quỳnh Trân, con gái của tôi đó cậu...

Bà Sương lên tiếng khiến cho Nhật Yên giật mình. Áp úng giấy lát anh mới cười thốt.

Chào cô Quỳnh Trân... Tôi tên Nhật Yên... Tôi quen với bác...

Khẽ gật đầu chào khách Trân cười thốt.

Dạ chào anh. Má của tôi có nói về anh...

Quay sang bà Sương Trân hỏi nhỏ.

Má khôe hôn má. Hồi sáng con nấu cháo cá mà má có ăn chưa má?

Má ăn rồi con... Cậu Yên tới thăm má. Con làm nước chanh muối mời cậu uống đi con...

Dạ...

Nhật Yên lên tiếng liền khi thấy Trân định bỏ đi pha nước chanh muối.

Cám ơn cô Trân tôi không có khát nước. Nghe nói bác bị bệnh nên tôi tới thăm. Tôi muốn bàn với cô Trân về chuyện đưa bác đi bác sĩ...

Thấy Quỳnh Trân có vẻ ngần ngại Nhật Yên tiếp nhanh.

Tôi năn nỉ chở bác đi bác sĩ mà bác không chịu bảo chờ cô về...

Trân cười nhẹ.

Cám ơn anh Yên... Bệnh của má tôi đâu cần đi bác sĩ. Vả lại...

Nhật Yên hiểu Quỳnh Trân muốn nói điều gì. Nhìn cô gái anh nói nhỏ.

Tôi nghe chị Ba nói bác bị bệnh nặng. Bác bị lao phổi phải không cô Trân?

Bị Nhật Yên vặn hỏi và bắt gặp cái nhìn nửa van lơn nửa nghiêm nghị của ông Việt Kiều hồi hương Quỳnh Trân đâm ra bối rối. Câu hỏi của Nhật Yên khiến cho nàng lầy làm khó xử vì không muốn nhờ vả vào người lạ. Tự ái không cho phép nàng nhận sự giúp đỡ của chàng trai trẻ tuổi mới quen biết và nhất là mới gặp mặt lần đầu tiên.

Cô Trân... Tuy mới gặp bác nhưng tôi thương cho hoàn cảnh của bác và thương bác như thương má của tôi. Đó là lý do tôi muốn đưa bác đi bác sĩ chẩn bệnh và chữa trị. Bệnh lao phổi dễ lâu nguy hiểm lắm. Bác có thể chết...

Thấy Quỳnh Trân ngần ngừ chưa trả lời Nhật Yên tiếp nhanh.

Cô đừng ngại về chuyện tiền bạc. Tôi sẽ trả hết mọi chi phí cho bác...

Quỳnh Trân nhìn Nhật Yên thật nhanh xong quay nhìn má của mình. Nàng thầm thở dài khi nhìn gương mặt xanh xao và hốc hác của mẹ già. Dường như nàng khó lòng khước từ sự giúp đỡ của Nhật Yên.

Quỳnh Trân cảm ơn anh Nhật Yên nhiều lắm...

Nói nửa chừng Trân quay qua nhìn má của mình như hỏi ý kiến. Thấy bà mỉm cười gật đầu nàng cười nói.

Dạ... Quỳnh Trân xin làm phiền anh Nhật Yên...

Nhật Yên cười.

Như vậy là cô Trân bằng lòng?

Dạ... Chừng nào mình mới đi bác sĩ hả anh?

Ngay bây giờ. Tôi chờ cô và bác sửa soạn xong là mình đi... Mình ra đường đón tắc xi tới phòng mạch bác sĩ liền...

Bà Sương vào trong buồng sửa soạn. Trong lúc ngồi chờ Nhật Yên hỏi.

Cô có quen biết với bác sĩ nào không?

Dạ có... Ông bác sĩ này cũng ở gần đây. Lâu lâu Trân cũng đưa má tới xin thuốc...

Quay qua nhìn Nhật Yên thật nhanh rồi Quỳnh Trân thở dài tiếp.

Dạ Trân cũng muốn cho má chữa bệnh nhưng không có tiền mua thuốc và ăn uống bổ dưỡng. Thuốc men bây giờ hiếm và mắc lắm anh Nhật Yên à...

Nhật Yên gật đầu cười nói một cách vui vẻ như cố làm cho Quỳnh Trân đừng lo âu về tiền bạc.

Tôi hiểu. Cô Trân đừng ngại về chuyện tiền bạc. Tôi thương bác như thương má của tôi. Má tôi mất lâu rồi...

Nhìn Quỳnh Trân anh thở dài nói nhỏ.

Khi cha mẹ mình mất đi mình mới biết rằng đó là một mất mát lớn lao nhất trong đời của mình. Tôi không muốn cô Trân mồ côi...

Quỳnh Trân ứa nước mắt vì câu nói thành thật của Nhật Yên.

Cám ơn anh Nhật Yên đã thương má của Trân. Anh là kẻ có lòng rất ít khi thấy trong xã hội này...

Không có chi... Tôi chỉ làm những gì mình có thể làm để giúp đỡ bác. Bây giờ mình đi...

Nhật Yên đứng lên khi thấy bà Sương bước ra. Do dự giây lát Quỳnh Trân dìu mẹ ra cửa.

Bác có cần cháu dìu bác đi không bác?

Nhật Yên hỏi bà Sương. Bà ta cười nói với giọng vui vui.

Cám ơn con... Con Trân nó đỡ được rồi...

Quỳnh Trân mỉm cười khi nghe má của mình gọi Nhật Yên bằng tiếng *con* âu yếm và thân mật. Dường như bà ngầm chấp nhận cậu con trai mới quen là người trong gia đình.

Quỳnh Trân và Nhật Yên ngồi cạnh nhau trong phòng mạch bác sĩ. Tiếng nói chuyện ồn ào lẫn với tiếng con nít khóc và mùi hăng hắc xông lên làm cho Nhật Yên nhăn mặt.

- Anh Nhật Yên khó chịu phải không?

Quỳnh Trân hỏi với giọng săn sóc. Nhật Yên gật đầu cười.

- Tuy không quen cái mùi bệnh viện nhưng tôi chịu được... Quỳnh Trân đừng lo...

- Dạ...

Nhật Yên cảm thấy lòng mình rung lên nhịp tình cảm kỳ diệu. Dù không nói ra anh biết Quỳnh Trân rất giống với người con gái trong tranh mà mình đã mê say. Tương tự như

mẹ của mình, Trân có nhiều điểm phù hợp một cách lạ lùng không thể giải thích được với người con gái trong bức tranh.

Dạ... Quỳnh Trân xin hỏi anh Nhật Yên... Cái này hơi tò mò một chút...

Nhật Yên cười vui vẻ.

Trân cứ hỏi. Ngay cả về đời tư tôi cũng trả lời cho Trân biết...

Anh Nhật Yên qua Mỹ lâu chưa?

Tôi qua Mỹ lâu rồi. Lúc tôi còn nhỏ lắm...

Như vậy là anh Nhật Yên chắc lớn tuổi hơn Trân. Trân cũng sinh năm 75... Tháng 11...

Tôi sinh tháng 2 năm 74...

Anh Nhật Yên làm gì ở bên Mỹ...

Nhật Yên quay nhìn cô gái đang ngồi cạnh mình.

Tôi viết văn...

Nói được ba tiếng Nhật Yên ngừng lại khi nhìn vào đôi mắt long lanh đẹp tuyệt vời của Trân. Đường như mắc cỡ cô gái chớp mắt rồi cúi đầu xuống và nói nhỏ.

Viết văn chắc cực và nghèo hã anh?

Nhật Yên cười. Ba má của anh cũng thường nói với anh như thế lúc anh còn học trung học. Ông bà chắc cũng biết làm văn chương nghệ thuật ở Việt Nam nghèo khổ. Có ông văn thi sĩ Việt Nam nào giàu đâu.

Quỳnh Trân hỏi tiếp.

Chắc anh Nhật Yên phải giỏi tiếng Việt lắm...

Nhật Yên cười đùa.

Không đâu. Tôi tính nhờ cô Trân dạy cho tôi tiếng Việt. Tôi viết văn bằng tiếng Anh...

Trân tưởng anh Nhật Yên viết tiểu thuyết bằng tiếng Việt...

Viết tiếng Anh mới có tiền nhiều hơn. Nước Mỹ có trên ba trăm triệu người do đó thị trường tiêu thụ sách báo của họ mạnh mẽ và rộng lớn lắm so với số người Việt chỉ có khoảng một triệu người...

Quỳnh Trân tủm tủm cười.

Anh Nhật Yên viết được mấy cuốn rồi. Có cuốn nào *best seller* chưa?

Nhật Yên quay nhìn Quỳnh Trân với vẻ ngạc nhiên và thắc mắc. Anh không ngờ cô gái nghèo nàn này cũng biết chút ít về chuyện viết lách ở nước ngoài. Ngoài ra hai tiếng *best seller* của nàng làm cho anh nhớ tới Jane.

Ba cuốn rồi... Tất cả đều là *best seller*...

Hèn chi...

Quỳnh Trân muốn nói cái gì?

Quỳnh Trân cười cười trả lời.

Trân muốn nói anh là triệu phú... Cho nên anh không ngại chuyện tiền bạc...

Nhật Yên đùa.

Triệu phú thời chưa nhưng mà có tiền thời có kha khá. Bởi vậy tôi mới năn nỉ cô Trân là đừng có lo ngại khi đem bác đi chữa bệnh...

Quỳnh Trân cảm ơn sự giúp đỡ của anh Nhật Yên. Nếu không có anh chắc má của Trân không mạnh khỏe được...

Nhật Yên cười nhìn Quỳnh Trân. Cô gái im lặng chịu đựng tia nhìn kỳ lạ của người thanh niên giây lát mới cúi đầu xuống. Nhìn chiếc áo bà ba đen đã phai màu vì nắng mưa thành trắng bạc anh cảm thấy thương xót vô hạn cô gái đang ngồi bên cạnh mình. Cuộc đời nàng là bất hạnh. Nghèo khổ, vất vả, buồn phiền khiến cho nàng trông già hơn tuổi. Nàng không có mái tóc huyền bóng mượt mà anh hằng mơ tưởng. Nàng không có chiếc áo dài trắng đơn sơ mà anh thường hay nghĩ đến. Chỉ riêng có đôi mắt. Đôi mắt tuyệt vời. Long lanh buồn tới mức độ mà khi nhìn vào anh cảm thấy mình chìm mất vào khoảnh trời mộng mơ diễm ảo.

Quỳnh Trân không cần cảm ơn. Tôi thương bác như má của tôi nên giúp đỡ là chuyện thường...

Nói tới đó Nhật Yên ngừng lại khi thấy bác sĩ Toàn và bà Sương bước ra. Bắt tay anh ông bác sĩ cười nói một cách vui vẻ.

Tôi sẽ gọi bà tới bệnh viện để scan hai lá phổi của bà. Tôi nghĩ...

Bác sĩ Toàn ngập ngừng giây lát đoạn nói với Nhật Yên.

Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu...

Hiếu ý Nhật Yên vui vẻ nói với Quỳnh Trân.

Trân và bác ngồi chờ một lát. Tôi cần nói chuyện với bác sĩ Toàn...

Vào văn phòng, mời Nhật Yên ngồi xuống ghế xong bác sĩ Toàn lên tiếng.

Tôi nghĩ bà không phải bị lao phổi mà bị ung thư phổi...

Nặng không bác sĩ?

Nhật Yên hỏi và bác sĩ Toàn thở dài.

Tôi chỉ đoán vậy thôi. Sau khi bà đi scan phổi thời mới biết chính xác được...

Nhìn Nhật Yên giây lát ông ta nói tiếp.

Tôi chỉ nói riêng cho cậu biết thôi rồi tùy cậu định liệu... Cậu bà con như thế nào với bà Sương?

Nhật Yên trả lời sau một chút đắn đo.

Dạ không có bà con gì hết. Tôi ở Mỹ về rồi tình cờ gặp bác Sương. Thấy hoàn cảnh của bác nên tôi thương và giúp đỡ...

Bác sĩ Toàn gật đầu cười.

Ít có người như cậu. Chữa bệnh ung thư tốn tiền lắm. Tôi nói cho cậu biết rồi tùy cậu. Chữa có thể chỉ kéo dài thời gian năm ba tháng hoặc một hai năm mà thôi...

Nói chuyện với bác sĩ Toàn xong Nhật Yên bước ra. Thấy nét mặt của anh hơi buồn Quỳnh Trân hỏi nhỏ.

Có chuyện gì mà Trân thấy anh hơi buồn?

Không muốn cho bà Sương và Quỳnh Trân biết nên Nhật Yên cười giả lả.

Bác sĩ Toàn nói với anh là bác bị lao phổi khá nặng cần phải chữa trị gấp. Bây giờ cũng hơi trễ rồi vậy sáng mai mình phải đưa bác tới bệnh viện cho họ chụp hình và thử nghiệm...

Quỳnh Trân nhìn Nhật Yên chăm chú. Anh cảm thấy tâm hồn xuyên xao và run rẩy khi nhìn vào đôi mắt của nàng hay đôi mắt của người con gái trong tranh.

Anh Nhật Yên có điều gì giấu Trân phải hôn?

Nhật Yên bối rối giây lát rồi cười nói lảng.

Đâu có... Anh đâu có điều gì giấu Trân đâu...

Cô gái nở nụ cười tươi.

Dạ... Mai mốt mà anh thú thiệt là Trân sẽ nhéo anh một cái thiệt đau. Anh nhớ nghe...

Nhật Yên bật lên tiếng cười vui vẻ. Nhìn bà Sương đang ngồi lim dim trên ghế anh thì thầm.

Thôi mình đi về cho bác nghỉ ngơi...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 9

Quỳnh Trân lộ vẻ vui mừng khi thấy Nhật Yên xuất hiện nơi cửa. Hơn tháng nay người thanh niên xa lạ đó trở thành quen thuộc với hai má con của nàng. Vui vẻ, hiền lành, tử tế anh đã giúp đỡ cho hai má con nàng nhiều thứ như đưa đi bác sĩ để chẩn bệnh, đi nhà thương chụp hình phổi, mua thuốc uống, mua thức ăn bổ dưỡng, mướn người sửa sang lại căn nhà khang trang hơn. Mọi thứ đều được Nhật Yên làm mà không cần hai mẹ con nàng nói tiếng cảm ơn. Từ lòng biết ơn nảy sinh ra cảm mến, nàng bắt đầu nói chuyện với anh nhiều hơn để tìm hiểu. Hôm nay nàng làm một tiệc nhỏ đãi ân nhân tốt bụng của gia đình đồng thời cũng để ăn mừng cho sức khỏe của mẹ già. Có một lý do thầm kín mà nàng không nói ra là nàng bắt đầu có cảm tình với Nhật Yên nhiều hơn.

Anh đem gì mà nhiều vậy?

Nhật Yên nhận ra ngay cách xưng hô thân mật của Quỳnh Trân. Nàng đã bỏ đi chữ "*Nhật Yên*" khách sáo để còn có chữ "*anh*" thân mật và gần gũi hơn. Nhận ra ý tốt của cô bạn gái Nhật Yên cũng thay đổi ngay cách xưng hô.

Đâu có gì đâu... Anh chỉ mua cho bác chục cam, táo để bác ăn cho bổ... Anh cũng có mua thuốc bổ cho bác đây..."

Nhật Yên đưa cho Quỳnh Trân cái bọc giấy dầu to tướng.

Cám ơn anh. Mời anh ngồi... Để Trân gọi má ra đây gặp anh...

Ngồi xuống cái ghế bằng cây Nhật Yên tiếp nhanh.

... Ngoài ra anh còn mua cho Quỳnh Trân cái này...

Nhật Yên trao cho Quỳnh Trân cái hộp nhỏ. Do dự giây lát nàng mở ra rồi cười nói.

Cảm ơn anh... Cái Seiko thật đẹp...

Đưa cánh tay ra trước mặt Nhật Yên nàng nũng nịu.

Anh đeo dùm Trân đi...

Nhật Yên cảm thấy run rẩy, hồi hộp và vui sướng khi cầm lấy cổ tay thon nhỏ của Quỳnh Trân. Phải mất mấy phút anh mới đeo được cái đồng hồ cho nàng. Lắc cổ tay qua lại nàng cười đùa.

Từ nay Trân mất cái thú hỏi và nghe anh trả lời giờ giấc...

Nhật Yên cười bằng mắt.

Trân có thể hỏi cái khác. Mình có thiếu gì chuyện để hỏi nhau...

Có tiếng giép lép xep rồi bà Sương bước ra. Nhật Yên vội đứng lên khi thấy bà Sương.

Dạ... Chào bác... Bác khỏe nhiều không bác...?

Cảm ơn con... Bác đỡ nhiều lắm rồi. Đó cũng nhờ sự giúp đỡ tận tình của con. Ôn nghĩa đó bác không bao giờ quên...

Dạ con giúp bác vì thấy hoàn cảnh đáng thương của bác. Xin bác đừng nói tới chuyện ân nghĩa...

Quay nhìn con gái bà Sương cười hỏi.

Con làm cơm xong chưa?

Dạ xong rồi má...

Con dọn lên mời anh ăn đi con...

Nhìn Nhật Yên bà nói tiếp.

Bác bảo con Trân làm bữa tiệc nhỏ để đãi con. Không biết thời thôi mà biết rồi thời bác coi con như người trong gia đình...

Nhật Yên mừng thầm khi nghe bà Sương nói. Nếu được bà ta xem như con cháu trong nhà anh mới có cơ hội thổ lộ về chuyện của mình. Ba người ngồi vây quanh chiếc bàn

tròn nhỏ và cũ với ba cái ghế đầu ọp ẹp.

Anh ngồi coi chừng té. Anh nhớ ghế này là ghế đầu không có chỗ dựa à nghe...

Nhật Yên bật cười vì câu nói giỡn thân mật của Quỳnh Trân.

Anh ăn thử ba món ruột của Trân. Đó là canh chua cá lóc, cá trê chiên và đậu đũa xào. Ngoài ra Trân còn có bánh gan để anh ăn tráng miệng...

Trân nấu nhất định là ngon rồi lại còn thêm món ruột nữa thời phải... phải...

Nhật Yên lập lại hai lần như cố tìm ra tiếng Việt nào thích hợp nhưng cuối cùng anh phải bật ra.

... *Delicious*...

Quỳnh Trân cười thánh thót khi nghe Nhật Yên phải dùng hai ngôn ngữ để nói chuyện. Đưa chén cơm cho anh nàng cười.

Anh trả công bao nhiêu để Trân dạy anh nói tiếng Việt. Công của Trân không phải là công chùa đâu...

Hiểu ý cô bạn gái Nhật Yên cũng đùa lại.

Anh biết... Anh đã nói là Trân nên thôi đi làm hăng để ở nhà dạy tiếng Việt cho anh và săn sóc bác...

Thôi anh đừng có xúi Trân bỏ làm. Mai một anh về Mỹ rồi Trân lấy gì ăn...

Nhật Yên im lặng ăn không nói gì thêm. Anh có vẻ đăm chiêu và tư lự. Thấy thế Quỳnh Trân lên tiếng.

Trân có nói điều gì làm anh buồn thời Trân xin lỗi anh nghe...

Anh đâu có buồn bằng chứng là...

Như để chứng tỏ cho câu nói của mình Nhật Yên đưa chén cơm không cho Quỳnh Trân.

Ngon quá... Anh phải ăn thêm một chén cơm nữa. Trân có thấy ai buồn mà ăn ngon như anh không?

Quỳnh Trân cười thánh thót.

Cơm còn nhiều lắm... Anh ở chơi ăn cơm tối xong hãy về khách sạn...

Bà Sương liếc nhanh con gái. Không biết nghĩ gì mà bà nói với Nhật Yên.

Con về đây lâu rồi mà có đi chơi ở đâu chưa. Nếu chưa bác bảo con Trân dẫn con đi cho biết với người ta...

Dạ chưa... Gần tháng nay con chỉ đi vòng vòng ở Sài Gòn thôi...

Chắc tại anh lo cho má của Trân chứ gì?

Quỳnh Trân xen vào bằng câu hỏi. Nhật Yên cười im lặng như thừa nhận. Quỳnh Trân nói với má của mình.

Con dẫn anh Nhật Yên đi Vũng Tàu nghe má. Con nghĩ anh sẽ thích biển...

Bà Sương gật đầu. Nhật Yên góp chuyện.

Vậy hả. Hay là mình đưa bác ra Vũng Tàu ở một hai tuần lễ... Anh nghe nói gió biển rất tốt cho bệnh của bác...

Bà Sương lắc đầu.

Thôi con ơi... Tốn tiền lắm...

Quỳnh Trân cũng lên tiếng.

Thôi để Trân đưa anh đi Vũng Tàu. Sáng đi chiều về ít tốn hơn...

Nhật Yên lắc đầu. Nhìn cô bạn gái anh nói với giọng thân mật như là anh trai nói với em gái.

Anh đã nói với Trân là đừng có ngại tốn kém. Sức khỏe của bác cần hơn... Tối nay về khách sạn anh sẽ mượn phòng và xe để mình đi Vũng Tàu. Trân lo sửa soạn cho bác để sáng mai anh tới đón...

Quay sang bà Sương Nhật Yên năn nỉ.

Bác đi nghe bác... Mình ở một hai tuần đâu có tốn bao nhiêu...

Bà Sương cười nói đùa với con gái.

Má con mình mà từ chối là phụ lòng anh Yên của con. Chắc kiếp trước nó mắc nợ hai má con mình nên kiếp này nó phải trả...

Nhìn thấy vẻ ngơ ngác của Nhật Yên Quỳnh Trân cười thánh thót. Nàng biết anh không hiểu được câu nói của má mình.

Bác chịu đi Vũng Tàu. Tuy nhiên một mới đi được vì con Trân còn phải xin nghỉ việc...

Dạ một cũng được... Bác bằng lòng đi nghỉ mát là con mừng rồi...

Bà Sương nói bằng giọng thân tình như nói với con trai của mình.

Cái thằng này thiệt lạ. Ước gì bác có được đứa con trai như con...

Không biết nghĩ gì mà mặt của Quỳnh Trân hồng lên và hai mắt long lanh thêm. Nhìn vào đôi mắt của Quỳnh Trân giây lát Nhật Yên buột miệng.

Bác và Quỳnh Trân có cặp mắt giống nhau. Giống y hệt một người...

Quỳnh Trân nhìn đắm đắm Nhật Yên khiến cho anh phải vờ nhìn ra ngoài đường.

Anh Nhật Yên nói mắt của Trân giống ai?

Biết mình nói hớ Nhật Yên vội chối.

Anh đâu có nói giống ai...

Có mà... Anh nói mắt của má và của Trân giống y hệt một người... Má có nghe hả má...

Bà Sương cười gật đầu. Bị Quỳnh Trân vặn hỏi Nhật Yên ấp úng không biết trả lời ra sao. Cuối cùng nhìn bà Sương giây lát anh rụt rè lên tiếng.

Con đã gặp một người có đôi mắt giống hệt như bác và cô Trân...

Nhật Yên hơi mỉm cười khi thấy Quỳnh Trân mở lớn đôi mắt đẹp nhìn mình. Còn bà Sương có lẽ vì lớn tuổi nên chỉ nhìn Nhật Yên như chờ nghe tiếp.

Con có một bức tranh của một họa sĩ nào đó vẽ một cô gái gương mặt giống hệt như bác. Nhất là đôi mắt... Đôi mắt của cô gái trong tranh và của bác đẹp vô cùng, đẹp không có thể diễn tả được. Ngay như cháu là một người viết văn mà cũng chịu thua luôn. Chỉ có điều là cô gái trong bức tranh trẻ hơn bác...

Không những Nhật Yên mà cả Quỳnh Trân cũng nhận thấy sự thay đổi hiện ra trên mặt của bà Sương. Bàn tay gầy guộc của bà ta đang đặt trên mặt bàn chợt run rẩy. Nhìn đắm đắm vào mặt Nhật Yên bà cất giọng khàn khàn.

Phải cô gái đó mặc áo dài trắng?

Nhật Yên nhìn bà Sương với vẻ ngạc nhiên. Anh tự hỏi làm sao bà ta biết cô gái đó mặc áo dài trắng.

Dạ đúng... Mà làm sao bác biết?

Không trả lời bà Sương hỏi tiếp.

Tóc đen dài ngang lưng?

Bà Sương đưa tay làm dấu và lần nữa Nhật Yên gật đầu thay cho câu trả lời.

Sao má biết hả má...

Dường như không dẫn được kinh ngạc lần tò mò Quỳnh Trân hỏi trong lúc nhìn Nhật Yên rồi quay qua nhìn má của mình. Nhật Yên thấy bà Sương mỉm cười nhưng nụ cười vụt tắt đi thật nhanh để nhường chỗ cho nét buồn rầu u ẩn. Nhìn con gái bà ta nói nhỏ và chậm.

Để hôm nào trong người khỏe khoắn rồi má sẽ kể cho con nghe...

Nhìn Nhật Yên bà nhẹ hỏi.

Con còn giữ bức tranh đó?

Dạ còn... Con quý bức tranh lắm nên lúc nào cũng mang theo. Con về khách sạn lấy cho bác xem...

Bà Sương chậm chậm lắc đầu.

Không cần đâu con. Mốt mình đi Vũng Tàu con mang theo cũng được...

Tối hôm đó Nhật Yên ở chơi và nói chuyện với Quỳnh Trân cho tới nửa đêm mới về khách sạn.

Chiếc xe van năm chỗ ngồi từ từ chạy vào thị trấn Long Hải. Hai bên đường người ta cất nhiều ngôi nhà đẹp, khang trang và đắt tiền.

Đẹp quá...

Quỳnh Trân trầm trồ. Đáng, tài xế kiêm hướng dẫn viên du lịch giải thích.

Mình đang đi vào thị trấn Long Hải, thuộc quận Long Điền. Long Hải cách thành phố Vũng Tàu độ ba mươi cây số, nổi tiếng vì bãi biển đẹp, nước sạch và trong xanh. Tôi đã mướn cho anh Yên một ngôi nhà nằm trong khu yên tĩnh nhìn ra bãi biển. Bác và cô tha hồ hóng gió...

Được Nhật Yên trả tiền hậu hĩ do đó Đáng tỏ ra vui vẻ và giúp đỡ tận tình.

Cám ơn anh... Chừng nào anh mới trở lại Sài Gòn?

Tôi về liền. Hai tuần sau tôi trở ra đón bác với cô và anh Yên...

Xe bắt đầu đi vào khu nhà khang trang và yên tĩnh. Mỗi nhà đều có hàng rào bao quanh và hai bên đường trồng nhiều cây cối. Đáng dừng xe trước ngôi nhà ngói. Lấy chìa khóa mở cổng xong anh lái xe vào. Trong lúc bà Sương và Quỳnh Trân đứng ngắm cảnh Nhật Yên và Đáng xách va li vào nhà.

Đẹp quá hả má. Chắc anh Yên phải tốn tiền nhiều lắm mới mượn được ngôi nhà rộng và sang như vậy...

Bà Sương nhẹ thở dài.

Tiền đâu mà nó xài sang như vậy...

Quỳnh Trân cười nhìn cái bồn bông nở hoa đủ màu đoạn hít hơi dài không khí có mùi muối và rong rêu.

Anh viết văn thiếu gì tiền. Ảnh khoe với con là ảnh có nhiều tiền lắm...

Bà Sương mắng yêu con gái.

Thì nó làm cực mới có tiền...

Quỳnh Trân vừa cười vừa nói.

Ảnh viết văn sướng lắm má ơi. Con phải tập viết văn như ảnh...

Bà Sương ký nhẹ lên đầu con gái.

Con tưởng muốn làm văn sĩ, họa sĩ dễ lắm à. Ba con...

Nói tới đó bà chợt im bặt. Như biết mình lỡ lời bà lãng sang chuyện khác.

Má thích giàn hoa giấy của nhà này. Đẹp và nhiều bông...

Má nói cái gì mà con nghe có tiếng *ba con* ở trong đó vậy má?

Quỳnh Trân hỏi nhỏ má của mình. Im lặng nhìn con gái với ánh mắt thương yêu giây lát bà Sương mới nhẹ thở dài.

Ba của con là họa sĩ... Ông vẽ đẹp lắm... Thôi mình đi vào nhà để anh Yên của con đợi... Tội nghiệp nó...

Dù không hiểu được lời nói mơ hồ và khó hiểu của má mình nhưng Quỳnh Trân không hỏi thêm. Ngay lúc đó Nhật Yên mở cửa cười nói.

Trên ra sân sau sẽ thấy biển. Đẹp lắm...

Vậy hả anh... Anh thích không?

Không thích lắm nhưng anh nghĩ anh có thể ở đây suốt đời...

Quỳnh Trân cười thánh thót khi nghe câu nói đùa này. Liếc Nhật Yên nàng cười giễu.

Phải hôn... Hay là mai một anh đòi về Mỹ vì nhớ cô bồ mắt xanh tóc vàng của anh...

Anh thích tóc đen, mắt nâu...

Đôi mắt đẹp của Quỳnh Trân long lanh hơn khi nghe câu nói nửa giỡn nửa nghiêm trang của Nhật Yên. Vì ngồi xe ba tiếng đồng hồ nên bà Sương bị mệt phải vào buồng riêng đi nghỉ trước. Nhật Yên rủ Quỳnh Trân ra bãi biển. Sóng vỗ ì ầm tung bọt trắng xóa. Gió thổi mạnh bay tung mái tóc dài của Quỳnh Trân. Đôi trai gái im lặng đứng cạnh nhau nhìn biển xanh ngắt. Xa thật xa sóng bạc đầu trắng xóa. Ngoài khơi mấy chiếc thuyền câu trôi dạt dờ. Bãi cát vàng sạch trơn lơ thơ người đi. Quỳnh Trân quay qua nhìn Nhật Yên và bất gặp anh cũng đang nhìn mình. Hai người nhìn nhau giây lát rồi lặng lẽ quay đi chỗ khác.

Anh Nhật Yên nhìn gì?

Ngật Yên mỉm cười khi nghe câu hỏi của người bên cạnh. Không biết nghĩ gì anh trả lời bằng câu hỏi.

Quỳnh Trân nhìn gì?

Biển... Quỳnh Trân nhìn biển xanh. Nghe gió thổi và nghe anh thở...

Nói xong nàng cất tiếng cười. Tiếng cười hạnh phúc của nàng vang vang trong gió mặn lẫn mùi rong rêu.

Người ta nói muốn nghe được hơi thở của người khác thì mình phải thở cùng một nhịp với họ. Nếu Quỳnh Trân nghe được hơi thở của anh thì Trân phải thở cùng một nhịp với anh...

Thiệt hả anh?

Hỏi xong nàng mới nghĩ ra cái ý của Nhật Yên. Cười chúm chím nàng quay nhìn.

Trân biết anh muốn nói cái gì rồi. Nhưng mà...

Ngật Yên hỏi với giọng nôn nóng.

Nhưng mà sao?

Nhưng mà anh đừng có ham...

Quỳnh Trân phá ra cười khi nhìn nét mặt tiu nghỉu của Nhật Yên. Lát sau nắm lấy bàn tay của Nhật Yên nâng thì thăm.

Trân mền anh và coi anh như là bạn thân. Còn chuyện kia xin anh hãy từ từ...

Nhật Yên cười buồn. Ngay lúc nhìn thấy Quỳnh Trân lần đầu tiên anh cảm thấy rung động và bàng hoàng. Cứ mỗi lần nhìn vào khuôn mặt và nhất là đôi mắt của nàng anh biết nổi say mê lớn dần lên trong lòng mình. Anh nghe người thiếu nữ trong tranh đang thì thầm, thúc hồi hay van xin mình hãy yêu thương và bảo bọc Quỳnh Trân. Càng gần gũi, trò chuyện với nhau nhiều chừng nào anh cảm thấy tự nàng toát ra sức hút mạnh mẽ kéo anh lại gần hơn. Dù chưa có lời tỏ tình nhưng bằng ánh mắt nhìn, cử chỉ săn sóc, chiều chuộng, lời nói âu yếm, anh tỏ lộ tình cảm của mình một cách chân thành và tha thiết. Quỳnh Trân cũng nhìn thấy điều đó; tuy nhiên nàng ngại ngùng và e dè, không biểu lộ tình cảm một cách quá đáng vì nghĩ hai người chỉ mới quen nhau hơn tháng. Nàng biết Nhật Yên là một người vui vẻ, tử tế và hiền lành. Mẹ con nàng đã chịu ơn anh rất nhiều. Tuy nhiên nàng không muốn bắt buộc mình phải yêu anh vì ân nghĩa.

Mình về chưa anh. Trân cảm thấy lạnh?

Nhật Yên choàng tay qua vai Quỳnh Trân và nhẹ kéo nàng sát vào người.

Ấm chưa?

Quỳnh Trân cúi mặt xuống để giấu nụ cười.

Ấm rồi...

Nhẹ hôn lên mái tóc huyền óng ả Nhật Yên thì thăm.

Mình về... Sắp tối rồi...

Quỳnh Trân cười nhỏ.

Anh có mua gì ăn không. Trân đói bụng rồi...

Anh có mua bánh mì thịt... Trân chịu khó ăn đi rồi sáng mai anh mời Trân đi ăn sáng...

Quỳnh Trân cười thánh thót.

Chà... Sao lúc này anh lịch sự và khách sáo vậy... Anh tính dụ Trân à?

Nhật Yên bật lên tiếng cười vui vẻ. Như đôi tình nhân hai người đi bên nhau trên cát ướt.

Sau lưng họ mặt trời từ từ chìm xuống mặt biển.

Căn phòng nhỏ sáng mờ mờ. Gió lất lay tấm màn cửa sổ. Quỳnh Trân ngồi lọt vào chiếc ghế nệm rộng. Nàng mơ hồ nghe được tiếng reo của hàng cây dương hòa lẫn trong tiếng sóng biển ì ầm. Đối diện với nàng Nhật Yên ngồi húi hoái viết. Má của nàng cũng đang đọc tờ nhật báo.

Yên con...

Đang cắm đầu vào cái laptop Nhật Yên vội ngược lên khi nghe bà Sương gọi mình.

Dạ...

Con có mang theo bức tranh?

Dạ có. Con để trong phòng...

Con mang bức tranh ra đây cho bác xem rồi bác sẽ kể con và Quỳnh Trân lý do tại sao người trong tranh lại có đôi mắt và khuôn mặt giống như bác và con Trân...

Nhật Yên mừng thầm nhưng cố làm ra vẻ thản nhiên. Anh vội vã đi vào phòng lấy một cái ống làm bằng giấy cứng. Rút trong ống ra bức tranh anh trịnh trọng trải bức tranh lên bàn. Quỳnh Trân mở to mắt nhìn với vẻ kinh ngạc. Bà Sương nhẹ thở dài. Nhật Yên thấy mắt bà ươn ướt.

Giống lắm... Đẹp thật...

Quỳnh Trân lẩm bẩm. Bà Sương gạt đầu nhìn con gái rồi sau đó cười với Nhật Yên.

Người trong tranh đẹp tuyệt. Đó là cái đẹp không già, không buồn lo và không sâu đau. Đó là cái đẹp khó bị hủy hoại bởi thời gian...

Nhìn Quỳnh Trân và Nhật Yên bà Sương nói với giọng thật ân cần và âu yếm.

Hai con lại gần đây để ta kể cho hai con nghe một câu chuyện có liên quan tới người thiếu nữ trong tranh...

Bà Sương ngừng lời. Không những Nhật Yên mà Quỳnh Trân cũng thấy ánh mắt mỗi một và bệnh hoạn của mẹ mình long lanh cùng với nụ cười tươi vui nở trên đôi môi.

Đây là một chuyện mà ta đã chôn kín trong lòng ba mươi bốn năm...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 10

Hành khách lục tục bước lên xe để tìm chỗ ngồi. Đây là chuyến xe đò chạy đường Sài Gòn-Cần Thơ. Nó chỉ chạy mỗi ngày có vài chuyến do đó tài xế phải đợi xe đầy khách mới chịu rời bến. Yên Sương chậm chạp bước lên xe dáo dác tìm chỗ ngồi. Một người đàn bà trọng tuổi mặc áo dài đen ngồi một mình trên cái băng hai chỗ ngồi cười nói với nàng.

" Cháu ngồi đây với tôi. Đây còn một chỗ nè cháu...

" Dạ cảm ơn bác. Bác đi Cần Thơ hả bác?

Yên Sương ngồi xuống ghế cạnh người đàn bà vừa xích vào nhường chỗ cho mình.

" Bác đi thăm con trai. Nó đi lính ở Long Xuyên...

Ngừng lại nhìn cô gái bà ta nói tiếp.

" Con trai của bác đi lính ở dưới đó. Hơn một năm rồi nó không có về nhà. Nhớ nó quá nên bác xuống thăm...

" Dạ anh đi lính lâu chưa bác?

Người đàn bà chột thở dài.

" Nó đi lính gần hai năm rồi... Nhà cháu ở Cần Thơ hả cháu?

Yên Sương cười vui vẻ trả lời.

" Dạ hông... Nhà cháu ở Long Xuyên...

Nhìn ra ngoài thấy xe bắt đầu chạy nàng tiếp liền.

" Mùa hè năm nay cháu được ba má cho về Sài Gòn thăm ông bà nội. Giờ cháu phải trở về Long Xuyên để đi học... Bác đi Long Xuyên thời cháu xin phép chỉ đường cho bác...

Bà già cười hiền hậu.

" Vậy hả. Bác già cả lại thêm không quen đường xá.

" Dạ... Cháu sẽ dẫn bác tới chỗ của anh làm. Bác biết chỗ anh làm không?

" Bác có tới lần nào đâu mà biết. Nó biên thư về nhà dặn dò đủ thứ. Nó bảo bác muốn đi thăm nó ở Long Xuyên thời nên đón xe đi Cần Thơ, rồi từ Cần Thơ lại đón xe đi Long Xuyên... Nó ghi địa chỉ sở làm và nhà ở của nó nữa...

Lục trong bóp hồi lâu bà ta đưa cho Yên Sương mảnh giấy ghi địa chỉ của con trai. Liếc sơ qua những dòng chữ ghi trên mảnh giấy cô gái nói nhỏ.

" Dạ anh làm ở tiểu khu Long Xuyên còn nhà của anh cháu cũng biết. Anh ở gần trường cháu đang học...

" Vậy à... Cháu học trường nào vậy cháu?

" Dạ cháu học trường trung học tỉnh lỵ...

Quay qua nhìn người ngồi bên cạnh mình Yên Sương cười tiếp.

" Mai một ra trường cháu sẽ xin lên Sài Gòn học sư phạm. Cháu thích làm cô giáo...

" À mãi nói chuyện bác quên hỏi tên của cháu...

Dạ cháu tên Yên Sương...

Chà tên của cháu nghe ngộ quá. Bác tên Hà. Cháu cứ gọi bác là bác Hà...

Dạ...

Yên Sương dạ tiếng nhỏ xong im lặng nhìn ra đường. Xe bắt đầu chạy nhanh hơn khi ra nhập vào quốc lộ 4 đi Bến Lức. Bà Hà cũng trầm trồ khi thấy cảnh đồng quê đẹp và lạ mắt.

Mình đang ở đâu vậy cháu?

Dạ mình đang ở Bình Chánh. Chút nữa sẽ tới Bến Lức, Long An, Mỹ Tho, Cai Lậy sau đó qua bắc Mỹ Thuận đi Vĩnh Long rồi qua bắc Cần Thơ. Mình phải đón xe khác về Long Xuyên. Chắc khoảng xế chiều mình mới tới... Bác có đem theo cái gì ăn không. Nếu bác không có mang theo cháu mời bác ăn với cháu...

Bà Hà cười nói với Yên Sương.

Cám ơn cháu... Bác cũng có đây. Hai bác cháu mình chia nhau ăn cho vui

Hai người, một già một trẻ, ngồi cạnh nhau trên chiếc xe đồ chật chội, ồn ào, nói hết chuyện này sang chuyện khác. Yên Sương thủ thỉ cho bà Hà nghe về gia đình của mình còn bà Hà lại đem chuyện thằng con trai độc nhất của mình ra khoe với Yên Sương. Họ

mãi mê trò chuyện với nhau cho tới khi xe ngừng cho hành khách xuống Yên Sương mới ló đầu ra nhìn.

Mình tới bắc Mỹ Thuận rồi bác...

Giơ tay xem đồng hồ nàng cười tiếp.

Bây giờ mới 10 giờ. Như vậy mình sẽ tới Long Xuyên sớm...

Chiếc bắc nặng nề tách bến. Gió lồng lộng khiến cho bà Hà kêu lạnh. Đứng tựa vào lan can Yên Sương mê man nhìn. Dòng sông Tiền nước phẳng phẳng chảy. Từng dề lục bình trôi theo nước. Xa thật xa có chiếc thuyền nhỏ chầm chậm băng ngang sông. Không gian thật yên bình. Bên kia sông thấp thoáng xóm nhà đông đúc. Đó là tỉnh lỵ Vĩnh Long nằm cạnh bờ sông Tiền.

Theo làn sóng người Yên Sương nắm tay đỡ bà Hà bước lên xe. Chiếc xe đồ tiếp tục chạy. Phong cảnh vùng quê thật đẹp. Hàng cây ô môi nở bông tím tím. Con rạch đầy nước chảy dài theo quốc lộ 4. Thửa ruộng xanh lấp lánh nước dưới ánh mặt trời. Mái ngói thấp thoáng sau những khu vườn cây ăn trái.

Đây là đâu vậy cháu?

Bà Hà hỏi và Yên Sương giải thích một cách khá rành mạch.

Dạ... Vùng này thuộc quận Long Hồ, tỉnh Vĩnh Long. Ở đây họ trồng cây ăn trái nhiều lắm như ổi, mận, quýt, cam... Con gái Vĩnh Long nổi tiếng đẹp nhất Hậu Giang đó bác...

Nhìn Yên Sương bà Hà cười nói đùa.

Bác thấy con gái Long Xuyên đẹp hơn nhiều. Bằng chứng là cháu đây. Không những xinh xắn, duyên dáng mà cháu còn nét na, thùy mị và dễ thương... Cháu có cặp mắt đẹp lắm...

Dạ cảm ơn bác khen...

Nói xong Yên Sương làm bộ quay nhìn ra ngoài như che dấu mắc cỡ của mình. Sau đó nàng cười bắt sang chuyện khác.

Bác tính ở Long Xuyên mấy ngày hả bác?

Bác chỉ ở tới một là phải về. Bác trai bị bệnh nên bác không ở lâu được. Lần sau xuống bác sẽ ở lâu hơn. Bác nghe nói vùng Long Xuyên và Châu Đốc có nhiều cảnh đẹp lắm...

Hiếu ý bà Hàn muốn nhờ mình dẫn đi nên Yên Sương vui vẻ thốt.

Dạ... Lần sau bác xuống tới nhà cháu để gặp ba má cháu cho biết. Cháu sẽ đưa bác đi thăm vài nơi. Long Xuyên thời có núi Sập và thánh địa Hòa Hảo. Còn Châu Đốc thời có Thất Sơn, phong cảnh đẹp lắm bác...

Xe ngừng lại ở Cái Vồn cho hành khách xuống rồi lại chạy tiếp. Lát sau nó lại ngừng để qua bắc Cần Thơ. Người đi lại tấp nập. Tiếng rao hàng lạnh lạnh. Mùi thức ăn quện trong gió thơm lừng. Hành khách lục tục xuống xe.

Đưa tay đỡ bà Hàn bước xuống đường Yên Sương cười nói.

Dạ... Mình xuống xe để qua bắc Cần Thơ...

Đưa tay chỉ dòng sông mênh mông Yên Sương tiếp.

... Sông Hậu đó bác...

Bà Hàn gật đầu. Hai bác cháu chầm chậm đi trên cầu dẫn xuống chiếc bắc đang nổ máy. Lát sau chiếc bắc từ từ tách bến. Nửa giờ sau Yên Sương dìu bà Hàn lên cầu tới bến xe đi Long Xuyên. Chuyến xe đò Cần Thơ - Long Xuyên đầy nhóc người chạy nhanh trên con lộ tráng nhựa về Bình Thủy, Trà Nóc rồi đi qua quận Ô Môn và Thốt Nốt. Bốn giờ rưỡi chiều xe ngừng lại ở bến xe cạnh chợ Long Xuyên. Cầm mảnh giấy ghi địa chỉ mà bà Hàn đưa cho mình Yên Sương nói trong lúc đứng nhìn quanh quất khu nhà lồng chợ Long Xuyên.

" Dạ... Để cháu kêu xe chờ bác tới tận nhà.

Yên Sương ngoắc chiếc xe lôi. Đỡ bà Hà lên xe, nàng dặn ông lái xe lôi cẩn thận xong quay qua cười nói với bà Hàn.

" Lần sau bác xuống thăm cháu mời bác tới nhà cháu chơi cho biết.

Khi chiếc xe lôi chở bà Hà mất nơi khúc quanh Yên Sương mới nhớ ra là chưa cho bà ta biết địa chỉ nhà của mình. Đứng tần ngần giây lát nàng thở dài rồi leo lên xe về nhà.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 11

Lê Miên Trường. Đó là tên cúng cơm của anh. Cấp bậc chuẩn úy. Nhưng từ lính tới quan làm chung chỗ đều gọi anh bằng cái tên văn nghệ hơn. Họa sĩ Miên Trường. Chuẩn úy thời không có gì đặc biệt bởi vì có cả đồng. Vả lại trung úy hay thiếu tá cũng thường thời

xá gì một ông chuẩn úy sữa. Tuy nhiên họa sĩ thời quý hơn nhiều bởi vì họa sĩ hiếm hoi lắm nhất là một họa sĩ có tài như Miên Trường. Người xưa nói tới tài nhả ngọc phun châu để khen tặng các bậc thi văn nhân nổi tiếng, thời ở trong trại Thoại Ngọc Hầu lính tráng đua nhau ca tụng tài vẽ tranh của Miên Trường. Chính ông trung tá chỉ huy trưởng đã nhờ anh vẽ bức họa truyền thần để treo trong văn phòng của mình. Vẽ như thật. Đó là lời bình của thiên hạ. Ngoài cái tài vẽ *như thật* Miên Trường còn được mọi người thương mến qua nhiều điểm khác như vui vẻ, bình dân, tử tế và khiêm nhường. Anh nhìn đời bằng nụ cười. Anh đối xử với mọi người, từ anh binh nhì cho tới ông tỉnh trưởng khiêm tiểu khu trưởng ngang hàng nhau không hơn không kém. Có lẽ, trong con mắt họa sĩ của anh, mọi người đều là những nét vẽ do đó không có sự phân biệt và so sánh. Ai nhờ cái gì anh đều sốt sắng làm, không than van và thắc mắc. Mấy ông quan, hạ sĩ quan đều cưng chiều ông *lính-họa sĩ* trẻ với hy vọng có được một chàng rể đặc biệt. Tuy nhiên chàng họa sĩ xuất thân từ Trường Cao Đẳng Mỹ Thuật Gia Định còn quá trẻ để nghĩ tới chuyện ký giấy ở tù chung thân với một trong nhiều cô gái mỹ miều của xứ Long Xuyên. Mỗi khi rảnh rỗi Miên Trường lang thang khắp nơi trong thành phố. Công viên dọc theo bờ sông Hậu. Những con đường im vắng, rợp bóng cây. Khu chợ ồn ào, xô bồ của tỉnh lỵ. Cây cầu bắc qua con rạch thông với dòng Hậu Giang mênh mông. Khu Chợ Mới. Thánh Địa Hòa Hảo. Núi Sập. Núi Sam. Thất Sơn huyền bí. Tất cả đều được anh dùng cái tài hoa của trời cho, ghi lên giấy, trên lụa, bằng màu sắc để biến thành những bức tranh sống thực cho mọi người thưởng thức. Người lính-họa sĩ đã sống và hòa mình vào dòng sinh hoạt của dân tộc xuyên qua nét bút tràn trề sinh lực.

Yên Sương không phải là cô gái đẹp nhất trường trung học công lập tỉnh lỵ Long Xuyên. Tuy nhiên nàng lại là cô học trò nổi tiếng nhất trường vì nhiều lý do. Thứ nhất nàng là con gái út của ông giám học. Thứ nhì nàng là một học sinh xuất sắc. Thứ ba nàng được nhiều người ái mộ. Không kể các cậu con trai mà luôn cả nhiều nam giáo sư cũng đều si mê nàng. Sở dĩ họ si mê nàng chỉ vì một điểm đặc biệt. Đôi mắt. Yên Sương có đôi mắt đẹp. Người ta chỉ biết khen đẹp nhưng không thể nào diễn tả cái đẹp của nó. Không có ngôn từ nào có thể tả được nét đẹp của đôi mắt của Yên Sương. Chỉ biết là nếu gặp Yên Sương rồi là người ta không thể quên nàng, hay nói đúng hơn không quên đôi mắt của nàng. Nó có một sức mạnh kỳ diệu, thu hút hồn vía của các cậu con trai. Nó làm điên đảo những ông giáo sư đạo mạo. Nói tóm lại là bất cứ người khác phái nào mà nhìn vào đôi mắt của nàng đều chết mê chết mệt và si mê. Ngay cả các nữ sinh, bạn cùng trường của nàng cũng ái mộ nàng ra mặt. Được làm bạn với Yên Sương là một vinh hạnh lớn lao của các cậu học sinh cùng trường. Biết đứa con gái cưng của mình có điểm đặc biệt nên ông An, ba của Yên Sương rất đề ý và khe khắc trong chuyện nàng giao tiếp với bạn cùng trường. Và lại Yên Sương là một cô gái nết na, hiền hậu và trầm lặng. Nàng ít khi cười nói với mọi người. Ngoài giờ đi học nàng quanh quẩn trong nhà và ít khi đi chơi với bạn. Nàng thích đọc sách và làm thơ. Nàng có một người bạn thân nhất tên Anh. Hai đứa quen nhau hồi nhỏ nên lớn lên thân thiết với nhau vì hợp tính tình và sở thích.

Tiếng chuông tan học vang lên. Học sinh hối hả thu dọn sách vở và bút mực của mình để

ra về. Mấy anh học sinh ủa nhau ra cửa trước. Bao giờ cũng vậy. Nam học sinh chen lấn, giành nhau ra sân trước. Nữ học sinh vẫn còn ngồi hoặc đứng chờ đợi. Hai tay ôm cái cặp vào ngực Yên Sương nhìn qua cửa sổ rộng. Bên ngoài nắng nhảy múa trên tàng cây sao cao ngất. Cây trướng cá trái chín đỏ. Chút gió mát theo cửa sổ lùa vào phòng làm cho nàng cảm thấy không khí bớt oi bức.

" Chiều nay bồ làm gì?

Ánh, cô bạn học ngồi cạnh lên tiếng hỏi. Yên Sương trả lời trong lúc trí óc còn đang suy nghĩ và mơ mộng.

"Không có làm gì hết. Có chuyện gì?

" Mình tính rủ bồ chiều mát ra bờ sông chơi... Bồ đi không?

" Ừ thì đi... Mà ra đó làm cái gì?

Yên Sương chum chím cười hỏi cô bạn thân nhất của mình. Bất gặp nụ cười ranh mãnh cũng như nghe câu hỏi của bạn, Ánh đỏ mặt cười bẽn lẽn.

" Biết rồi còn làm bộ hỏi khó người ta. Bồ kỳ quá...

Ánh phát một cái nhẹ lên vai bạn rồi đẩy Yên Sương tới trước khi thấy lớp học chỉ còn lại vài người. Đôi bạn song song ra cửa. Bước ra ngoài sân ngập tràn ánh nắng Yên Sương nhắm mắt lại giây lát rồi mới mở ra. Đội lên đầu chiếc nón lá nàng và Ánh theo cửa hông ra đường. Nhắm trưa thứ sáu nên người đi lơ thơ. Con đường Thoại Ngọc Hầu được tráng nhựa song lâu ngày nên mặt đường đổi màu thành trắng mốc. Đôi bạn chậm chậm bước đi dưới hàng cây sao cao ngất tỏa bóng mát rờ rọi. Tối ngã ba Ánh nói nhỏ.

" Chiều bồ ra nghe...

Yên Sương gật đầu cười.

" Ừ... Mà bồ phải bao mình một xâu mía ghim và bịch đậu phong rang nghe chưa...

Ánh cười hắc hắc rẽ vào con đường khác. Giơ tay vẫy chào bạn Yên Sương thông thả vừa đi bộ vừa nhìn ngắm cảnh hai bên đường. Trên cái băng đá cũ kỹ đặt dưới gốc cây sao, một anh con trai đang cắm cúi làm cái gì. Tới gần hơn chút nữa Yên Sương mới nhận ra đó là một thanh niên còn trẻ, tóc cắt ngắn, mặc áo sơ mi trắng, quần kaki xanh, chân mang giày bata cũ mềm. Anh ta đang chú ý đầu vào cuốn tập lớn đặt trên hai chân co lên làm thành cái bàn. Đi ngang qua Yên Sương len lén nhìn mới biết anh ta đang hí hoáy vẽ. Người con trai say mê vẽ tới độ khi nàng đi qua anh ta cũng không ngược lên nhìn.

" *Biết vẽ hông mà vẽ...*"

Yên Sương nói mà cũng không quay đầu lại. Không biết người con trai có nghe không mà anh ta vẫn im lặng không trả lời. Điều đó khiến cho Yên Sương cảm thấy tung tức. Ai gặp nàng cũng đều vồn vã, thế mà anh chàng này lại tỉnh bơ không màng ngó nhìn một cái. *Có lẽ anh ta không thấy mặt mình vì mình đội nón.* Yên Sương lăm bằm. Định quay lại chọc anh ta nhưng nghĩ sao nàng lại cúi đầu đi tiếp.

Sáu giờ chiều thứ sáu. Công viên đông người. Mặt sông gợn gợn sóng. Gió mát rượi. Con nít la hét, chạy nhảy, đùa giỡn. Yên Sương đứng nhìn ra sông. Bên kia sông là vùng Chợ Mới. Những khóm cây xanh um. Liếc nhanh về bên phải nơi Ánh đang ngồi tâm tình với bạn trai nàng mỉm cười lắc đầu. Hẹn hò với bạn trai, đó là lý do Ánh rủ nàng ra công viên. Nếu ba má có hỏi thời cô ta nói là đi chơi với nàng. Tuy biết điều đó song vì nể bạn và lại nàng cũng tò mò muốn biết xem Ánh làm gì. Đứng nhìn ra mặt sông bát ngát nhưng mắt nàng lại liếc chùng đôi bạn trẻ. Thoạt đầu họ còn ngồi xa nhau, có lẽ vì mắc cỡ và đông người qua lại. Thế nhưng khi mặt trời lặn là họ từ từ xích lại gần nhau và thỉnh thoảng lại nắm tay nhau, rù rì rủ rủ xong cười khúc khích.

Đứng một hồi mỏi chân và thấy chán Yên Sương đi từ từ về chỗ đèn sáng. Trên băng đá ngó ra bờ sông, ngay dưới cột đèn điện có một người ngồi. Dường như anh ta đang chú tâm làm cái gì nên không biết có người đang đi tới gần chỗ mình ngồi. Lại gần hơn chút nữa Yên Sương mới nhận ra người đang ngồi là anh con trai mà mình đã gặp lúc tan trường về.

" *Biết vẽ hông mà vẽ...*"

Ý nghĩ nảy ra trong trí làm cho Yên Sương mỉm cười thích thú đồng thời cảm thấy tung tức khi nhớ lại lúc ban chiều. Rón rén tới thật gần nàng tăng hắng tiếng nhỏ. Nghe tiếng tăng hắng người con trai ngược lên. Yên Sương mỉm cười khi thấy anh con trai há miệng, mắt tròn lên nhìn mình. Nét mặt của anh ta thần thờ, đờ đẫn và ngơ ngẩn như mất hồn. Cây viết chì đang cầm trong tay rơi xuống đất mà anh ta cũng không biết. Giống như bao nhiêu người khác anh ta đã bị đôi mắt của nàng thu lấy ba hồn chín vía rồi.

" Anh đang làm gì vậy?

Nghe tiếng cô gái hỏi người con trai ngược lên cười. Nụ cười thật ngu ngơ. Nụ cười thật khờ khạo.

" Dạ... Cô... Tôi đang vẽ...

Yên Sương cười chúm chím như vừa nghĩ ra ý kiến chọc phá cậu con trai.

" Anh biết vẽ hông mà vẽ...

Anh con trai ấp úng một lúc rồi mới nói thành lời.

" Dạ... Tôi đang học vẽ...

Yên Sương cười thầm khi nghe tiếng dạ ngoan hiền của anh con trai. Nàng biết nếu bây giờ nàng nhờ vả chuyện gì chắc anh ta cũng làm.

" Hèn chi...

Yên Sương nói gọn hai tiếng. Người con trai nhìn nàng rồi cúi đầu nhìn xuống đất. Đường như anh ta không dám nhìn vào mắt nàng vì sợ mình sẽ tan biến vào trong đôi mắt đẹp đó.

" Thấy anh cầm đầu cầm mũi tôi tưởng anh làm gì. Đâu biết anh học vẽ...

Ngừng lại nhìn về hướng Ánh và bạn trai đang ngồi nàng cười cười.

" Anh vẽ tôi được hôn?

Người con trai gật đầu liên như sợ nàng đổi ý.

" Được chứ. Tôi rất hân hạnh... Xin cô vui lòng đứng im chừng năm phút...

Tập giấy vẽ được lật sang trang mới. Cây viết chì trên tay, mắt nhìn Yên Sương giây lát xong người con trai cúi đầu xuống. Cây viết chì lướt thoăn thoắt trên giấy. Bây giờ Yên Sương mới có dịp quan sát người con trai. Anh ta toát ra vẻ gì là lạ, không giống bất cứ người con trai nào mà nàng đã gặp qua. Đôi mắt hơi khép lại có nét buồn mơ mộng. Cái miệng hơi mím lại trong lúc vẽ. Hình như anh ta không phải là người ở đây. Thanh niên, con trai ở đây không có cái vóc dáng nghệ sĩ như anh ta.

" Xong rồi cô...

Yên Sương buột miệng vì có chút ngạc nhiên.

" Lẹ vậy à...

Người con trai cười đưa cho Yên Sương miếng giấy vẽ chân dung của nàng. Trên nền giấy trắng hiện lên những đường nét mơ hồ nhưng linh động. Đó là khuôn mặt của nàng. Đặc biệt là đôi mắt. Ngắm nghía giây lát nàng mới buột miệng khen.

" Anh mới học vẽ mà vẽ mắt của tôi giống như thật...

" Cảm ơn cô...

Ngập ngừng giây lát anh ta ấp úng.

" Cô... Cô có đôi mắt đẹp... đẹp vô cùng... đẹp lạ lùng... Tôi nghĩ là tôi chưa vẽ hết nét đẹp đôi mắt của cô...

Yên Sương cười gật đầu như đồng ý với anh ta. Nhìn Yên Sương anh ta ấp úng.

" Tôi xin phép được gặp cô nữa. Lúc đó hy vọng tôi sẽ vẽ đẹp hơn...

Không gật đầu Yên Sương nhìn anh con trai như muốn thu lấy hết ba hồn chín vía của anh ta.

" Để coi. Tôi không dám hứa...

" Dạ... Tôi sẽ chờ cô ở đây... Dù cô đến hay không đến tôi cứ chờ...

Tay cầm bức tranh Yên Sương mỉm cười thay cho lời từ biệt rồi lặng lẽ bước đi. Anh con trai nhìn theo cô gái mặc chiếc áo bà ba trắng. Tà áo của nàng bay trong cơn gió chiều bốc lên từ dòng sông Hậu. Đi xa xa Yên Sương mới sực nhớ là mình chưa có tiếng cảm ơn. Hơi quay đầu lại nàng lên tiếng.

" Cảm ơn anh...

" Dạ không có chi...

Người con trai nói lớn. Tần ngần đứng nhìn theo bóng cô gái giây lát anh mới nhớ ra là mình quên chưa hỏi tên nàng cũng như nói tên của mình cho cô gái biết.

" Bỏ cảm cái gì vậy?

Ánh hỏi khi thấy Yên Sương cầm cuộn giấy trong tay.

" Đâu có gì đâu. Miếng giấy...

Yên Sương hơi ấp úng. Cử chỉ của nàng càng làm tăng thêm sự tò mò của Ánh.

" Hồng có gì mà tại sao bồ ấp a ấp úng. Đưa cho mình coi đi...

Ánh năn nỉ. Yên Sương đưa cho bạn tờ giấy. Mở rộng ra Ánh tròn mắt.

" Cái gì vậy?

" Bức tranh chứ cái gì...

" Bức tranh truyền thần. Ai vẽ mà đẹp vậy?

Yên Sương từ từ kể lại câu chuyện. Trả bức tranh lại cho bạn Ánh cười.

" Ông này mới học vẽ mà vẽ mắt của bồ y như thật. Ông phải là họa sĩ mới đúng...

Yên Sương cãi lại liền.

" Không có đâu. Ông còn trẻ lắm thì làm sao là họa sĩ được. Mình hỏi ông thời ông nói ông còn đang học vẽ...

Ánh cười cười.

" Để mai mốt gặp ông mình xin ông vẽ cho mình một bức tranh...

Đôi bạn vừa đi vừa thủ thỉ, cười đùa cho tới ngã ba mới chia tay. Ánh rẽ bên mặt còn Yên Sương đi thẳng về nhà mình. Leo lên căn gác lửng dành làm phòng riêng cho mình, nàng treo bức tranh trên vách rồi đứng ngắm nghía. Bằng những nét bút chì sơ sài nhưng anh con trai đã vẽ khuôn mặt khả ái của nàng giống như hệt nhất là đôi mắt. Nó linh động giống như đôi mắt thật. Từ lâu nàng biết mình có đôi mắt đẹp nhưng bây giờ nhìn vào bức họa nàng mới nhận thức là đôi mắt của mình đẹp vô cùng, đẹp lạ lùng. Nó điểm tô cho khuôn mặt của nàng một vẻ gì huyền hoặc, xa xăm và mộng ảo. Yên Sương chột mím cười. Trong óc của cô nữ sinh đệ tam hiện lên hình ảnh một cậu con trai ngồi trên băng đá cạnh bờ sông cặm cụi vẽ tranh. Tự dung nàng mím cười lắm bả.

" *Biết vẽ hông mà vẽ...* "

Hai ngày liền, sau lần gặp gỡ đầu tiên, mỗi buổi chiều anh con trai có mặt ở công viên với hy vọng gặp lại người con gái có đôi mắt đẹp. Anh thơ thần chờ. Lang thang đợi. Rốt cuộc rồi cô gái không tới. Anh cảm thấy buồn buồn ngồi ủ rũ nhìn ra bờ sông. Anh không đụng tới cây viết chì. Tập giấy vẽ trắng tinh. Anh không còn chú tâm vào cọ màu. Nhìn

đâu anh cũng thấy hình bóng của cô gái với đôi mắt long lanh. Nụ cười. Đôi môi son hình trái tim. Khuôn mặt khả ái. Làn da trắng mịn. Chiếc mũi dọc dừa. Tất cả hòa hợp với nhau tạo thành nét quyến dụ và mê hoặc lạ lùng.

5 giờ chiều. Yên Sương nằm trên cái võng căng giữa hai cây nhãn già cỗi. Nắng xuyên qua kẽ lá dội xuống nền đất mịn thành bóng nắng lung linh, lay động khi gió rung cành cây vang thành âm thanh xạc xào. Quyển sách vạn vật áp lên ngực, hai mắt mơ màng nàng nhìn khoảng trời xanh lơ. Tiếng chim cu gáy rời rạc, buồn buồn. Chút trống rỗng. Chút buồn chán. Chút vô vị. Đời sống của một cô học trò tỉnh lý thật nhàn hạ, yên bình nhưng lắm lúc cũng thật chán chường và rỗng tuếch. Đi học. Về nhà. Quanh quẩn trong nhà với ba má. Phụ má lo cơm nước. Gạo bài. Toán. Lý Hóa. Vạn Vật. Anh văn. Việt Văn. Sử Địa. Hội họa là môn nhiệm ý. Bao nhiêu đó cứ nhai đi nhai lại. Làm đi làm lại mỗi ngày. Thấy bao nhiêu khuôn mặt đó. Cũng bao nhiêu người quen. Cũng bao nhiêu bạn gái trai. Có nhiều người để ý tới nhưng dường như nàng không thích lắm. Ở trong tâm hồn lãng mạn, nhiều mộng mơ của Yên Sương; vị hoàng tử trong mơ của nàng còn là những đường nét nhạt nhòa chưa thành hình dáng. *Biết vẽ hông mà vẽ*. Ý tưởng bất chợt hiện ra làm cho nàng bật cười hắc hắc. Nàng với Ánh cãi nhau nhiều lần vì bệnh vực cho ý kiến của mình. Nàng nghĩ anh ta còn đang học vẽ trong khi Ánh cho anh ta là họa sĩ. Anh viện lý do nếu không là họa sĩ thời tại sao anh ta vẽ giỏi, vẽ giống như thật. Tuy đuổi lý và đôi khi cũng ngầm đồng ý với bạn song nàng vẫn cãi và vẫn cho anh ta còn đang học vẽ. Mai mốt gặp lại anh ta mình phải hỏi cho ra lẽ. Mình phải hỏi anh ta đúng là họa sĩ? Nếu là họa sĩ thời anh ta tên gì? Học trường nào? Có bằng cấp không? Yên Sương lại bật cười khi nghĩ tới chuyện mình điều tra anh con trai. Ý nghĩ gặp lại anh ta khiến cho nàng bực dọc. Làm sao để gặp lại anh ta? Anh ta ở đâu? Con nhà ai? Những ý tưởng lộn xộn không ngớt quay cuồng trong đầu khiến cho nàng phải ngồi dậy. Đi lại vài bước nàng lại ngồi xuống võng. Mấy phút sau nàng lại đứng lên. Rồi như đã quyết định điều gì nàng hăm hở đi vào nhà. Ôm lấy vai má Yên Sương thô thể.

" Má... Con lại nhà con Ánh học bài với nó một chút nghe má...

Bà An, ký nhẹ lên đầu con gái.

" Mày đi chơi hay học bài. Mày với nó gặp nhau cả ngày ở trường chưa đủ sao...

" Dạ chưa... Má chừa cơm tối con về ăn nghe má...

" Ừ... Đi thì đi lẹ lên... Mày nhớ về sớm không thôi ba mày ổng chửi...

Yên Sương leo lên chiếc xe đạp dựng bên hông nhà. Xe chạy bon bon trên đường nhựa. Tới ngã ba thay vì quẹo trái vào nhà Ánh nàng lại đi thẳng rồi lát sau lại quẹo mặt vào con đường nhỏ dẫn ra công viên nơi bờ sông. Khóa chiếc xe đạp vào trụ đèn xong nàng bắt đầu tản bộ. Làm như đi hóng gió nhưng hai mắt cô nữ sinh Long Xuyên nhìn quanh quất như tìm kiếm ai. Người mà nàng tìm chính là anh con trai *biết vẽ hông mà vẽ*. Đột nhiên ánh mắt của nàng sáng lên và mỉm cười thích thú. Cuối công viên dưới gốc cây

sao, người con trai đang ngồi ngó mong ra bờ sông. Yên Sương cảm thấy trống ngực của mình đập thình thịch. Nàng tự hỏi tại sao mình lại đi tìm ông ta. Điều đó khiến cho nàng do dự và ngại ngẩn. Lúc ở nhà nàng hăm hở đi tìm ông ta để hỏi cho ra lẽ. Bây giờ gặp rồi nàng lại ngần ngại. *Tự đứng lại đi tìm người ta... Ông biết ông cười mình chết...* Yên Sương lẩm bẩm. Tuy nghĩ như vậy song hai chân của nàng vẫn bước đều. Gần tới chỗ người con trai ngồi nàng hấp tấp quay trở lại chỗ đứng chiếc xe đạp. Có tiếng tăng hắng vang lên. Yên Sương hơi quay đầu lại.

" Cô ơi... cô...

" Dạ... Anh gọi tôi có chuyện gì hôn?

Trên miệng của anh con trai có nụ cười làm quen. Yên Sương cảm thấy nụ cười thật khả ái và thật dễ thương.

" Cô còn nhớ tôi không?

Yên Sương bặm đôi môi son của mình.

" Dạ nhớ...

" Cô còn giữ bức tranh...?

Yên Sương cố giấu nụ cười bằng cách cúi mặt nhìn xuống đất.

" Dạ còn...

Hơi ngần ngừ giây lát nàng lí nhí.

" Tôi treo trong phòng của tôi...

Anh con trai hơi mỉm cười. Có lẽ vì nàng nói nhỏ quá anh ta nghe không rõ do đó anh ta phải bước thêm một bước lại gần nàng hơn.

" Cảm ơn cô... Tôi mới học vẽ nên vẽ không được giống lắm...

Yên Sương cười thầm.

" Biết mà... Anh ta mới học vẽ... Vậy mà nhỏ Ánh cứ cãi mình...

Tuy trí nghĩ như vậy nhưng nàng lại cười nói khác với ý mình nghĩ. Có lẽ nàng không muốn anh con trai phật lòng.

" Anh vẽ đẹp lắm... Anh là họa sĩ phải hôn?

Anh con trai cười. Yên Sương nghe giọng cười của anh ta thật ấm dịu.

" Cảm ơn cô khen. Tôi mới học vẽ...

Hai người im lặng. Có thể vì không biết nói chuyện gì hoặc cả hai người đều mắc cỡ. Thật lâu người con trai lên tiếng.

" Tôi thích vẽ. Tôi sẽ vẽ cho cô vài bức tranh nữa...

Yên Sương cười gật đầu.

" Dạ... Cảm ơn anh.

Rồi cảm thấy như mình quá dễ dãi nàng tiếp liền.

" Nếu anh muốn...

Như thông cảm được ý nghĩ của cô gái đang đứng trước mặt mình, người con trai cười nói. Giọng nói của anh ta thật nhỏ nhẹ và ân cần.

" Tôi mới học vẽ nên cần phải thực tập...

Cầm cuốn tập vẽ lên anh ta cười.

" Tôi tên Miên Trường. Còn cô...?

" Dạ tên của tôi là Yên Sương...

" Tên của cô lạ và đẹp...

"Tên của anh cũng vậy...

Hai người nhìn nhau giây lát rồi Miên Trường vờ nhìn ra sông còn Yên Sương cúi mặt nhìn xuống đất. Lát sau Miên Trường mới nhỏ nhẹ thốt.

" Cô Yên Sương muốn tôi vẽ cô đứng cạnh dòng sông không. Tôi nghĩ sẽ đẹp lắm.

Yên Sương cười ngượng ngập.

" Tôi đâu có biết...

Ngầm hiểu là cô gái đã ưng thuận đề nghị của mình nên Miên Trường bèn chỉ cho nàng đứng tựa vào cột đèn và nhìn ra dòng sông. Nhìn vào mắt cô gái anh cười nói.

" Yên Sương có đôi mắt đẹp vô cùng. Tôi thích đôi mắt của Yên Sương. Đêm qua tôi nằm mơ thấy Yên Sương...

Mặt đỏ bừng lên cô gái Long Xuyên cười ngượng ngập.

" Cảm ơn anh...

Yên Sương đã nghe nhiều anh con trai khen nàng đẹp, nàng có đôi mắt đẹp vô cùng nhưng nàng đứng đưng không có xúc động gì hết. Tuy nhiên nghe Miên Trường thổ lộ chút tâm tình nàng lại cảm thấy rung động và bồi hồi. Chưa có anh con trai nào nói với nàng câu nói *Đêm qua tôi nằm mơ thấy Yên Sương...*

" Cô Yên Sương...

Đang cúi mặt xuống đất như để che giấu thẹn thùng lẫn sung sướng, nghe tiếng gọi Yên Sương ngược lên. Miên Trường cảm thấy đầu óc bẽ bàng, thân thể lao đao rồi tan biến vào đôi mắt của nàng con gái mới gặp lần thứ nhì.

" Nhìn Yên Sương tôi chợt nhớ tới hai câu thơ *Cô ơi cô đẹp vô cùng. Vì cô có cái lạ lùng bên trong...*

Yên Sương cười thành tiếng khi nghe Miên Trường tán mình bằng hai câu thơ mới lạ mà nàng nghe lần đầu tiên trong đời. Miên Trường ngơ ngẩn khi thấy nụ cười của Yên Sương. Không có gì đẹp và giá trị hơn nụ cười của nàng. Nó mang lại cho anh niềm vui òa vỡ tới chóng mặt.

Yên Sương đứng im nhìn ra dòng sông nước cuộn cuộn chảy. Những dề lục bình trôi phăng phăng về hạ lưu. Phía bên kia xóm nhà lá thấp thoáng sau khóm cây xanh um. Khói lam chiều ẻo lả trong không khí. Chiếc ghe nhỏ có người đứng chèo chầm chậm băng ngang sông.

" Xong rồi cô...

Miên Trường lên tiếng. Yên Sương cười nhìn bức họa. Nét dọc. Đường ngang. Hình ảnh như thật. Cô gái mặc áo bà ba trắng. Quần đen. Đứng dựa vào cột đèn. Mắt mơ màng nhìn ra bờ sông. Cảnh trí thật giản dị và bình thường song Yên Sương cảm thấy linh động như thật. Cái gì mà nàng thấy, nàng nghĩ khi nhìn ra sông đều được ghi lại trên bức họa.

" Anh vẽ đẹp lắm. Bây giờ tôi không dám nói với anh câu *Biết vẽ hông mà vẽ nữa rồi*.

Miên Trường cười. Nhìn cô người mẫu đặc biệt anh nói bằng giọng ồm ồm và thân mật vì

không gọi nàng bằng tiếng cô mà gọi bằng tên.

" Mình ngồi xuống đây nói chuyện nghe Yên Sương.

" Dạ... Mà nói chuyện gì...

Miên Trường cười vu vơ. Thật ra hai người không cần phải nói chuyện. Anh chỉ muốn ngồi nhìn vào đôi mắt của Yên Sương. Nhiều khi sự im lặng có giá trị hơn ngàn lời nói. Nhiều khi nhìn nhau cũng hạnh phúc hơn là trò chuyện cả ngày. Hai người tuổi trẻ ngồi trên băng đá, cách nhau không gần mà cũng không xa, thỉnh thoảng nói một đôi câu còn lại là nhìn nhau mỉm cười.

Liếc thấy mặt trời khuất sau ngọn cây Yên Sương nói nhỏ.

" Tôi phải đi về...

Miên Trường gật đầu nói nhỏ.

" Mai tôi đợi Yên Sương ở đây...

" Dạ... Tôi không dám hứa... Tôi còn phải gạo bài... Đi nhiều ba má la...

Như thông cảm cho sự khó khăn đó Miên Trường cười trong lúc thu dọn dụng cụ.

" Tôi sẽ đợi... Yên Sương tới được thời tới...

Hai người dắt xe đạp đi bên nhau trên lối mòn dẫn ra tới đường lớn.

" Chào anh. Yên Sương về...

Yên Sương leo lên xe đạp. Đứng nhìn theo bóng cô gái giây lát Miên Trường mới leo lên xe đạp của mình và đạp cách nàng một quãng xa xa.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 12

Yên Sương liếc nhanh chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Seiko của mình. 3 giờ kém năm phút.

Ánh thì thâm vào tai bạn.

" Bữa nay bồ có ra công viên hôn?

Tuy biết ý của Ánh song nàng làm bộ hỏi.

" Ra công viên làm gì?

Liếc nhanh ông giáo sư Sử Địa đang thu dọn sách vở bỏ vào cặp da của mình Ánh cười.

" Gặp cái ông *biết vẽ hông mà vẽ* chứ làm gì. Mình muốn gặp ông để ông vẽ cho mình bức tranh...

Yên Sương cười cười.

" Chứ không phải bồ muốn xem mặt ông hả?

Ánh cười nhỏ.

" Thì cũng có... Mình muốn xem ông đẹp trai cỡ nào mà lại lọt vào mắt của bồ...

" Ê đừng có hàm hồ... Ai mê ông hồi nào...

Ánh thúc cùi chỏ vào hông bạn.

" Thôi đi đừng có chối... Bộ tính lấy vải thưa che mắt thánh hả. Hồng có mê mà chưa tới giờ về bồ đã lo ra rồi. Hồi trước bồ đâu có như vậy...

Yên Sương đỏ mặt cười làm thinh. Nàng không ngờ cô bạn thân đã nhận ra sự thay đổi nhỏ nhất của mình.

" Thú tội đi rồi mình cố vấn cho...

Yên Sương suy nghĩ thật nhanh. Nàng biết không thể nào chối cãi chuyện mình có cảm tình với ông họa sĩ. Và lại nàng cũng muốn nhờ Ánh giúp ý kiến vì biết bạn đã có bồ lại lớn hơn mình một tuổi.

" Chút nữa mình sẽ kể cho bồ nghe...

Chuông tan học vang vang nhưng đôi bạn thân vẫn còn ngồi tại chỗ thủ thỉ tâm tình với nhau cho tới khi không còn ai mới ra về. Dừng xe đạp cạnh gốc cây Yên Sương hỏi hỏi bước vào nhà. Thấy má đang lui cui nấu cơm nàng cười hỏi.

" Con đói bụng... Mình còn cơm nguội hông má...?

" Thiếu gì... Mày chờ ba về rồi ăn luôn...

Yên Sương lắc đầu nói nhỏ.

" Con phải tới nhà nhỏ Ánh...

Đang chắt nước cơm bà An cần nhân.

" Mày tới ngày cứ con Ánh... Sao hồng dọn quần áo tới ở với nó luôn đi...

Yên Sương cười hắc hắc vì câu nói của má mình. Nàng biết bà không khó khăn lắm khi nàng đi chơi với bạn bè vì nàng học giỏi và nhất là mấy đứa bạn của nàng cũng nét na và chú tâm vào chuyện học hành. Riêng ba của nàng thì khắt khe hơn và còn la rầy chút đỉnh. Ăn vội chén cơm nguội, tắm rửa xong Yên Sương bắt đầu trang điểm. Gọi là trang điểm chứ thật ra con gái quê như nàng làm gì biết dùng son phấn. Chọn cái quần đen mới nhất, cái áo bà ba trắng đẹp nhất, đôi guốc thích nhất, Yên Sương nhìn mình trong kính. Tỏ vẻ hài lòng nàng rón rén đi xuống nhà. Dù rón rén nhưng má nàng cũng biết. Thấy đứa con gái út ăn mặc tươm tất bà An cười hỏi.

" Mày tới nhà con Ánh mà diện dữ vậy. Đi với bồ phải hôn...?

Yên Sương cười hắc hắc ôm lấy vai má.

" Má cho con tiền ăn hàng nghe má. Con đi với bồ mà không có tiền người ta cười chết...

Như vui lây với đứa con gái út bà An cười móc túi đưa cho Yên Sương năm trăm đồng. Yên Sương vừa bước ra tới cửa bà còn dặn với theo một câu.

" Mày coi chừng nghe con. Mày có bầu là ba mày ông cạo đầu mày...

Không biết có nghe câu dặn dò của má không mà Yên Sương cầm đầu đạp xe ra đường. Nhìn con đường trước mặt nàng lẩm bẫm.

" Không biết ông tới chưa?

Ngang qua ngã tư nàng ngần ngừ giây lát rồi quẹo trái đi vào nhà Ánh. Nàng mỉm cười như vừa nghĩ ra điều gì thích thú.

Miễn Trường liếc nhanh đồng hồ treo trên tường trong phòng làm việc của mình. 4 giờ 45 chiều thứ sáu. Xếp chồng hồ sơ bỏ vào học tủ, sửa lại mớ giấy tờ bừa bãi trên mặt bàn cho ngay ngắn xong anh đứng dậy.

" Hôm nay chuẩn úy về sớm hả chuẩn úy?

Hạ sĩ Hà, người lính làm dưới quyền của Miên Trường hỏi khi thấy anh đã sẵn sàng mặc dù chưa tới 5 giờ. Đây là chuyện lạ. Thường thường Miên Trường hay về trễ. Nhiều khi anh ở lại tới năm giờ rưỡi hoặc sáu giờ mới về nhà. Chiều nay mới bốn giờ rưỡi mà anh bắt đầu thu dọn sổ sách và giấy tờ trên bàn. Thấy Hà nhìn mình anh cười nhỏ nhẹ giải thích.

" Tôi có việc cần phải về sớm..."

" Chuẩn úy cứ việc về trước đi để tôi dọn dẹp và đóng cửa cho..."

" Cảm ơn anh... Thứ hai mình gặp lại..."

Miên Trường cười nói với Hà khi đồng hồ chỉ 5 giờ.

" Dạ chuẩn úy về..."

Đội nón, cầm cuốn tập vẽ trên tay, Miên Trường đi nhanh ra chỗ dựng xe đạp. Tháng tư nắng ấm. Gió nhẹ và mát. Anh mơ hồ ngửi được trong gió mùi ngai ngái của phù sa hòa lẫn với không khí trong lành và ấm áp của buổi chiều. Đối với anh con sông bao la, nước cuộn cuộn chảy về vùng hạ lưu này là một nguồn cảm hứng bất tận cũng như cái tình tự của người dân hiền lành và chất phác bằng bạc trong không khí khiến anh yêu mến thành phố xinh đẹp và mộc mạc. Long Xuyên không có thắng cảnh nổi tiếng như Đà Lạt, Huế, Đà Nẵng, Nha Trang. Long Xuyên cũng không có cái sang giàu, lộng lẫy như Sài Gòn, nhưng thành phố này có cái đẹp của riêng nó. Cái đẹp trải dài theo con đường rợp bóng mát. Những con đường tĩnh lặng về đêm. Đôi trai gái đi bên nhau dưới ánh điện mờ mờ. Khu vườn cây ăn trái xum xê. Chiếc võng đong đưa vào buổi trưa hè. Con đò băng ngang sông. Những nàng con gái mỹ miều với chiếc quần đen và áo bà ba trắng.

Đạp xe lên dốc cây cau bắc qua con rạch nhỏ xong Miên Trường buông hai tay để chiếc xe đạp cũ kỹ từ từ lăn bánh xuống dốc cầu. Đây là một cái thú của anh. Hai tay buông thõng, chân đạp chậm và đều, Miên Trường hơi nghiêng người cho chiếc xe đạp chậm chậm quẹo tay trái vào con đường vắng đầy bóng mát. Cây cau thẳng tắp vươn lên nền trời xanh và lả ngọn trong nắng chiều. Mấy cây sao cao rườm rà cành lá. Hàng cây trướng cá xum xê dọc theo lối đi bộ. Anh mỉm cười sung sướng, nhớ lại lần đầu tiên đạp xe không cần cầm tay lái trên con đường này. Nó gợi cho anh nhớ lại chút nào tuổi ấu thơ của mình. Trúc Giang. Thành phố nằm cạnh bên con sông Bến Tre, một nhánh của sông Hàm Luông. Cái Cối nằm bên kia sông mờ mờ xanh. Con đường đi ra bến bắc Hàm Luông thưa vắng người vào buổi chiều, nhất là khúc đường gần dinh tỉnh trưởng. Con đường đầy cây sao cao vút. Những trái sao có hai cánh mỏng quay tít như chong chóng, la đà dạt theo chiều gió bay thật xa rồi từ từ rơi xuống mặt nước sông màu xanh lơ lấp lánh ánh mặt trời.

Mười phút sau anh quẹo xe vào ngôi nhà vách ván, mái ngói đã cũ. Trước sân có hai cây cao thẳng tắp và cây ăn trái xum xê. Dừng xe đạp bên hông anh đi dài theo hành lang trắng xi măng rồi leo lên chiếc cầu thang. Đây là căn gác trọ mà anh mượn của một người lính làm ở tiểu khu. Thay bộ thường phục, lấy dụng cụ vẽ xong anh bước xuống cầu thang rồi nhảy lên xe đạp chạy trở lại đường cũ. Hai tay buông thõng, mắt nhìn quanh quất, Miên Trường đạp xe qua căn cứ hải quân lơ thơ mấy chiếc tàu sắt. Con đường chạy dọc theo bờ sông ra tới tận công viên. Miên Trường cười một mình. Hình ảnh của cô gái tên Yên Sương hiện ra. Quần đen, áo bà ba trắng, đôi guốc vòng, khuôn mặt thanh tú, mắt đen dài long lanh; Yên Sương thật thùy mị, xinh xắn và dễ thương. Tuy nhiên bằng cái nhìn của một họa sĩ anh đã sớm nhận ra một điểm đặc biệt là Yên Sương có đôi mắt đẹp lạ lùng. Đó là nét đẹp tự nhiên của trời cho. Nhìn vào đôi mắt anh cảm thấy lòng bồi hồi, rung động, cảm thấy mình mất hút vào đôi mắt đẹp tuyệt vời không bút mực nào có thể diễn tả được.

Dừng xe đạp bên gốc cây Miên Trường nhìn tới nhìn lui như tìm kiếm xem Yên Sương đã tới chưa. Công viên vắng tanh có lẽ vì mới hơn năm giờ. Ngồi tựa gốc cây anh ngắm cảnh sông nước lúc chiều xuống. Chiếc ghe bập bênh trên mặt sông. Sóng vỗ vào bờ đá công viên miên man thành điệu nhạc buồn buồn. Khói lam chiều nhà ai bên kia sông bốc lên tản mạn trong không khí.

Dừng xe vào cột đèn và khóa lại cẩn thận, Yên Sương thấy Miên Trường đang ngồi dựa lưng vào gốc cây.

" Ông ta chắc tới sớm lắm... Ông ta chờ mình...

Yên Sương lẩm bẩm. Sự có mặt và chờ đợi khiến cho nàng biết Miên Trường cũng nôn nóng muốn gặp lại nàng. Điều đó làm cho nàng sung sướng vì biết anh ta cũng thích hoặc có cảm tình với mình. Rón rén đi tới gần còn cách gốc cây chừng ba bước nàng tăng hắng tiếng nhỏ. Miên Trường quay nhìn. Yên Sương đọc trong mắt ông họa sĩ vẻ si mê và ngơ ngẩn.

" Tôi nghĩ Yên Sương không tới...

Dạ... Yên Sương muốn ra sớm nhưng...

Dường như hiểu cô bạn gái muốn nói điều gì Miên Trường cười.

" Nói vậy chứ chờ lâu hơn nữa tôi cũng chờ...

Yên Sương cười ngập ngừng.

" Cảm ơn ông...

Miên Trường nhăn mặt. Thấy cử chỉ đó Yên Sương cúi mặt nhìn xuống đất.

" Cảm ơn anh... Anh Miên Trường...

Choi tay đứng dậy Miên Trường cười nói với cô bạn gái mới quen.

" Hôm nay mình ngồi nói chuyện. Như vậy Yên Sương khỏi phải làm người mẫu...

" Dạ...

Yên Sương lí nhí một chữ thôi. Miên Trường cười giòn.

" Như vậy Yên Sương hết cần nhằn...

Cô gái Long Xuyên ngược nhìn vào mặt bạn.

" Yên Sương đâu có cần nhằn... Tại đứng yên một chỗ nên mỏi chân...

Nhìn quanh thấy công viên lơ thơ người đi Miên Trường thì thầm.

" Mình đi dạo một chút...

" Dạ...

Hai người im lặng đi cạnh nhau. Thoạt đầu Miên Trường muốn nắm tay cô bạn gái nhưng thấy nét mặt của nàng có vẻ nghiêm nghị nên anh ngần ngại không dám có cử chỉ đường đột.

" Nhà Yên Sương ở gần đây không?

" Dạ cũng gần... Nhà của Sương ở đường Nguyễn Trung Trực...

" Vậy cũng hơi gần nhà của tôi.

" Dạ... Anh Trường ở với ba má?

Liếc nhanh cô bạn gái Miên Trường lắc đầu.

" Không... Gia đình tôi ở Sài Gòn...

" Vậy anh Trường làm gì ở đây?

" Đi lính...

Yên Sương mở lớn đôi mắt đẹp nhìn Miên Trường. Nàng không nghĩ ông *biết về hông mà về* của mình lại là lính. Có hai người anh là lính cho nên ít nhiều gì nàng cũng có khái niệm về lính. Miên Trường cảm thấy như mình đang ngập lặn trong đôi mắt long lanh, tình tứ đầy quyến dụ của cô gái.

" Miên Trường hông có giống lính chút nào...

Ông lính họa sĩ ú ớ ở giây lát mới có thể bật lên câu nói.

" Làm sao Yên Sương biết Miên Trường không giống lính?

Nhìn cái đầu tóc hơi dài chút xiu của Miên Trường nàng cười nhỏ.

" Miên Trường không có cái đầu tóc ngắn ngắn...

Cười thánh thót Yên Sương đưa tay làm dấu ba phân. Cử chỉ của nàng khiến cho Miên Trường cũng phải bật cười một cách vui vẻ.

" Miên Trường ăn nói không giống lính chút nào...

Miên Trường mỉm cười. Anh biết mình khác hơn những người lính mà Yên Sương muốn ám chỉ. Thứ nhất anh không phải là lính đánh giặc. Thứ nhì anh không chửi thề hay nói tục. Thứ ba anh là lính mới. Thời gian ở lính của anh mới có hơn hai năm kể luôn cả thời gian ở quân trường. Thứ tư anh không hút thuốc lá và uống rượu.

" Yên Sương nhận xét đúng lắm nhưng tôi là lính. Lính vẫn phòng...

Cười hắc hắc Yên Sương nói giỡn.

" Anh Trường là lính kiểng. Anh không giận khi Yên Sương nói như vậy?

Miên Trường lắc đầu cười. Như sợ người bạn trai mới quen buồn giận Yên Sương nói tiếp.

" Yên Sương thích anh là lính kiểng. Nếu không mình đâu có dịp gặp nhau và quen nhau...

Miên Trường nhìn cô bạn gái.

" Yên Sương đói bụng...?

" Dạ hông... Anh Trường...

Vò vò bụng của mình Miên Trường nói giỡn.

" Tôi đói bụng... Đi làm ra là chạy tới công viên nên chưa có ăn gì. Bây giờ mình ra chợ đi... Tôi mời Yên Sương đi ăn cháo cá...

Thấy Yên Sương hơi ngần ngừ anh tiếp liền.

" Hay là Yên Sương ngại đi với tôi...

" Dạ hông...

" Vậy thì mình đi. Tôi chờ Yên Sương...

Thực ra Yên Sương ngại ngồi chung xe với Miên Trường. Nàng sợ người ta thấy. Trong thành phố nhỏ xíu này nếu có người quen, chòm xóm, bà con hay bạn học cùng trường thấy là thiên hạ sẽ đồn âm lên rồi tới tai ba má của nàng. Tuy sợ sệt nhưng nàng ngại nói ra do đó phải viện cớ khác.

" Hay là Yên Sương đạp xe theo anh... Anh Trường chờ Sương nặng lắm...

Dường như biết được sự dè dặt của Yên Sương nên Miên Trường cười gật đầu.

" Như vậy cũng được. Mình đi lấy xe...

Hai người trở lại chỗ dựng xe đạp. Ban đêm thành phố yên tĩnh. Thỉnh thoảng mới có chiếc xe gắn máy chạy vụt qua. Giờ này chỉ có lớp người trẻ ra đường thôi. Miên Trường hơi lơ đãng cố ý chờ cho Yên Sương tới gần để chạy song song với mình. Tuy nhiên nàng vẫn giữ một khoảng cách đủ để cho thiên hạ nghĩ là nàng chỉ vô tình đạp xe sau một chiếc khác. Càng gần tới phố người đi lại càng đông hơn. Miên Trường quẹo trái vào con đường nằm chính giữa dãy nhà lầu hai tầng và con rạch lớn nước trong xanh. Khu chợ Long Xuyên đèn sáng trưng. Tiếng người cười nói ồn ào. Mùi thức ăn bốc lên thơm lừng. Hai chiếc xe đạp dựng sát với nhau và được Miên Trường khóa lại cẩn thận.

" Miên Trường có ra đây chưa?

Yên Sương hỏi trong lúc đứng nhìn quanh quất.

" Có... Tôi đi với người bạn cùng sở ra đây ăn cháo cá...

" Mình đi ngã này...

Yên Sương chỉ tay vào một lối đi bên hông chợ. Vừa đi nàng vừa phập phồng lo sợ vì có cảm tưởng người ta đang nhìn mình. Trong ngàn cặp mắt ở đây thể nào cũng có năm ba đôi mắt của học sinh cùng trường. Thấy nàng đi với bạn trai, họ sẽ la làng lên cho cả trường biết. Yên Sương, cô học trò đẹp và học giỏi nhất, nét na và nghiêm trang lại có bồ. Đó là một hiện tượng lạ, một đề tài nóng hổi cho đám bạn hặc hởi và bàn tán. Thấy Yên Sương cúi đầu đi không cười nói Miên Trường ngạc nhiên tự hỏi rồi sau đó tìm ra lý do. À thì ra cô nàng mắc cỡ vì đi với bạn trai lần đầu tiên...

Thấy một bà bán cháo cá ở chỗ khuất và vắng người Yên Sương quay lại cười.

" Mình ngồi chỗ kia nghe anh Trường...

Hiểu ý cô bạn gái Miên Trường phụ họa.

" Yên Sương chọn chỗ đó hay lắm. Tôi thích yên tĩnh...

Hai người ngồi xuống hai cái ghế thấp gần sát mặt đất.

" Bác cho tụi cháu hai tô cháo cá...

Yên Sương nói với bà bán cháo cá. Đứa con gái chừng mười tuổi, có lẽ là cháu của bà ta, đặt trước mặt hai người khách tô rau sống và cái đĩa ớt đỏ ối.

" Anh Trường ăn ớt hông?

Miên Trường gật gật đầu.

" Ăn nhưng tôi không thích cay lắm...

Bà già đặt lên bàn hai tô cháo cá còn bốc khói. Màu xanh của hành ngò hòa hợp với màu đỏ của ớt và màu trắng của cháo cá trông thật mát mắt. Mùi thơm của cá tươi bốc lên khiến cho Miên Trường chảy nước miếng. Bưng tô cháo lên gần mũi anh hít một hơi rồi cười nói với Yên Sương.

" Thơm quá... Cảm ơn Yên Sương...

Mỉm cười sung sướng cô gái thì thầm.

" Anh ăn đi... Người ta cười anh đó...

Thấy đứa con gái đang nhìn mình Miên Trường cười nói với Yên Sương.

" Hôm nào mình phải trở lại đây... Tôi muốn về Yên Sương ngồi ăn cháo cá...

Yên Sương bật cười vì câu nói của bạn. Ngưng ăn nàng quay nhìn sang bên cạnh.

" Anh nói thật hả?

Gật đầu Miên Trường nói nhanh.

" Thật chứ... Muốn hòa nhập vào dòng sinh hoạt của dân gian thời mình phải vẽ lên giấy đời sống hằng ngày của họ. Đây là một phần của đời sống của dân chúng ở đây...

Yên Sương mỉm cười im lặng. Bưng cái tô lên húp cháo cá xong Miên Trường hít hà.

" Thơm quá... Ngon quá...

Cử chỉ của Miên Trường làm cho Yên Sương bật cười.

" Anh Trường biết tại sao cháo cá ngon hông?

" Tại sao?

" Dạ tại vì tất cả đều là thổ sản địa phương. Cá bắt lên từ dòng sông Hậu nên tươi rói. Lúa cũng được trồng ở đây. Điều quan trọng nhất là tình người...

Miên Trường nhìn đắm đắm vào mắt cô bạn gái của mình. Điều đó làm cho Yên Sương đỏ mặt.

" Anh Trường nhìn gì vậy... Bộ mặt của Sương dính lọ nghẹ hả?

Miên Trường cười cười.

" Không. Tôi nhìn vào mắt của Yên Sương để kiểm cái tình người mà Yên Sương vừa nói...

Cầm cái muỗng múc cháo đưa lên lưng chừng nhưng không húp Yên Sương hỏi trống.

" Anh thấy chưa?

" Thấp thoáng trong đó...

Câu hỏi cũng hàm ý mà câu trả lời cũng mang ẩn ý nên chỉ có hai người hiểu mà thôi.

" Yên Sương ăn nữa?

" Dạ thôi... Anh Trường ăn nữa đi...

" Tôi cũng thôi... Để dành bụng mình đi uống sinh tố...

Thấy Yên Sương có vẻ ngại ngùng và bắn khoăn Miên Trường cười nói nhỏ.

" Nếu Yên Sương không thích thì mình trở lại công viên chơi...

" Dạ...

Đợi cho bạn trả tiền xong Yên Sương đi theo con đường cũ vì nó vắng vẻ và hơi tối nên ít người đi. Đôi bạn đạp xe song song với nhau khi thấy đường bắt đầu thưa thớt xe cộ. Thấy Miên Trường thông hai tay không cầm tay lái Yên Sương la nhỏ.

" Anh Trường coi chừng té bây giờ...

" Đừng có lo... Tôi làm hoài...

Quay nhìn bạn Miên Trường tiếp liền.

" Yên Sương tập đạp xe như tôi đi... Dễ lắm...

" Thôi anh đừng xúi bậy... Té sặc máu mũi...

Xe quẹo mặt vào con đường vắng. Vừa khuyến khích, vừa đỡ dành, Miên Trường chỉ cho cô bạn gái đạp xe không cần giữ tay lái. Chỉ cần chạy một đoạn đường tới gần căn cứ hải quân là Yên Sương có thể đạp xe không cần cầm lấy tay lái một cách khá thuần thục. Thỉnh thoảng nàng mới dùng tay điều chỉnh chiếc xe đạp của mình khi nó bắt đầu đổi hướng lệch qua bên mặt hay bên trái.

" Yên Sương thấy chưa. Người ta sẽ lé mắt khi thấy Yên Sương biểu diễn...

Yên Sương cười hắc hắc. Tiếng cười sung sướng của nàng vang vang trong đêm tối. Nàng cười lớn hơn khi thấy người lính gác cổng của căn cứ hải quân tròn mắt nhìn mình.

" Yên Sương nghĩ mình có thể vừa đạp xe vừa gạo bài được...

Miên Trường cười giòn.

" Yên Sương thử đi. Biết đâu nhờ vậy mà Yên Sương học giỏi hơn...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 13

Yên Sương thiếu điều muốn xỉu khi thấy Miên Trường đi song song với ba của mình vào lớp học. Đang cười đùa, chuyện trò âm ỉ, học sinh vội im lặng và tìm về chỗ ngồi của mình khi thấy sự xuất hiện của ông giám học. Đợi cho học sinh im lặng, ông An hắng giọng.

" Các em... Hôm nay tôi xin long trọng giới thiệu với các em giáo sư hội họa mới của các em...

Ông giám học ngừng lại như cố làm cho học sinh trong lớp chú ý tới lời của mình sắp sửa nói ra.

" Đây là họa sĩ Miên Trường...

Yên Sương liếc qua bên phải chỗ mình ngồi. Nàng thấy Ánh đang nhìn mình cười. Nụ cười của Ánh có ý muốn nói *Thấy chưa... Mình nói ông là họa sĩ mà bỏ cứ cãi...*

Giọng nói của ông giám học An vang lên đều đặn.

"... Tuy còn trẻ nhưng họa sĩ Miên Trường là một nhân tài của ngành hội họa của nước ta. Tốt nghiệp trường Cao Đẳng Mỹ Thuật Gia Định không bao lâu, họa sĩ Miên Trường đã mau chóng được giới yêu chuộng tranh ảnh biết tới qua những bức tranh nhuộm đầy màu sắc dân tộc và đậm đà tình tự quê hương. Vì lý do giáo sư hội họa cũ của trường bị bệnh bất tỉnh linh phải nằm nhà thương nên trường của chúng ta hân hạnh đón nhận sự giúp đỡ của họa sĩ Miên Trường trong một thời gian cho tới khi nào giáo sư chính thức của các em trở lại. Tôi mong các em nghe lời họa sĩ Miên Trường để việc học hành không bị bê trễ... Cảm ơn các em...

Bắt tay Miên Trường xong ông An bước ra cửa. Lớp học trở lại ồn ào sau khi ông giám học khuất bóng.

" Thầy... Thầy biết vẽ hông thầy?

" Thầy vẽ cho em bức hình nghe thầy...

" Thầy đẹp trai quá...

Đám học sinh trai gái ồn ào lên tiếng. Ánh đá vào chân bạn ba cái.

" Phải cái ông *Biết vẽ hông mà vẽ của bò hôn?*

Yên Sương im lặng không trả lời vì đầu óc còn bàng hoàng và sững sốt. Nàng có nhiều câu hỏi đối với người đang đứng trên bục gỗ và dường như đang nhìn nàng mỉm cười.

" Thừa các anh chị...

Toàn thể học sinh trai gái chợt im lặng khi nghe giáo sư hội họa lên tiếng.

" Tôi hân hạnh được gặp các anh chị hôm nay. Môn hội họa là một môn nhiệm ý nên không có nhiều ảnh hưởng trong việc học của các anh chị. Tôi hiểu điều đó nên đề nghị trong giờ học đầu tiên này, chúng ta cùng nhau học cho vui...

Học sinh ré lên cười vì câu nói *học cho vui* của vị giáo sư hội họa trẻ tuổi. Ánh đột ngột đưa tay lên xin phép được phát biểu ý kiến. Đứng trên cao trông thấy một học trò đưa tay lên xin phép nói Miên Trường cười.

" Em tên gì?

" Dạ em tên Ánh...

" Em có chuyện gì muốn nói...

Liếc nhanh Yên Sương đang ngồi im lìm Ánh cười lên tiếng.

" Thầy vẽ cho tụi em coi đi thầy. Em nghĩ chắc vui lắm...

Hướng về chỗ của hai cô học trò đang ngồi cạnh nhau Miên Trường lên tiếng.

" Tôi sẽ vẽ cho mọi người xem. Tuy nhiên tôi cần một người ngồi làm mẫu. Ai muốn làm người mẫu?

Ánh giơ tay lên trước mọi người.

" Mời cô Ánh lên đây...

Nháy mắt với Yên Sương, Ánh đi thật chậm lên bục gỗ. Bảo cô học trò ngồi lên ghế dành cho giáo sư, Miên Trường lấy tập giấy vẽ của mình. Lớp học thật yên lặng. Mấy chục học sinh chăm chú nhìn thầy giáo trở tài. Chỉ bằng vài nét bút chì khuôn mặt của Ánh hiện ra. Đôi mắt, cái mũi, miệng thành hình. Xé bức họa đưa cho Ánh Miên Trường cười nói.

" Em coi người trong hình có giống em không...

Chăm chú nhìn vào bức họa giấy lát Ánh buột miệng.

" Thầy đúng là họa sĩ... Thầy vẽ hình em giống như thật...

Miên Trường cười nhả nhận.

" Cảm ơn cô Ánh. Còn em nào muốn làm người mẫu?

Cả lớp nhao nhao giơ tay. Suốt một giờ học Miên Trường không làm gì khác hơn là vẽ chân dung cho hàng chục học sinh trai gái trong lớp. Ánh cười nhìn Miên Trường.

" Học với thầy vui quá... Ngày mai thầy có dạy nữa không thầy...

Nhìn về chỗ Yên Sương đang ngồi Miên Trường cười lắc đầu.

" Không... Tôi sẽ gặp lại các anh chị tuần tới...

Hướng về các học sinh anh tiếp với giọng nghiêm nghị.

"Tuần tới sẽ tới phiên các anh chị vẽ... Các anh chị sẽ trở tài cho tôi xem...

Yên Sương nghĩ thầm trong trí.

" Ông nói trật rồi ông ơi. Ai mà dám múa rìu qua mắt thợ...

Ánh thì thầm vào tai bạn câu hỏi chưa được trả lời.

" cái ông *biết vẽ hông mà vẽ* của bồ hôn?

" Ừ... Chắc mình phải đổi lại câu *biết vẽ hông mà vẽ* thành ra một câu khác...

" Câu gì?

Yên Sương mỉm cười. Nàng trả lời trong lúc nhìn lên chỗ ông giáo sư họa sĩ đang đứng. Nàng cảm thấy trái tim của mình đập thình thịch vì tia nhìn kỳ lạ của Miên Trường.

" *Vẽ đẹp hông mà vẽ*

Ánh bật cười hắc hắc khi nghe câu nói của bạn.

" Mình sẽ mét lại với thầy...

Yên Sương hắt mặt nhìn lên chỗ ông giáo sư đang đứng.

" Mét đi... Còn lâu ổng mới dám phạt mình...

Tiếng chuông tan học vang lên. Học sinh túa ra khỏi lớp. Yên Sương hơi gật đầu cười chào ông giáo sư hội họa của mình. Nhìn hai cô học trò Miên Trường gọi chuyện.

" Hai cô ngồi cạnh nhau chắc thân nhau lắm...

Ánh nhanh nhẩu trả lời.

" Dạ tụi em biết nhau từ hồi còn nhỏ xíu. Tại vì hai đứa là con gái, chứ nếu một đứa trai đứa gái thời người ta sẽ nói tụi em là bồ bịch với nhau...

Miên Trường cười nói với Ánh mà thật ra là nói với Yên Sương.

" Cô Yên Sương ít nói quá. Hay là...

Yên Sương cười làm thinh. Nàng ngậm miệng lại vì nhiều lý do như không muốn cho Ánh biết mình đã quen thân với Miên Trường. Ngoài ra nàng không muốn chuyện trò với Miên Trường trong lớp học. Hễ nói chuyện là nàng phải gọi anh bằng thầy chứ không thể gọi bằng anh do đó nàng phải im lặng.

Hỏi một câu lại thấy Yên Sương chỉ cười làm thinh Miên Trường hơi ngỡ ngàng. Anh nghĩ là nàng giận mình nên không muốn nói chuyện. Anh định hỏi thêm vài câu thì Yên Sương chợt lên tiếng.

" Dạ thưa thầy tụi con phải đi về...

Miên Trường tròn trắng mắt khi nghe Yên Sương xưng con với mình. Đang còn bàng hoàng anh lại thấy Yên Sương nhìn mình mỉm cười. Ba thầy trò song song ra cửa. Đi với Ánh ra cổng sau Yên Sương quay lại thấy Miên Trường lặng lẽ đi vào văn phòng của trường.

" Bồ thích ổng không?

Ánh hỏi nhỏ bạn. Yên Sương gật đầu.

"Thích. Còn bồ?

" Cũng thích. ổng vui tánh... Mình thấy ổng có vẻ chú ý tới bồ...

Yên Sương cười giả lả.

" Vậy hả... Mình không để ý tới..."

Tuy nói như vậy song Yên Sương lại nghĩ khác. Nàng nghĩ là mình nên nói thật cho Ánh biết bởi vì nàng cảm thấy ngượng ngùng và xấu hổ khi giấu diếm người bạn thân nhất của mình. Đạp xe song song gần tới ngã ba Yên Sương quay sang cười với bạn.

" Mình vào nhà bồ chơi một chút nghe. Mình muốn nói cho bồ biết một chuyện..."

" Chuyện gì vậy?"

" Thì tới nhà đi. Mà bồ không được nói cho ai biết nghe chưa. Bồ mà nói là mình nghĩ chơi với bồ..."

Ánh gật đầu ưng thuận. Hai đứa dựng xe đạp bên hông nhà xong ngồi chung một cái võng căng giữa hai cây vú sữa. Yên Sương từ từ kể lại cho Ánh nghe chuyện hẹn hò với Miên Trường. Chuyện nàng ngồi làm mẫu cho Miên Trường vẽ chân dung. Chuyện nàng hẹn với anh ở công viên rồi hai người đi ăn cháo cá với nhau. Tất cả đều được Yên Sương vui vẻ kể hết cho bạn nghe khiến cho Ánh trợn mắt vì ngạc nhiên.

" Ba má bồ biết chưa?"

Ánh hỏi bạn và Yên Sương cười lắc đầu.

" Chưa... Mình sợ ba mình biết ổng rầy mình... Bồ nghĩ mình có nên thú thật với ba má mình?"

Ánh cười vui khi được làm cố vấn tình cảm cho người bạn thân.

" Mình nghĩ bồ nên nói cho ba má của bồ biết. Tuy nhiên chờ thời gian ngắn nữa cũng được. Bồ thấy ổng như thế nào?"

Yên Sương không trả lời câu hỏi của bạn liền. Sau vài phút suy nghĩ nàng lên tiếng.

" Mình thấy Miên Trường thật thà, vui vẻ và hiền lành. Mình thích anh..."

" Như vậy bồ kêu ổng bằng gì. Ông thầy hay là anh Miên Trường?"

Yên Sương cười hắc hắc khi nghe bạn hỏi.

" Ở trong lớp thời mình kêu bằng thầy, còn ra khỏi lớp thời kêu bằng anh..."

Ánh cũng cười vì câu nói của bạn.

" Chiều mai bồ có hẹn gặp ông?

Yên Sương lắc đầu.

" Không có hẹn nhưng mình nghĩ Miên Trường sẽ đợi mình ở công viên. Tối thứ sáu mình đoán anh không làm việc.

Ngập ngừng giây lát Yên Sương hỏi bạn.

" Bồ muốn chiều mai đi với mình ra công viên?

Ánh cười cười.

" Thôi để bồ với ông *vẽ đẹp hông mà vẽ* du dương đi. Mình ra đó làm kỳ đà cản mũi ông không thích đâu.

Yên Sương bá vai bạn.

" Du dương gì đâu. Mình với anh chỉ nói chuyện xuông thôi.

Ánh nhìn đắm đắm vào mặt bạn.

" Chưa có nắm tay hả?

" Chưa.

" Có hôn chưa?

" Cũng chưa.

Ánh nhìn bạn nghi ngờ. Yên Sương nhỏ nhẹ nói như phân bua.

"Tụi này gặp nhau ba lần. Hai lần trước chỉ nói chuyện mấy câu. Lần thứ ba hai đứa đi dạo theo bờ sông rồi anh rủ mình đi ăn cháo cá ngoài chợ...

Ánh mở mắt thật lớn.

" Bồ gan thật... Dám đi với ông ra chợ. Rủi có người thấy.

Yên Sương cười nhún vai. Cử chỉ này nàng học lóm từ đám em bà con ở Sài Gòn khi lên thăm ông bà nội.

" Kệ họ. Mình lớn rồi chớ bộ.

Liếc đồng hồ đeo tay của mình nàng nói với Ánh.

" Mình phải đi về. Có chuyện gì mai nói tiếp.

Đưa bạn ra tới đường Ánh còn dăn dò và hẹn gặp nhau ở trường sáng mai. Chân đạp đều đều, hai tay buông thõng, trong trí của Yên Sương hiện ra nhiều câu hỏi. Làm thế nào mà Miên Trường lại quen biết với ba của mình. Hai người quen nhau lâu chưa. Tại sao ba mình không có nói về chuyện mời Miên Trường dạy vẽ ở trường. Đây là ý kiến của ai.

Quẹo xe ra đường lớn Yên Sương mỉm cười đắc chí khi thấy ai ai cũng nhìn mình với vẻ ngạc nhiên và thần phục. Họ chưa bao giờ thấy một cô gái đạp xe đạp mà không cầm lấy tay lái. Nhiều người đạp xe qua mặt nàng mà còn quay lại nhìn. Có người chỉ chỗ và xầm xì. Yên Sương không nín được cười khi nghĩ tới chiều mai sẽ đem chuyện này ra kể cho Miên Trường nghe. Nghĩ tới chiều mai mới được gặp lại ông lính họa sĩ, đồng thời là thầy giáo của mình nàng cảm thấy háo hức và nôn nóng.

" Mình phải hỏi anh tại sao lại không nói cho mình biết...

Yên Sương lẩm bẩm câu nói trên khi quẹo vào cổng nhà của mình. Nàng không màng nhìn ngắm tới dàn hoa giấy đang nở bông đủ màu.

" Ông tới kia Yên Sương...

Ánh thì thầm khi thấy Miên Trường dựng xe đạp nơi gốc cây. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy Ánh và Yên Sương song song đi lại chỗ mình dựng xe.

" Dạ thưa thầy...

Ánh cười lên tiếng. Miên Trường cười gượng.

" Hai cô tới lâu chưa?

" Dạ tụi em tới lâu rồi... Thầy đi đâu vậy?

Miên Trường ngần ngừ chưa kịp trả lời Ánh cười nói tiếp.

" Chắc thầy ra đây để tìm cái hứng vẽ chứ gì...

" Chắc là vậy...

Miên Trường trả lời. Thấy Yên Sương nháy mắt với mình anh hơi mỉm cười.

" Còn cô Ánh chắc hẹn bỏ ở đây hả...

Ánh bật lên tiếng cười hắc hắc.

" Dạ em không có hẹn bỏ bữa nay. Em theo Yên Sương ra đây chơi...

Quay nhìn bạn cô ta cười.

" Bỏ cứ tự nhiên... Mình đi lại đằng kia một chút...

Yên Sương gật đầu. Đợi cho Ánh đi xa xa Miên Trường mới lên tiếng hỏi.

" Yên Sương có giận tôi không?

" Dạ hồng có...

" Tôi tưởng Yên Sương giận vì hôm trước ở trường tôi hỏi mà Yên Sương không trả lời...

" Dạ tại Yên Sương sợ nhỏ Ánh biết. Nhưng...

Yên Sương ngập ngừng thật lâu rồi sau cùng mới nói.

" Ánh là bạn thân nhất của Yên Sương nên Yên Sương nói cho Ánh nghe chuyện của chúng mình...

Nói xong nàng nhìn Miên Trường. Ông lính họa sĩ cảm thấy tâm hồn giao động khi nhìn vào đôi mắt long lanh đẹp tuyệt vời của cô bạn gái.

" Yên Sương xin lỗi anh Trường...

Miên Trường cười hiền hậu.

" Yên Sương đâu có lỗi gì đâu. Vả lại chuyện mình quen nhau thời giấu diếm làm gì...

" Yên Sương sợ người ta cười... Sợ ba má rầy...

Miên Trường bước một bước đứng sát bên Yên Sương. Nhìn ra mặt sông rộng anh từ từ lên tiếng.

" Mai một tôi lại nhà xin phép ba má của Yên Sương cho mình quen nhau Yên Sương chịu không?

" Anh Trường dám làm hông?

Không trả lời Yên Sương còn hỏi lại. Trong lúc hỏi nàng quay nhìn Miên Trường đắm

đăm.

" Ba Yên Sương nghiêm lắm...

Miên Trường bật lên tiếng cười.

" Anh thích ba của Yên Sương. Ông vui vẻ và tử tế lắm... Mình ngồi xuống đây đi Yên Sương. Đứng mãi chân Yên Sương lại cần nhả...

Yên Sương bật cười. Nàng không chú ý tới sự thay đổi trong cách xưng hô của bạn trai. Miên Trường đã đi bỏ tiếng *tôi* và thay bằng tiếng *anh* nghe thân mật và gần gũi hơn. Hai người ngồi cạnh nhau nơi băng đá. Gió từ ngoài sông thổi nhẹ nhẹ làm bay mấy sợi tóc đen dài của Yên Sương vào mặt của Miên Trường. Đưa tay vén tóc của mình nàng cười quay nhìn và bắt gặp anh cũng đang nhìn mình. Hai người nhìn nhau. Mắt người này như chìm mất trong mắt của người kia. Miên Trường nắm lấy bàn tay của Yên Sương và nàng để yên không rút lại. Thật lâu nàng mới rút rề lên tiếng.

" Anh... Cảnh chiều tà trên sông đẹp quá hả anh?

Miên Trường mỉm cười trả lời bằng cái gật đầu. Sau cái nắm tay Yên Sương đã bỏ mất tiếng Trường để chỉ còn tiếng anh thân mật và gần gũi hơn.

" Yên Sương nói đúng. Cảnh chiều tà trên sông đẹp tới độ anh muốn vẽ mà không vẽ được. Anh cảm thấy mình bất lực không thể dùng màu sắc để ghi lại cảnh thực...

Yên Sương nhìn bạn như thông cảm. Đưa tay chỉ xóm nhà phía bên kia bờ sông Miên Trường cười.

" Yên Sương có qua bên đó chưa?

" Dạ có... Trường của Sương đôi khi cũng tổ chức cho học sinh đi đây đi đó. Sương đã đi núi Sập, núi Sam, qua bên Chợ Mới, Vĩnh Long...

" Vậy à... Hôm nào anh nhờ Yên Sương hướng dẫn đi vài nơi...

" Dạ... Sương rủ nhỏ Ánh đi nữa cho vui...

Hiểu ý của Yên Sương Miên Trường cười gật đầu.

" Ánh có bạn trai chưa?

" Dạ có... Bạn của nó cũng đi lính như anh...

" Yên Sương có nói với Ánh là anh đi lính?

" Dạ hông... Sương chưa có dịp nói...

Trông thấy cô bạn gái của mình đang từ từ đi tới gần Yên Sương thì thầm.

" Nhỏ Ánh tới kìa anh...

Miên Trường mỉm cười buông tay Yên Sương ra khi nghe câu nhắc khéo của nàng. Đợi cho Ánh tới Miên Trường lên tiếng.

" Mình đi ăn cháo cá. Tôi mời Yên Sương và Ánh...

Nháy mắt với bạn Ánh cười hắc hắc.

" Dạ thầy đã nói thời tụi em phải nghe lời...

Miên Trường cũng bật cười vì câu nói của Ánh. Nhìn Yên Sương anh cười giòn.

" Cái này là tôi đãi hai cô học trò ngoan ngoãn, xinh đẹp và dễ thương của tôi...

Le lưỡi chọc Yên Sương Ánh nói trong tiếng cười hắc hắc.

" Dạ ngoan ngoãn thời em nhận, còn xinh đẹp và dễ thương xin thầy để dành cho Yên Sương...

Ba thầy trò đều cười vui vẻ. Nhìn Ánh Miên Trường nói như năn nỉ.

" Tôi mua tiếng thầy của Ánh đó. Bao nhiêu tiền tôi cũng mua...

Ánh lại cười hắc hắc.

" Như vậy là anh Trường phải bao Ánh ăn hàng dài dài...

Yên Sương lên tiếng bình vực cho Trường.

" Anh Trường đừng nghe lời nó. Cứ để cho nó gọi anh bằng thầy đi. Mai mốt nếu hai đứa mình lấy nhau thời nó phải gọi Yên Sương bằng cô.

Yên Sương cười sắc súa như thích thú. Ánh xì tiếng dài.

" Còn lâu... Mà chừng nào bồ với anh Trường mới lấy nhau?

Yên Sương lúng túng khi biết mình lỡ lời. Nàng chưa kịp nói gì Miên Trường đổi hướng câu chuyện.

" Bây giờ mình đi... Yên Sương đi chung xe với Ánh còn anh đi một mình. Hướng tiến quân của mình là chợ...

" Dạ... Tụi con nghe lệnh thầy...

Hai cô gái cười hăng hắc. Còn Miên Trường lắc đầu vì sự nghịch ngợm của hai cô gái. Yên Sương lãnh phần lái xe còn Ánh ngồi đằng sau. Đạp xe song song Miên Trường cười lắc đầu khi thấy Yên Sương trở tài đạp xe đạp không cần cầm tay lái khiến cho Ánh sợ hãi la làng.

" Yên Sương... Bỏ coi chừng té hư cái mặt đẹp của mình...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 14

Quỳnh Trân nhìn Nhật Yên khi thấy mẹ của mình ngừng kể. Bà lim dim mắt vì mệt sau khi kể phần đầu câu chuyện tình của mình. Lát sau mở mắt ra bà hỏi con gái.

" Máy giờ rồi con...?

" Dạ mười giờ rồi má. Má mệt hả má. Để con đưa má vào phòng ngủ. Mai má khỏe má kể tiếp nữa nghe má...

Bà Sương khẽ gật đầu đứng lên. Còn lại một mình trong phòng khách Nhật Yên có vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Lát sau Quỳnh Trân trở ra.

" Trân pha cho anh tách trà nóng nghe...

Nhật Yên cười gật đầu.

" Trân đừng pha đậm quá... Anh không muốn thức trắng đêm nay...

Quỳnh Trân cười đi vào bếp. Chừng mười phút sau nàng trở ra mang theo bình trà và hai cái tách. Thông thả rót trà vào tách xong đặt trước mặt Nhật Yên nàng cười đùa.

" Trà này không có làm anh mất ngủ đâu. Chỉ có cô bồ tóc vàng mắt xanh mới làm anh mất ngủ thôi...

Nhật Yên nhăn mặt rồi cũng cười đùa.

" Anh không có nhớ người đang ở cách xa anh nửa vòng trái đất mà anh đang tương tư người ở gần anh...

Làn da trên mặt của Quỳnh Trân chợt đỏ hồng lên. Đôi mắt của nàng long lanh ngời tình tự. Dưới ánh đèn mờ mờ nàng giống như người con gái trong tranh. Nhật Yên mơ hồ ngửi được mùi hương dịu dàng của nước hoa hòa lẫn với mùi gió biển lùa vào phòng.

" Anh nghĩ thế nào về câu chuyện tình mà má Quỳnh Trân đã kể cho mình nghe?

Giọng nói thánh thót, ngọt ngào của Quỳnh Trân vang lên làm cho Nhật Yên tỉnh mộng. Hơi mỉm cười anh cầm tách trà nóng lên hớp ngụm nhỏ.

" Anh đoán ông họa sĩ lính tên Miên Trường chính là ba của Trân. Điều mà anh không đoán ra là tại sao ba má của Trân lại xa cách. Không lẽ hai người bị lạc nhau trong biển cổ ngày 30 tháng 4 năm 1975...

Nhật Yên ngừng lời khi thấy cô bạn gái của mình ngồi im lìm. Mắt nàng mắt hút vào khoảng không gian mịt mù thấy được từ khung cửa sổ. Mơ hồ có tiếng sóng vỗ triền miên. Tiếng hàng cây dương reo hoài huyễn buồn thật buồn. Anh có cảm tưởng người con gái có đôi mắt đẹp tuyệt vời giống như nàng tiên trong những truyện thần thoại xa xưa với mái tóc đen dài chảy trên bờ vai áo bà ba, che khuất nửa khuôn mặt mờ dưới ánh trăng mỏng mờ từ ngoài sân dội vào. Không khí ẩm ướt như muốn mưa.

" Quỳnh Trân muốn gặp ba...

Giọng nói của nàng nghèn nghẹn. Đặt tách trà nóng xuống bàn, Nhật Yên nhìn vào mặt Quỳnh Trân và cô gái cũng nhìn lại. Cuối cùng nàng cúi mặt xuống để giấu nụ cười.

" Anh đoán ba em là người đã vẽ bức tranh?

Nhật Yên gật đầu thay cho câu trả lời. Trầm ngâm giây lát anh mới lên tiếng.

" Má của Trân đã xác nhận người con gái trong tranh chính là mình. Nơi góc bên phải của bức tranh có hai chữ Miên Trường. Anh nghĩ hai chữ đó phù hợp với tên Miên Trường của ba em. Còn chuyện tại sao bức tranh đó lại lưu lạc qua tận bên Mỹ thời anh chịu thua. Mình phải chờ má của Trân kể tiếp mới có thể đoán được...

" Vì lý do gì mà ba má của Trân xa nhau?

Quỳnh Trân lẩm bẩm trong lúc nhìn ra khung cửa sổ. Tuy nàng lẩm bẩm song Nhật Yên cũng nghe được. thong thả nhấp một ngụm nước trà nóng Nhật Yên từ từ lên tiếng.

" Anh nghĩ là phải có lý do gì đặc biệt và quan trọng lắm mới có thể làm cho ba má của Trân xa nhau. Phải có cái lực gì mạnh mẽ lắm mới có thể chia cắt được tình yêu của hai người đang yêu nhau thắm thiết.

Quỳnh Trân cười cười.

" Anh là người viết văn mà không nghĩ ra lý do à?

Nhật Yên lắc đầu. Uống cạn tách trà nóng anh cười đứng lên.

" Thôi mình đi ngủ...

Quỳnh Trân cũng đứng lên theo. Nhật Yên cười đùa bằng cách lặp lại câu nói của nàng lúc đưa má vào giường ngủ.

" Quỳnh Trân có mệt không. Có cần anh đưa Quỳnh Trân vào phòng và ru Quỳnh Trân ngủ không...

Nhìn người bạn trai với một cái nhìn nhiều ý nghĩa Quỳnh Trân cười thánh thót.

" Cảm ơn anh. Chừng nào đi không nổi Trân sẽ nhờ anh. Còn bây giờ thời chúc anh ngủ ngon. Mai thức dậy mình sẽ nói chuyện tiếp...

Bật lên tiếng cười hắc hắc Nhật Yên đi vào phòng của mình. Bên ngoài dường như trời đổ mưa. Gió mang theo hơi nước mẩn mẩn lùa vào căn phòng mờ mờ tối. Dường như Yên Sương trong bức tranh đang mỉm cười thì thầm với một người khuất mặt.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 15

Yên Sương bước vào nhà. Nàng hơi nhăn mũi và hít hơi mấy cái vì mùi thức ăn thơm phức từ bếp bay ra.

Má ơi...

Tiếng bà An từ trong bếp vọng ra.

Cái gì đó. Con thay quần áo đi rồi xuống đây phụ má nấu cơm...

Yên Sương hơi lầy lăm lẹ vì mới hơn ba giờ. Thường thường má của nàng bắt đầu nấu cơm sau bốn giờ vì phải hơn năm giờ ba của nàng mới có mặt ở nhà.

Dạ... Con thay quần áo rồi con xuống liền...

Vắt cái cặp lên giường, thay nhanh bộ bà ba nàng chạy ào xuống bếp. Thấy trên bộ ván gỗ bày la liệt nhiều thứ nàng ngạc nhiên hỏi.

Má làm gì vậy má...?

Làm tiệc cho ba của con...

Bộ nhà mình có khách hả má?

Ừ...

Khách của ai vậy má?

Của ba con chứ của ai. Ông mời một người khách mới quen tới nhà ăn cơm...

Vừa lật rau Yên Sương vừa lẩm bẩm.

Ai vậy cà.... Lâu lắm rồi mình đâu có thấy ba mời ai tới nhà...

Nghe con gái lẩm bẩm bà An rầy.

Con nhỏ này thiệt dị. Khách của ông thời mày biết làm chi cho mệt...

Nửa tiếng sau thấy mọi việc đã xong bà An dặn con gái.

Con đi học bài đi. Chừng nào khách tới má gọi con xuống ăn cơm...

Mình ăn cơm chung với khách hả má?

Ừ... Má có hỏi ba rồi... Ông nói mình ăn chung với khách cho vui...

Sau khi rửa rau xong Yên Sương bỏ lên gác nằm gao bài vạ vật. Hơn năm giờ nàng nghe tiếng ba nói chuyện loáng thoáng. Mặc dù không biết khách là ai, nhưng vì bị bắt ăn cơm chung với khách nên nàng miễn cưỡng thay bộ bà ba mới mặc được hai lần. Đứng trước cái kiến lớn chải đầu nàng cười khi nghĩ tới Miên Trường.

Bây giờ anh đang làm gì hả anh?

Câu hỏi hiện lên trong trí khiến cho nàng đỏ mặt, nhớ lại cảm giác run rẩy, hồi hộp, bàng hoàng khi Miên Trường cầm tay của mình lần đầu tiên. Bàn tay của ông họa sĩ vẽ đẹp hông mà vẽ thật mềm, thật ấm, như có làn điện truyền sang bàn tay của nàng rồi chạy dần lên đầu làm rung chuyển tâm hồn của một cô gái thơ ngây chưa hề biết yêu thương ai.

Yên Sương... Con xuống ăn cơm đi con...

Dạ tiếng nhỏ Yên Sương chậm chậm bước xuống cầu thang. Dừng lại nơi khung cửa nhỏ gần với phòng khách nàng thấy ba đang ngồi trên bộ trường kỷ nói chuyện với khách. Ông khách ngồi quay lưng lại nên nàng không thấy được mặt mũi.

Thầy chắc biết con Yên Sương của tôi rồi...

Ông khách quay lại. Trái tim như ngừng đập, miệng há ra, đôi mắt đẹp tuyệt vời của Yên Sương mở lớn nhìn trân trân ông khách đang nhìn mình mỉm cười. Nụ cười của ông ta thật dễ thương mà cũng thật dễ ghét. Té ra khách mời ăn cơm tối của ba chính là ông họa sĩ lính Miên Trường.

Chào cô Yên Sương...

Miên Trường lên tiếng và Yên Sương lí nhí trong miệng.

Dạ... chào...

Nói tới đó nàng nín luôn vì không biết gọi ông khách của ba mình bằng anh hay bằng thầy.

Tôi mời thầy sang bàn ăn cơm với gia đình của tôi...

Ông An lên tiếng mời khách. Dường như có ý gì đó mà ông xếp ông khách quý ngồi đối diện với con gái của mình.

Tôi nghe đại úy Hoàn nói gia đình thầy ở Sài Gòn?

Trong lúc ăn cơm ông An gọi chuyện với khách. Liếc nhanh Yên Sương đang cúi đầu ăn cơm Miên Trường cười nói.

Dạ cháu xin hai bác đừng gọi cháu là thầy. Cháu thầy với *ai* chứ đối với hai bác thì cháu chỉ là con cháu...

Yên Sương lườm ông họa sĩ lính của mình. Còn Miên Trường mỉm cười vì bị cô bạn đá vào chân của mình.

Cháu nói như vậy thì vợ chồng tôi xin được gọi bằng cháu cho thân tình...

Dạ cảm ơn bác. Ba má của cháu ở Sài Gòn.

Cháu Trường ở Sài Gòn mà ở khu nào?

Bà An lên tiếng.

Dạ nhà ba má cháu ở Gò Vấp...

Vậy à... Bà nội của con Sương ở Phú Nhuận...

Quay qua nhìn Yên Sương Miên Trường cười hỏi.

Cô Yên Sương chắc hay về thăm ông bà nội ở Sài Gòn?

Không ngược lên Yên Sương nói nhỏ.

Dạ có...

Hướng về ông bà An Miên Trường tiếp.

Cháu đôi xuống Long Xuyên hơn một năm rồi mà chưa có dịp về thăm nhà. Má cháu thỉnh thoảng cũng xuống thăm cháu...

Ông An nhìn con gái của mình rồi sau đó nhìn vợ.

Vậy à... Cháu đi lính xa nhà cũng buồn hả. Khi nào rảnh cháu tới thăm hai vợ chồng tôi cho vui. Tôi có hai đứa con cũng đi lính như cháu. Thằng Hạnh thời ở Sóc Trăng, còn thằng Hiếu ở Chương Thiện. Chỉ có con Sương ở nhà nên đôi khi cũng buồn...

Dạ cảm ơn bác...

Miên Trường ngừng nói vì bị Yên Sương đá nhẹ vào chân của mình lần nữa.

Dạ khi nào má cháu xuống thăm cháu, cháu sẽ đưa má cháu tới gặp hai bác cho biết...

Yên Sương mỉm cười khi nghe ông lính họa sĩ của mình nói câu trên. Không biết có cái gì vui về mà nàng lại đá vào chân của Miên Trường khiến cho anh phải rút chân lại. Đưa chén cho Yên Sương bới thêm cơm Miên Trường cười hỏi ông An.

Dạ đại úy Hoàn quen biết như thế nào với bác?

Ông là con của ông hiệu trưởng... Nhờ có đại úy Hoàn nói tôi mới biết cháu là họa sĩ...

Yên Sương bỗng mỉm cười vu vơ. Sở dĩ nàng cười là vì nghĩ ra câu nói Ba dở hơn con... Con biết ông là họa sĩ từ lâu... . Bất gặp Yên Sương cười Miên Trường mới hỏi một câu.

Cô Yên Sương học xong trung học rồi tính làm gì?

Dạ Sương tính thi vào trường sư phạm để thành cô giáo...

Tôi nghe nói cô Sương học giỏi nhất trường. Như vậy cũng không có khó khăn gì để thi vào trường đại học sư phạm...

Đợi cho Miên Trường dứt câu Yên Sương quay qua cười nói với ông An.

Dạ... Cao nhân tắc hữu cao nhân trị... Ba hay nói với con như vậy phải hôn ba...

Ông An cười ha hả nói đùa với Miên Trường.

May là cháu chỉ dạy vẽ ở lớp của con Sương. Cháu mà dạy môn Việt Văn chắc là mệt với nó...

Miên Trường nhìn Yên Sương.

Cô Yên Sương chắc giỏi thơ văn lắm?

Dạ. Yên Sương thích nhất thơ...

Miên Trường gật đầu. Ông An chợt xen vào câu chuyện giữa hai người trẻ tuổi.

Con Sương nó làm thơ, viết truyện. Nó với một người nữa đã lập ra thi văn đoàn Sông Hậu...

Yên Sương cúi đầu xuống để tránh cái nhìn nồng nàn của ông lính-họa sĩ.

Tôi thời tôi không làm thơ nhưng tôi thích thơ lắm. Tôi đọc và thuộc nhiều thơ lắm. Hôm nào tôi mang mấy tập thơ tới cho cô Yên Sương đọc. Cô thích thơ hả vậy để tôi đọc hai câu thơ này cho cô nghe xem cô biết tác giả là ai không?

Hớp ngụm nước lạnh cho thấm giọng Miên Trường nhìn Yên Sương rồi cất giọng trầm ấm.

Em ơi em đẹp vô cùng

Vì em có cái lạ lùng bên trong.

Miên Trường và Yên Sương không thấy được ông An nháy mắt với vợ. Trong lòng sung sướng vì được Miên Trường khen tặng nhưng ngoài mặt Yên Sương lại cau mày vì hai câu thơ mà Miên Trường vừa đọc lên. Đây là lần thứ nhì nàng nghe Miên Trường đọc lại hai câu thơ này. Lần thứ nhất khi mới quen nhau Miên Trường cũng đã dùng hai câu thơ này để khen nàng. Tuy nhiên lúc đó nàng không để ý lắm. Bây giờ được nghe lại lần thứ nhì nàng cũng không đoán ra tác giả là ai. Điều đó khiến cho nàng khó chịu vì tự ái bị va chạm. Nàng biết Miên Trường mượn hai câu thơ để có lý do chính đáng khen tặng mình nhưng dù sao cũng cảm thấy bẽ mặt vì không biết tên tác giả.

Quay qua thấy ba tủm tỉm cười Yên Sương hỏi.

Ba biết hôn ba?

Biết...

Ông An trả lời trong lúc nhìn Miên Trường. Thấy anh cười im lặng ông ta nói mánh con gái.

Tác giả của hai câu thơ này là một thi sĩ nổi tiếng...

Ông ta già hôn ba?

Không trẻ mà cũng không già

Ông An chỉ trả lời bao nhiêu đó rồi nín luôn. Quay nhìn Miên Trường Yên Sương cười với nụ cười tươi nhất.

Tôi sẽ tìm ra tác giả chỉ có điều hơi lâu.

Tôi còn ở Long Xuyên lâu lắm. Cô Yên Sương cứ thư thả...

Ăn cơm xong ông An mời Miên Trường ra trường kỷ ngồi uống nước trà và chuyện trò. Mang chén đĩa xuống bếp Yên Sương hỏi nhỏ má của mình.

Con tưởng ba mời ai té ra ba mời ông thầy dạy vẽ...

Bà An cười cười.

Ừ... Má không ngờ ổng lại mời ông giáo trẻ. Ông nói chuyện hiền lành và lễ phép quá...

Ông là họa sĩ mà má...

Họa sĩ là cái gì?

Bà An hỏi con gái. Yên Sương cười giải thích.

Dạ họa sĩ là người vẽ tranh...

À... Mà ổng vẽ có đẹp hôn?

Ba khen ổng lắm. Ba nói ổng là họa sĩ mới ra trường mà có tài nên nổi tiếng mau lắm...

Ông An vào bếp bảo vợ và con ra để cho Miên Trường từ giã. Anh về sớm để vào trại vì có phiên trực tối nay. Đưa Miên Trường ra tới cửa ông An còn ân cần dặn dò.

Khi nào rảnh cháu tới nhà chơi... Tôi coi cháu như là con cháu trong nhà nên đừng có ngại gì hết...

Dạ cháu cảm ơn bác...

Yên Sương đi nhanh lên căn gác nhỏ của mình. Mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài nàng thấy Miên Trường đang dắt xe đạp ra cổng. Yên Sương muốn gọi thật lớn nhưng sợ ba má nghe được nên nàng chỉ thì thầm hai tiếng anh ơi với hy vọng Miên Trường nghe được. Tuy nhiên ông lính họa sĩ của nàng vẫn im lìm đạp xe và bóng anh càng lúc càng xa dần cho tới khi mất hút khi quẹo mặt vào con đường lớn.

Lớp học xôn xao hẳn lên vì một câu hỏi. Bình thường nếu câu hỏi từ một người khác đưa ra thời ít có ai để ý nhưng đây là câu hỏi của Yên Sương thành ra ai ai cũng giành nhau trả lời nhất là mấy anh học trò. Họ chuyền tay mảnh giấy nhỏ có hai câu thơ: *Em ơi em đẹp vô cùng. Vì em có cái lạ lùng bên trong*. Phía dưới hai câu thơ là bốn chữ *Tác giả là ai?* Mảnh giấy chuyền tay đi một vòng hết lớp mà không có câu trả lời. Mấy cậu học sinh vò đầu bứt tai cố nặn óc ráng nhớ ra tác giả hai câu thơ quái ác đó là ai song rốt cuộc rồi họ đành lắc đầu chịu thua. Tới ngày thứ nhì thời toàn thể học sinh trong trường đều biết hai câu thơ nhưng không ai biết tác giả. Nhiều cậu học sinh bỏ ăn bỏ ngủ vùi đầu vào sách báo để tìm kiếm tên tác giả hầu làm vui lòng người đẹp Yên Sương. Tuy nhiên tất cả cố gắng của họ đều không mang lại kết quả. Thế là Yên Sương hậm hực chờ tới ngày gặp lại Miên Trường.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 16

Đang ngồi trên tràng kỷ đọc báo ông An nhìn ra khi thấy Miên Trường dựng chiếc xe đạp vào hàng rào dâm bụt.

Dạ cháu kính chào bác...

Ông An cười thầm khi nghe câu chào thưa của Miên Trường. Tự nhiên trong trí ông nảy sinh ý nghĩ.

Anh tới của con gái của tôi thời anh mới tỏ ra lễ độ chào thưa tôi. Nếu không gặp tôi ngoài đường chắc anh hất cái mặt mà đi. Biết các ông lính mà...

Ừ con ngồi chơi... Để bác bảo con Sương lấy nước cho con uống...

Dạ cảm ơn bác...

Hướng vào nhà trong ông An nói lớn.

Sương. Con lấy nước cho anh Trường uống...

Dạ...

Yên Sương bước ra. Đặt ly nước lạnh trước mặt Miên Trường xong nàng gật đầu cười thay cho lời chào rồi đi vào trong nhà. Thấy Miên Trường có thái độ do dự, băn khoăn và ngần ngại ông An ngạc nhiên song im lặng. Lát sau ông mới từ từ cất tiếng hỏi.

Cháu có điều gì muốn nói với bác?

Vò vò cái nón trong tay Miên Trường cười gượng rồi lát sau mới hấp tấp nói.

Dạ cháu xin bác cho phép cháu chở Yên Sương đi Châu Đốc chơi...

A...

Ông An chỉ ẹ rồi thôi. Thấy ông ta không nói gì Miên Trường tiếp liền.

Cháu mượn xe của một người bạn trong sở chở Yên Sương đi núi Sam. Sáng đi chiều về thưa bác...

Ngồi ở nhà trong Yên Sương nghe hết những gì Miên Trường nói với ba của mình. Nàng mỉm cười lầm bầm.

Ông này lính kiềng mà gan cùng mình...

Mất vẫn không rời tờ báo, ông An tăng hắng tiếng nhỏ rồi thông thả thốt.

Bác thời bác không có cấm cản về chuyện đó nhưng để bác gọi con Sương ra đây xem nó có bằng lòng không...

Dứt lời ông ta kêu con gái ra. Nhìn Yên Sương đang đứng trước mặt mình ông cười hỏi.

Trường nó xin phép ba cho con đi chơi với nó. Vậy con có bằng lòng không?

Cúi mặt nhìn xuống đất Yên Sương liếc nhanh Miên Trường đang đứng bên cạnh xong trả lời.

Dạ con bằng lòng với một điều kiện...

Không những ông An mà ngay cả Miên Trường cũng tỏ ra ngạc nhiên vì thái độ của nàng.

Điều kiện gì Yên Sương cứ nói ra. Nếu làm được tôi sẵn sàng...

Yên Sương ngược lên nhìn Miên Trường.

Yên Sương bằng lòng đi núi Sam với một điều kiện là anh Trường phải nói cho Yên

Sương biết ai là tác giả hai câu thơ: *Em ơi em đẹp vô cùng. Vì em có cái lạ lùng bên trong.*

Miên Trường cười cười.

Yên Sương chưa tìm ra à?

Yên Sương bậm môi.

Không tìm ra. Mấy người bạn trong trường không ai biết hết...

Như vậy là Yên Sương chịu thua?

Hơi lắc đầu Yên Sương liếc nhanh ba của mình.

Chưa chịu thua. Nhưng mà anh Trường nói thời Yên Sương mới chịu đi chơi...

Miên Trường cười nói với ông An.

Đầu của Yên Sương cứng như đá hoa Phú Quốc...

Ông An bật cười lớn. Ông ta có vẻ thích thú lối so sánh lạ đời của Miên Trường. Quay nhìn Yên Sương ông họa sĩ lính cười nhẹ.

Tác giả của hai câu thơ đó chính là thi sĩ Bùi Giáng.

Anh nói đúng không ba?

Như chưa chịu tin lời của Miên Trường Yên Sương quay qua hỏi ba của mình. Ông An cười.

Đúng. Bùi Giáng là nhà thơ nổi tiếng. Thơ của ông được nhiều người khen lắm...

Nhìn Miên Trường Yên Sương cười chúm chím.

Yên Sương mới vừa nghĩ ra hai câu thơ. Anh Miên Trường có muốn nghe hông?

Miên Trường đáp với giọng sấm nấm.

Muốn chứ... Yên Sương làm thơ chắc là phải hay lắm...

Nhìn ba của mình Yên Sương vừa cười vừa cất giọng ngâm nga.

Xin chào nhau giữa con đường. Yên Sương đi trước, Miên Trường theo sau...

Ông An bật cười ha hả còn Miên Trường lắc đầu la với giọng âu yếm và đùa giỡn.

Ê không biết mắc cỡ... Yên Sương ăn cắp thơ của người ta. Yên Sương chôm thơ của Bùi Giáng...

Yên Sương cười hắc hắc vì thích thú. Vừa đi vào trong nhà bếp nàng vừa cười vừa ngâm nga.

- Anh ơi anh vẽ đẹp vô cùng

Vì anh có cái cọ cùn trong tay...

Xin gặp nhau ở cổng trường

Yên Sương tới trước Miên Trường tới sau...

Ông An cười lớn khi nghe con gái út sửa thơ của người khác để chọc Miên Trường. Phần ông họa sĩ-lính không nhận được cũng phải bật thành tiếng cười vui thích.

Miên Trường quay đầu lại nói trong lúc quẹo vào con đường liên tỉnh lộ nối liền Long Xuyên với Châu Đốc.

Yên Sương ôm anh cho chặt nghe...

Dạ... Chặt như vậy được chưa...

Chặt chút nữa... Em mà té xung cái mặt là ba em sẽ cạo đầu anh vì cái tội làm đau con gái cưng của ông...

Bật thành tiếng cười hạnh phúc Yên Sương úp mặt vào lưng áo sơ mi của người bạn trai. Chiếc xe gắn máy hiệu Honda phóng nhanh trên con đường tráng nhựa chạy dọc theo bờ sông Hậu. Gió thổi mát rượi. Mặt sông gợn gợn sóng. Con sông dường như rộng ra khoảng Vàm Nao ngay chỗ rạch Ông Chưởng đổ ra.

Chùng nào má anh mới xuống thăm anh?

Tháng tới... Anh đã viết thư về cho ba má anh biết chuyện của tụi mình nên má anh muốn xuống coi mặt con dâu tương lai của bà...

Yên Sương cười hắc hắc.

Rủi ba má anh không ưng rồi anh làm sao?

Miên Trường quay đầu lại cười với người con gái đang ngồi sau lưng của mình.

Thì anh...

Miên Trường ú ớ và Yên Sương hỏi dồn.

Thì anh làm sao... Anh nói cho Sương nghe đi...

Thì anh năn nỉ ba má anh... Còn ba má em không bằng lòng thời em làm sao?

Thì em năn nỉ anh năn nỉ ba má em...

Nói xong Yên Sương bật cười thanh thót. Ngay cả Miền Trường cũng cười vì câu trả lời khôn ngoan của cô bạn gái.

Sao em khôn vậy... Việc nào khó khăn là em xúi anh làm...

Yên Sương cười hăng hắc. Vòng tay mềm ấm của nàng xiết chặt thêm eo ếch của Miền Trường.

Anh là lính mà...

Nếu ba má em và ba má anh không chịu thời mình phải làm sao?

Yên Sương làm thinh. Lát sau nàng mới thở dài.

Em không biết... Thôi anh đừng nói tới chuyện buồn...

Xe đi qua Cái Dầu. Quận lỵ nằm cạnh theo con đường. Khu nhà lồng chợ lưa thưa người đi. Hai dãy nhà mái bằng ngói, mái tôn và mái lá xen lẫn với nhau. Yên Sương nhìn dòng sông nước đục ngầu mang theo những đê lục bình thật lớn trôi về hạ lưu. 10 giờ. Miền Trường lái xe vào tỉnh lỵ Châu Đốc để hai đứa ăn cơm trưa xong mới tìm đường đi Vĩnh Tế. Núi Sam nằm cách thị xã chừng năm bảy cây số. Trong bầu trời trong xanh đầy nắng hiện rõ một ngọn núi không cao lắm song vì ở giữa vùng đồng bằng thành ra cao hơn nhiều. Không nhằm ngày lễ nên ít có người thăm viếng. Đứng dưới chân núi Yên Sương cười lắc đầu.

Cao quá anh nhắm mình đi tới đỉnh không anh?

Miên Trường gật gật đầu đoạn mở ba lô lấy ra đôi giày ba ta.

Em mang guốc leo núi dễ té lắm. Anh có đem cho em đôi giày...

Chỉ vào cục đá anh cười nói tiếp.

Em ngồi lên cục đá đó đi để anh mang giày cho em...

Yên Sương cười sung sướng vì cử chỉ sẵn sàng của người bạn trai. Buộc dây giày xong Miên Trường nói lớn.

Bây giờ mình bắt đầu leo núi...

Nhìn con đường dốc, khúc khuỷu và dài cả cây số Yên Sương le lưỡi.

Em sợ đi không nổi...

Miên Trường cười nói một câu.

Đường đi không khó vì gần sông cách núi mà khó vì lòng người ngại núi e sông. Em biết câu đó không?

Cười cười Yên Sương gật đầu bước đi trước vọng lại câu nói.

Coi ai lên tới đỉnh trước...

Bỏ đôi guốc vòng của Yên Sương vào trong ba lô xong Miên Trường thông thả đi sau lưng cô bạn gái. Trời thật cao. Rừng cây xanh rì. Gió man mát. Không gian thật yên tĩnh. Miên Trường nghe được tiếng chim ríu rít trên cành cây. Anh nhẹ lắc đầu khi thấy Yên Sương thoăn thoắt bước trên con đường gồ ghề và trơn trượt. Thỉnh thoảng nàng còn nhảy nhót từ viên đá này sang viên đá khác nằm rải rác bên đường.

Yên Sương coi chừng té...

Yên Sương bật lên tiếng cười trong trẻo khi nghe Miên Trường lên tiếng rầy mình. Nhìn thấy anh đang bước lên với dáng vẻ mỗi một nàng hỏi.

Anh mệt hả?

Miên Trường cười im lặng. Khi vừa tới gần Yên Sương anh chợt cười hắc hắc rồi bước nhanh qua mặt nàng. Yên Sương ré lên.

Anh ăn gian... Hồng thềm chơi với anh...

Cười hắc hắc Miên Trường cắm đầu bước nhanh hơn khiến cho Yên Sương cũng hấp tấp bước theo để vượt qua mặt anh. Vì đường lên núi rất hẹp chỉ có một người đi mà thôi nên dù cố gắng Yên Sương cũng không thể nào vượt qua mặt Miên Trường được.

Anh...

Gì?

Cho em đi trước đi...

Yên Sương xuống giọng năn nỉ. Miên Trường cười đùa.

Em cho anh hôn lên mắt em đi...

Mắt em có gì đâu mà anh đòi hôn hoài...

Biết chung quanh mình không có ai nên Miên Trường cất giọng ngâm nga: *Em ơi em đẹp vô cùng. Vì em có cái lạ lùng bên trong*. Đang bước đi Yên Sương chợt ngừng bước và quay lại chờ cho Miên Trường tới gần. Hai người nhìn nhau. Cuối cùng Miên Trường nhẹ hôn lên mắt của Yên Sương.

Anh ơi...

Yên Sương thì thầm. Hơi thở nàng thơm tho. Đôi mắt nàng dụ hoặc. Vòng tay của nàng mềm ấm. Bờ môi run run đợi chờ. Miên Trường chìm vào nỗi mê đắm vô cùng. Trên lưng chừng núi non, giữa đất trời tro trọi, hai người quấn lấy nhau, hôn nhau đắm đuối, ngọt ngào để cuối cùng tình yêu òa vỡ.

Anh yêu em. Miên Trường thì thầm trong lúc nhìn vào mắt người yêu. Yên Sương im lặng. Nàng không cần nói. Đôi mắt của nàng đã nói cho Miên Trường biết là em yêu anh và mãi mãi yêu anh. Miên Trường dìu người yêu ngồi xuống tảng đá thật lớn nhô ra ngoài. Ngồi đây họ có thể trông thấy thành phố Châu Đốc xa xa ẩn hiện trong làn mây trắng. Những xóm nhà lá xám ộc. Rừng cây xanh um. Yên Sương nắm chặt tay người yêu. Từ giờ phút này trở đi nàng biết rằng mình đã yêu và mong ước được sống với người mình yêu. Không gian thật tịch mịch. Cảnh vật thật yên bình. Tiếng chuông chùa ngân nga hòa nhập vào không khí, thấm vào cỏ cây khiến cho người ta cảm thấy lòng thanh thản để quên hết đi mọi ưu phiền.

Mình đi nữa không em?

Tiếng em của Miên Trường thật dịu dàng. Yên Sương là cái gì mong manh do đó anh cần phải dịu dàng. Chỉ một đụng chạm nhỏ cũng sẽ làm nàng vỡ tan.

Mình ráng đi lên tới đỉnh nghe anh... Mình đi lên đỉnh để em vào chùa đốt hương cầu Phật cho hai đứa mình mãi mãi bên nhau.

Giọng nói của Yên Sương âu yếm và dịu dàng khiến Miên Trường chỉ biết cười gật đầu đỡ người yêu ngồi dậy. Đứng nơi tảng đá họ thấy dáng ngôi chùa nhỏ rêu mốc thấp thoáng trên đỉnh núi.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 17

Nhật Yên nhìn Yên Sương khi bà ngừng kể để uống ngụm nước lạnh. Nét mặt bà có vẻ tươi tỉnh hơn. Đường như buồn phiền và đau khổ chôn chứa trong lòng hơn ba mươi năm theo lời kể thoát ra ngoài làm cho bà cảm thấy khỏe khoắn và vui vẻ hơn. Nhật Yên nhìn chăm chú vào đôi mắt của bà. Dù thời gian, dù đời sống cơ cực, dù đau khổ đã làm biến dạng đi đôi mắt đẹp song anh cũng thấy được là đôi mắt của bà đúng là đôi mắt của người con gái trong tranh. Liếc nhanh qua chỗ Quỳnh Trân ngồi anh thấy nàng đang hướng mắt nhìn đắm đắm ra khung cửa sổ. Mắt của nàng. Mắt của thiếu nữ trong tranh. Đôi mắt vô cùng. Nhật Yên mỉm cười.

" Anh cười gì vậy?

Quỳnh Trân lên tiếng hỏi. Nhật Yên nói trong lúc bước tới đứng trước mặt của nàng.

" Em ơi em đẹp vô cùng

Vì em có cái lạ lùng bên trong "

Bà Sương mỉm cười còn Quỳnh Trân cũng bật thành tiếng cười khi nghe Nhật Yên mượn hai câu thơ của ba nói với má để tán tụng nàng. Hướng về chỗ má ngồi Quỳnh Trân hỏi.

" Họa sĩ Miên Trường là ba của con phải không má?

Bà Sương chậm chậm gật đầu. Từ trong đôi mắt đẹp của bà nước mắt ứa ra. Hướng mắt ra ngoài vùng không gian tối đen bà nói chậm và buồn. Tuy bà nhìn ra cửa sổ song xuyên qua lời nói Nhật Yên biết là bà nói với con gái của mình.

" Ba của con là một người tình tuyệt vời. Cho dù xa cách nhau nhưng má vẫn yêu ba của con. Yêu hoài. Yêu tới chết. Má đã hưởng những ngày hạnh phúc nhất bên cạnh ba của con. Dù chỉ là hạnh phúc ngắn ngủi nhưng má không có gì để nuối tiếc. Má chỉ có một điều ân hận là con với ba của con không được thấy mặt nhau...

Bà Sương ngừng lại khi nghe tiếng khóc của con gái. Nhìn Quỳnh Trân bà nói tiếp với giọng sưng nước mắt.

" Má sẽ kể cho con và Nhật Yên nghe vì lý do nào mà ba với má phải chia lìa. Tình yêu của người ta dù lớn lao cũng không thể vượt qua nghịch cảnh...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 18

" Anh tới chưa má?

Từ trên gác Yên Sương hỏi vọng xuống không biết lần thứ mấy. Điều đó khiến cho má của nàng bực bội phải rầy con gái.

" Mày sao cứ hỏi hoài. Cứ ở yên trên đó đi. Chừng nào thằng Trường và má của nó tới thì má kêu mày xuống. Coi bộ mày nôn lấy chồng hơn tao hồi còn nhỏ...

Yên Sương cười hắc hắc khi bị rầy. Bước ra phòng khách bà An thoáng thấy có chiếc xe lôi đậu nơi cổng rồi Miên Trường và má của anh bước xuống. Ông An ra tận cổng đón khách quý.

" Thưa bác đây là má của cháu.

Ông An cười vui vẻ.

" Chào chị. Chị đi đường chắc mệt lắm.

Má của Miên Trường cũng cười chào hỏi lại.

" Dạ cảm ơn anh. Mệt thì tôi cũng mệt nhưng cũng vui vì thằng Trường...

Ba người vào tới cửa bà An bước ra chào hỏi xong ông An mời khách ngồi nơi bộ tràng kỷ. Bà An nói nhỏ với Miên Trường.

" Con gọi con Sương xuống dùm bác...

Miên Trường đi lên gác. Hai tay bưng trà Yên Sương chậm chạp bước ra phòng khách.

" Đây là con Sương đó chị...

Vừa trông thấy Yên Sương má của Miên Trường mừng rỡ lên tiếng.

" Chèn ơi... Tưởng ai chứ cô này thời không cần coi mặt tôi cũng ưng...

Ông bà An và Miên Trường ngạc nhiên chưa kịp hỏi lý do thời Yên Sương tươi cười hỏi bà Hà.

" Dạ bác. Con cũng không ngờ bác lại là má của anh Trường...

Yên Sương liền thoáng kể sơ lại cuộc gặp gỡ giữa nàng với má của Miên Trường cho ba má của mình nghe. Bảo Yên Sương ngồi xuống kế bên mình xong bà Hà cười nói với ông bà An.

" Con Yên Sương đẹp đẽ, nét na và đảm đang lắm. Chuyện mà tôi với con Sương gặp nhau trước biết đâu là số mệnh của hai đứa nó. Tôi sẽ về nói lại với ba của thằng Trường rồi hai vợ chồng tôi sẽ xuống đây xin phép anh chị được coi con Sương như dâu con trong nhà.

Ông bà An mừng rỡ. Bà An cười nói với má của Miên Trường.

" Tôi cảm ơn chị đã thương con Sương mà nhận nó làm dâu con trong nhà. Hai vợ chồng tôi cũng mến thằng Trường lắm. Tùy anh chị chọn ngày giờ để làm đám hỏi...

Ông An ngắt lời vợ.

" Thời buổi chiến tranh vả lại tôi biết thằng Trường là lính nghèo nên chúng tôi cũng không đòi hỏi gì nhiều. Mình chỉ cần làm một tiệc nhỏ để ra mắt bà con...

" Dạ anh tính như vậy cũng được. Phía hai vợ chồng tôi thời cũng không có bao nhiêu người. Ba thằng Trường ở trong lính nên cũng chẳng giàu có mà nó lại là con một cho nên...

Trầm ngâm giây lát ông An mới lên tiếng.

" Tôi tính như vậy chị thử xem có được không. Đám hỏi thời không cần phải làm rình rang. Cháu Trường...

Ông An liếc nhanh về phía Miên Trường và Yên Sương đang ngồi thủ thủ với nhau ở trong bếp.

" Cháu chỉ cần mua cho con Sương một ít nữ trang gọi là sính lễ đính hôn. Phần đám tiệc thời cũng làm giản dị thôi. Hai vợ chồng tôi sẽ mời một ít người thân trong gia đình tới dự đám hỏi để cho hai bên biết mặt nhau...

" Dạ anh tính như vậy là tôi cảm ơn lắm. Phần tiệc tùng thời để tôi phụ với anh chị...

Ngược lên bàn thờ Phật bà Hà nói với hai vợ chồng ông An. Giọng của bà nhỏ xuống như không muốn cho Miên Trường và Yên Sương nghe được những lời mình sắp nói ra.

" Tất cả đều không có gì rắc rối trừ một chuyện là...

Bà Hà hơi ngập ngừng. Dường như có chuyện gì khó khăn khiến cho bà ta ngần ngại khi nói ra. Ba má của Yên Sương cũng kiên nhẫn chờ đợi.

" Con Sương theo đạo Phật mà gia đình tôi lại thờ Chúa...

Ông An liếc nhanh vợ. Từ khi biết Miên Trường tới giờ hai vợ chồng cũng sợ ý không hỏi anh về chuyện đó. Ông cũng không thấy anh nhắc nhở tới tôn giáo hay bất cứ chuyện gì liên hệ tới sự khác biệt về đạo của anh và Yên Sương. Trẻ nhỏ khi mến thương thời không màng hoặc không lưu ý tới sự phân chia giàu nghèo, giai cấp hay tôn giáo. Nay bà Hà nêu ra ông mới nghĩ ra sự khác biệt về tôn giáo của hai trẻ. Nhẹ thở dài ông lên tiếng.

" Chị nhắc tôi mới nhớ. Bây giờ chị tính sao?

Bà Hà cũng thở hơi dài cất giọng buồn buồn.

" Tôi thời tôi thương con Sương lắm. Tôi mong có một đứa con dâu như nó ở trong nhà để mẹ con hủ hỉ với nhau. Nhưng ba của thằng Trường khó tính và sùng đạo lắm. Và lại còn luật đạo nữa. Con Sương mà muốn thành vợ thằng Trường là nó phải làm đám cưới trong nhà thờ, phải theo đạo của chồng...

Ông An cau mày nhưng không nói gì hết. Bà Hà nhận thấy điều đó. Bà An rụt rè lên tiếng.

" Theo lời chị là con Sương phải bỏ đạo của nó. Gia đình tôi có đạo lâu lắm rồi. Ông nội của tôi kể lại là hồi thằng Tây nó đốt chùa, hãm hiếp và bắt giam người theo đạo Phật mà tía của ông nhất định không chịu bỏ đạo...

Bà An không nói hết câu song má của Miên Trường cũng hiểu. Hai bên, nếu không bên nào chịu từ bỏ đạo của mình, như thế cuộc hôn nhân của hai trẻ có cơ không thành. Muốn cho cuộc hôn nhân thành tựu là phải có một bên hy sinh. Nhưng bên nào chịu hy sinh, chịu cho con bỏ đạo của mình để theo đạo người khác? Nhìn thấy cái rắc rối đó song vì thương con nên bà cũng muốn tìm một giải pháp ôn hòa. Liếc vào trong bếp thấy Miên Trường và Yên Sương đang ngồi thi thi bên nhau bà thì thầm với ông bà An.

" Chuyện chưa tới nỗi nào. Để tôi về Sài Gòn bàn lại với ba của thằng Trường...

Ông An gật đầu nói với giọng buồn buồn song cũng không kém phần nghiêm trang.

" Chị về bàn lại với anh đi rồi cho vợ chồng tôi biết ý kiến. Nếu không có gì bất tiện tôi kính mời anh chị xuống đây để chúng ta bàn bạc thêm. Tôi thương con Sương mà tôi cũng thương thằng Trường nữa. Nếu phải chia lìa tui nó tôi cũng khổ tâm lắm... Tuy nhiên bắt con Sương phải bỏ đạo mà ông bà cha mẹ nó theo thời cũng tội nghiệp cho nó và hai vợ chồng tôi cũng khó ăn nói với ba má và họ hàng...

Câu nói của ông An gián tiếp cho bà Hà biết là ông ta không chấp nhận chuyện cho phép con gái bỏ đạo để lấy Miên Trường. Uống cạn chén nước trà bà Hà thở dài cất tiếng.

" Anh đã nói như vậy thời để tôi bàn lại với ba của thằng Trường xong vợ chồng tôi sẽ xuống đây gặp anh chị để bàn bạc thêm...

Ngồi nói chuyện thêm mấy câu xong bà Hà mới gọi Miên Trường đi về viện có khó chịu trong người. Trên đường về nhà hai mẹ con không nói với nhau. Nhìn nét mặt trầm ngâm và thấp thoáng vẻ buồn rầu của đứa sinh thành Miên Trường hỏi nhỏ.

" Má có chuyện gì buồn hả má?

Bà Hà chưa kịp trả lời Miên Trường hỏi tiếp.

" Hay là chuyện của con với Yên Sương?

Bà Hà im lặng giây lát mới thở dài.

" Chuyện cưới hỏi giữa con với con Sương má nghĩ chắc khó mà thành...

" Tại sao vậy má. Tụi con yêu nhau...

Bà Hà ứa nước mắt nhìn đứa con trai độc nhất của mình. Nó là giọt máu, là hình hài bà đã mang nặng đẻ đau, nuôi nấng hai mươi mấy năm. Bà thương con còn hơn thân mình. Bà muốn con được sung sướng. Tuy nhiên...

" Con Sương đạo Phật, còn gia đình mình thờ Chúa...

Miên Trường ngắt ngang lời nói của mẹ hiền.

" Chuyện đó có sao đâu má. Đạo nào cũng là đạo mà má. Nếu Yên Sương theo đạo Phật thì cứ theo đạo Phật, còn mình thờ Chúa thì cứ việc thờ Chúa...

Bà Hà lắc đầu vì ý nghĩ ngây thơ của con trai. Đối với tuổi trẻ và nhất là tuổi trẻ đang yêu thương thì không có sự so sánh hay phân biệt. Tuy nhiên đối với người lớn, sống bằng định kiến và sự ràng buộc thì không giản dị như vậy. Phật là Phật mà Chúa là Chúa. Hai điều đó không thể lẫn lộn và khó mà hòa hợp với nhau được.

" Ba của mày đâu có chịu như vậy. Mày mà lấy con Sương thì phải làm đám cưới trong nhà thờ. Nó phải bỏ đạo...

Miên Trường há miệng định nói điều gì song anh kịp ngăn lại. Anh không muốn cãi lại lời của mẹ. Anh biết có cãi cũng vô ích bởi vì mọi việc trong gia đình đều do ba của mình quyết định. Ba của anh là một người chồng, người cha độc đoán, nghiêm khắc và rất mê đạo. Do đó muốn làm cho ông đổi ý là chuyện khó khăn vô cùng.

" Con sẽ xin phép chỉ huy trưởng của con để về Sài Gòn gặp ba. Con sẽ nói và xin ba chấp thuận. Bằng không...

Bà Hà thở dài lắc đầu. Bà muốn khuyên con song nghĩ sao lại im lặng. Bà biết tính chồng lẫn tính con của mình. Người ta bảo cha mẹ sinh con trời sanh tánh. Điều đó rất đúng với con của bà. Ngoài tính mơ mộng và lãng mạn của một nghệ sĩ Miên Trường lại có thêm sự phóng khoáng và cởi mở. Trái lại ông Hà rất nghiêm khắc, độc đoán và sùng đạo. Do ở tính tình mà cha con ít khi gần nhau và càng ngày sự xung khắc càng nhiều hơn nhất là từ khi Miên Trường khôn lớn. Hồi còn nhỏ anh đã nhiều lần bị đòn vì cái tính lì, ương ngạnh và *mất dạy* của mình. Nói ngon ngọt, nói nhẹ nhàng thời bảo gì anh cũng làm, còn ra lệnh thời dù bị đòn *nứt đít* anh nhất định không làm là không làm. *Uy vũ bất năng khuất* mà má. Bà Hà dờ khóc dờ cười vì câu nói của con trong lúc xoa đầu vào đít mỗi khi con bị đòn đau.

" Con đừng nóng nảy mà hư chuyện. Từ từ má sẽ năn nỉ ba con...

Miên Trường làm thinh không nói nữa vì biết những lời mình nói ra sẽ làm cho mẹ mình buồn rầu thêm. Má anh là một người đàn bà hiền lành và nhu nhược. Cũng vì thế mà bà bị chồng ăn hiếp và không được chồng đãi ngộ một cách tương xứng. Từ khi có trí khôn anh đã nhiều lần chứng kiến má bị ba nạt nộ, chửi mắng và đôi khi đánh đập. Điều đó làm cho anh không thương và xa lánh cha của mình. Là vợ song má của anh không có quyền hạn gì trong gia đình hay bất cứ quyết định nào trong việc giáo dục con cái. Anh đã phải tranh đấu dang dai và quyết liệt với cha của mình hơn năm trời mới được ông chấp thuận cho đi học ở Cao Đẳng Mỹ Thuật Gia Định.

Nhìn mẹ già tóc điểm sương Miên Trường mũi lòng. Nắm lấy bàn tay nhăn nheo của mẹ anh vuốt ve rồi cười nói.

" Má về nhà nằm nghỉ mệt rồi chiều con chở má đi ra chợ ăn cháo cá nghe má. Ở ngoài nhà lồng chợ có bà già bán cháo cá ngon lắm má... Con với Yên Sương đi ăn hoài...

Bà Hà âu yếm nhìn con.

" Con thương con Sương lắm hả?

" Dạ... Yên Sương hiền lắm má. Má ráng năn nỉ ba cho con nghe má...

Rưng rưng nước mắt bà Hà gật đầu cười.

" Má cũng thương nó nữa. Nó hiền lành, dễ thương và ngoan ngoãn... Có nó trong nhà má đỡ buồn nhiều lắm...

Nói dứt câu bà Hà thảm thở dài buồn bã. Tuy nói với con là ráng năn nỉ song bà Hà biết trước là bà không thể nào thay đổi được cái định kiến của chồng cũng như những giáo điều của đạo. Ngay chính bà cũng phải bằng lòng theo đạo mới lấy ông Hà được. Cũng may gia đình bà không có đạo gì hết nên họ cũng không phản đối việc bà theo đạo của chồng.

Yên Sương ngạc nhiên lẫn sung sướng khi thấy Miên Trường ngồi trên xe đạp chờ mình trước cổng trường. Nàng luống cuống và thẹn đỏ cả mặt khi thấy bạn cùng lớp, cùng trường xầm xì, chỉ chỗ hoặc vài câu nói đùa giỡn như *Yên Sương có bồ... Về mét má...* hoặc *Bồ Yên Sương đẹp trai quá...*. Có vài học sinh học cùng lớp với Yên Sương nên biết mặt Miên Trường. Họ cười chào và vui vẻ trò chuyện với ông thầy họa sĩ lính.

" Anh... Có chuyện gì hả anh?

Hơi mỉm cười Miên Trường thì thầm.

" Mình đi về nhà rồi anh có chuyện nói cho em nghe...

Đôi bạn tình thông thả đạp xe bên nhau. Trời hưng hửng nắng. Gió nhẹ nhẹ song đủ làm rung rinh tàng cây sao dọc theo đường. Thấy người yêu im lặng và vẻ mặt buồn so Yên Sương linh cảm có chuyện gì không vui đã xảy ra.

" Anh có chuyện gì buồn hả anh?

Miên Trường cười gượng gượng trả lời người yêu.

Ờ thì cũng có chút chuyện buồn...

Nói xong anh cúi đầu đạp xe mau hơn như để tránh trả lời câu hỏi kế tiếp của Yên Sương. Hai chiếc xe đạp song song quẹo vào con đường nhỏ hơn có trồng nhiều cây dọc theo đường. Dừng xe vào hàng rào dâm bụt Yên Sương thì thầm.

" Mình ra sân ngồi nói chuyện nghe anh...

Miên Trường trả lời bằng cái gật đầu. Đợi cho người yêu ngồi xuống xong xuôi anh mới nói bằng giọng buồn buồn.

Chuyện đám hỏi của hai đứa mình chắc khó thành...

Yên Sương nhìn người yêu. Miên Trường thấy mắt nàng long lanh như nước mắt sắp ứa ra.

Tại sao vậy anh?

Miên Trường nuốt ực nổi ghen ngào xuống.

Tại vì em theo đạo Phật còn anh theo đạo Thiên Chúa...

Yên Sương mở đôi mắt đẹp nhìn đắm đắm người yêu đang đứng trước mặt mình. Nàng không hiểu được lý do tại sao hai người có hai tôn giáo khác nhau lại không thể thành vợ chồng với nhau được.

Em không hiểu...

Miên Trường nhìn vào khuôn mặt ngây thơ của người yêu. Nàng còn quá trẻ để biết những rắc rối của cuộc đời.

Nếu muốn làm vợ anh thì em phải bỏ đạo Phật để theo đạo của anh...

Tại sao em phải theo đạo của anh?

Miên Trường cố gắng giải thích cho người yêu.

Tại vì luật đạo của anh không cho phép anh lấy một người ngoại đạo làm vợ...

Yên Sương làm thỉnh giấy lát mới lên tiếng.

Em yêu anh. Em mong ước được sống với anh trọn đời. Ngay cả chuyện em bỏ đạo của em để theo đạo của anh em cũng bằng lòng... Đối với em đạo nào cũng được...

Miên Trường cảm động ứa nước mắt. Chỉ bằng một câu nói giản dị Yên Sương đã chứng tỏ cho anh biết là nàng yêu anh tha thiết. Nàng yêu anh tới độ có thể từ bỏ tất cả để mong được sống đời với người mình yêu. "*Nếu như Yên Sương có thể bỏ đạo của nàng để được làm vợ mình thì tại mình không thể bỏ đạo để cưới nàng. Đó mới chính là hy sinh cho tình yêu. Đó mới là thực sự yêu thương...*" Miên Trường nghĩ thầm như thế.

Hôn nhẹ lên trán của người yêu Miên Trường âu yếm thốt.

Nếu em có thể bỏ đạo để được lấy anh thì anh cũng có thể bỏ đạo để lấy em. Như vậy điều khiến cho đám cưới của mình bị trục trặc là vì ba má em và ba má anh. Ba má em không chịu cho em bỏ đạo để theo đạo của anh, còn ba má anh cũng sẽ không bằng lòng cho anh làm như vậy...

Yên Sương gật đầu tỏ vẻ hiểu ý của người yêu. Miên Trường tiếp với giọng buồn buồn.

Má anh nói là ba má em không chịu cho em bỏ đạo Phật để theo đạo Thiên Chúa của anh. Má anh cũng nói thêm là ba của anh cũng không chấp thuận cho anh bỏ đạo Thiên Chúa để theo đạo của em...

Nước mắt của Yên Sương cứ ứa ra mặc dù nàng cố cầm giữ. Miên Trường đưa chiếc khăn mù xoa cho người yêu. Yên Sương thổn thức lau nước mắt.

Mình phải làm sao hả anh?

Miên Trường ngập ngừng có lẽ vì không có câu trả lời. Mình phải làm gì? Anh đã suy nghĩ, đặt ra nhiều câu hỏi, nêu ra nhiều giải đáp cho vấn đề dị biệt về tôn giáo giữa mình với Yên Sương. Cuối cùng anh cũng không có câu trả lời dứt khoát. Tuy nhiên có một điều mà anh biết là nếu muốn cuộc hôn nhân thành tựu anh phải làm một cái gì mà không thể trông chờ ở bất cứ ai ngay cả Yên Sương. Nàng còn quá trẻ. Mười bảy tuổi nàng đâu biết gì và dám làm điều gì để vượt qua những khó khăn. Là lính, anh có thể tự lập, tự do kết hôn theo ý của mình mà không cần sự chấp thuận của cha mẹ.

Nàng cầm người yêu lên, nhìn đắm đuối vào đôi mắt đẹp của nàng Miên Trường cười nói bằng giọng tin tưởng.

Em yêu anh và anh yêu em. Không một ai có thể làm chúng mình phải xa nhau...

Yên Sương nhoèn miệng cười tươi tắn khi nghe câu nói của người yêu.

Em thương anh...

Khẽ gật đầu Miên Trường cười.

Anh yêu em và anh không cần sự chấp thuận của ba má để cưới em làm vợ...

Như vậy má anh sẽ buồn. Em thương má anh...

Miên Trường gật đầu. Nét mặt anh thoáng buồn. Anh biết nếu không nghe lời ba má thì anh phải ly khai gia đình và không còn gặp mặt người mẹ hiền mà anh yêu thương. Nhưng chuyện của anh với Yên Sương còn quan trọng hơn vì liên hệ tới cuộc đời của hai người.

Anh sẽ về Sài Gòn nói chuyện với ba má và năn nỉ ba của anh chấp thuận cho anh cưới em...

Yên Sương mỉm cười gật đầu.

Em nghĩ anh nên năn nỉ ba má của anh còn em sẽ năn nỉ ba má em. Mình là con mà anh. Mình nên hiếu thảo với cha mẹ. Và lại con của mình sau này cũng cần biết tới hai ông bà nội ngoại và họ hàng...

Miên Trường khom lưng hôn vào đôi mắt đẹp của người yêu. Yên Sương cắn nhẩn.

Sao anh cứ hôn vào mắt em hoài hà. Bộ không có chỗ nào nữa à?

Miên Trường cười cười.

Chỗ nào?

Chỗ này nè...

Yên Sương chỉ ngay vào môi mình. Miên Trường bật cười hôn phớt lên đôi môi son của người yêu xong thì thầm.

Bây giờ mình đi vào nhà. Anh với em đi vào gặp ba má để năn nỉ...

Anh dám hôn. Coi chừng ba xách roi rượt anh...

Miên Sương cười hắc hắc sau khi nói. Miên Trường cười chúm chím đưa tay kéo người yêu ngồi dậy.

Em đi trước đi...

Sao anh không đi trước mà anh bắt em đi trước...

Miên Trường cười hì hì.

Ăn giỗ thời anh đi trước còn năn nỉ ba má em thời anh đi sau để có gì anh chạy trước.

Cười hắc hắc Yên Sương nắm tay người yêu thật chặt. Đang ngồi đọc báo ông An hơi ngạc nhiên khi thấy Miên Trường và Yên Sương nắm tay nhau rụt rè bước tới chỗ mình ngồi.

Dạ bác... Con và Yên Sương có chuyện muốn nói với bác

Đặt tờ báo xuống bàn ông An tăng hắng tiếng nhỏ.

Hai đứa con có chuyện gì muốn nói?

Yên Sương liếc Miên Trường như ra hiệu cho anh nói trước. Khẽ gật đầu anh cất giọng run run.

Dạ... Con muốn trình bày với hai bác về sự khác biệt tôn giáo giữa con và Sương...

Hơi gật đầu ông An nói vọng vào trong bếp.

Bà ơi... Thằng Trường và con Sương muốn bàn với mình về vụ cưới hỏi của tụi nó. Bà ra đây mà nghe...

Bà An bước ra. Nhìn hai con giây lát bà từ ngồi xuống bên cạnh chồng. Thấy Yên Sương ra hiệu cho mình nói Miên Trường gật đầu lên tiếng.

Dạ... Má con có nói cho con biết là chuyện chung thân giữa con và Sương có trở ngại vì

Sương theo đạo Phật còn con theo đạo Thiên Chúa...

Bà An quay qua nhìn chồng nhưng thấy ông im lặng nên bà cũng không nói gì.

Má con còn nói cho con biết thêm là nếu muốn được ba con chấp thuận thì Sương phải theo đạo của con...

Ngừng lại giây lát Miên Trường nói tiếp.

Má của con cũng nói thêm là hai bác không bằng lòng cho Yên Sương bỏ đạo để được làm vợ của con...

Gật đầu hộp ngum nước trà ông An lên tiếng.

Má của con có nói về chuyện đó. Phần con thấy thế nào?

Bà An để ý thấy Miên Trường xiết chặt tay con gái của mình.

Con cũng biết Sương có đạo Phật và con tôn trọng tín ngưỡng của Sương. Con thấy chuyện bắt Sương phải bỏ đạo của Sương để theo đạo Thiên Chúa thì mới được phép trở thành vợ của con như vậy hơi khắt khe và không công bằng...

Ông An mỉm cười. Ông nhận thấy Miên Trường có quan niệm cởi mở và phóng khoáng. Ngoài ra anh còn yêu thương con gái của ông nhiều hơn ông nghĩ. Nếu không thương yêu thực sự thì anh sẽ không nói ra những lời như vậy.

Con thương Sương cho nên con không muốn Sương phải chịu thiệt thòi. Giả sử như Sương đòi hỏi con phải theo đạo Phật mới chịu lấy con thì lúc đó con phải làm sao...

Ông An chợt lên tiếng ngắt ngang lời của Miên Trường.

Hai con ngồi xuống đi. Đứng mãi chân lấm vì chắc câu chuyện còn dài...

Dạ cảm ơn bác...

Miên Trường và Yên Sương khép nép ngồi xuống tràng kỷ đối diện với ông bà An. Trái với cách cư xử thường ngày ông An lấy cái chén trà nhỏ trong khay trà rồi tự tay rót cho Miên Trường chén trà nóng.

Uống đi con... Bác biết con thương con gái của bác thật tình cho nên mới không để cho nó bị thiệt thòi. Tuy nhiên cái rắc rối không phải là hai con mà ở cha mẹ của hai con hay nói đúng hơn là ở cái đạo mà ông bà, cha mẹ của hai con đã theo...

Ngừng lại uống ngụm nước trà, nhìn đôi trai gái đang ngồi trước mặt mình ông An cất giọng nghiêm mà buồn nói với Miên Trường.

Ba của con là một người sùng đạo do đó sẽ không chấp thuận cho con lấy con Sương trừ khi nào nó theo đạo của con. Phần hai bác cũng vậy...

Nhìn ngay vào mặt của Miên Trường ông An tiếp.

Con có học và đã trưởng thành nên con cũng hiểu là hạng người già cả như hai bác và ba má của con, sống bằng định kiến và lễ luật hơi khắt khe nhất là trong vấn đề tôn giáo. Ba má, ông nội ông ngoại và tổ tiên của hai bác theo đạo Phật do đó hai bác và con Sương cũng đã được nuôi dưỡng và giáo dục theo đạo Phật. Niềm tin về một tôn giáo đang có của mình là phần hồn của mình. Nếu bỏ nó đi thì mình kể như chết...

Miên Trường gật đầu tỏ vẻ hiểu và thông cảm. Bà An khe khẽ thở dài. Nhìn nét mặt buồn hiu và nước mắt ứa ra trên khuôn mặt của đứa con gái út bà mũi lòng muốn bật thành tiếng khóc. Ông An nhìn ra ngoài sân. Xuyên qua khung cửa cái rộng ông thấy được nền xi măng rêu mốc, những cây cau cằn cỗi và cao vút. Hàng rào dâm bụt lá xanh mướt.

Bác biết con Sương thương cháu nhiều lắm. Bác cũng không cấm cản chuyện nó lấy cháu. Tuy nhiên...

Ông An dừng lại uống ngụm nước trà. Ông ngần ngại không muốn nói ra cái ý của mình vì sợ Miên Trường buồn phiền. Xuất thân là thầy giáo cho nên ông rất thận trọng và đắn đo khi bàn bạc về một vấn đề tế nhị như tôn giáo. Dù ông không nói ra song Miên Trường cũng đoán được ông muốn nói điều gì.

Thưa hai bác... Con thương Sương và mong ước được hai bác chấp nhận là rể trong nhà. Nếu như hai bác nói rằng Yên Sương không thể bỏ đạo để lấy con thì con sẽ...

Miên Trường ngừng nói. Bà An để ý thấy anh nắm lấy tay con gái mình và xiết chặt lại. Yên Sương cũng nắm lấy bàn tay của người yêu.

... Con sẽ năn nỉ ba của con để không bắt Yên Sương phải theo đạo, không cần phải làm đám cưới trong nhà thờ. Yên Sương vẫn giữ đạo của Yên Sương, còn con vẫn giữ đạo của con. Như thế sẽ không làm hai bác phật lòng mà ba má của con chắc cũng không buồn phiền nhiều lắm...

Ông bà An nhìn Miên Trường chăm chú. Nhất là ông An. Sinh trưởng ở Sài Gòn, cho nên không ít thời nhiều ông cũng hấp thụ những ý kiến mới mẻ về tập tục cổ xưa như môn đăng hộ đối, phân chia giàu nghèo và khác biệt tôn giáo trong vấn đề tình yêu và vợ chồng. Chính ông, cách đây ba mươi năm, cũng phải cương quyết lắm mới thực hành được ý định *lấy người mình yêu làm vợ*. Không lẽ bây giờ ông lại bắt đứa con gái yêu của mình phải chia lìa vì lý do là sự khác biệt tôn giáo với người mà nó yêu thương. Ngoài ra ông cũng nhận thấy Miên Trường có cái nhìn phóng khoáng và cởi mở khi thốt ra những lời trên. Nó biểu lộ một tình yêu chân thật vượt ra ngoài giới hạn của mọi ràng buộc, phân chia và khác biệt.

Ba của con sẽ không chịu đâu...

Bà An lên tiếng. Đây là lần thứ nhất bà bày tỏ ý kiến của mình. Miên Trường quay nhìn Yên Sương. Ông An đọc thấy trong mắt của người họa sĩ lính một cái gì khác lạ. Nó như một gói gắm, tin tưởng và quyết tâm của một người sống và chết cho tình yêu, cho cái gì mà mình tin tưởng.

Con biết là ba con sẽ không chịu. Nhưng...

Miên Trường ngừng lại nhìn hai người đang ngồi trước mặt của mình. Họ thấy trên khuôn mặt trẻ ân ước nụ cười và sự quyết tâm.

Con đã trưởng thành rồi. Con có thể, có quyền quyết định cuộc đời của con. Con có quyền chọn lựa người bạn trăm năm theo ý của con. Con là lính, được lãnh lương hàng tháng, con tin là con có thể bảo bọc cho em Sương và con cái của hai đứa con. Con biết tại con sẽ nghèo khổ nhưng sẽ được sống sung sướng vì có nhau, nắm tay nhau đi suốt cuộc đời mình...

Bà An sụt sùi. Còn ông An ứa nước mắt khi nghe những lời chí tình của Miên Trường. Riêng Yên Sương lại mỉm cười sung sướng. Bằng cảm nhận sâu xa và bằng trực giác nàng biết Miên Trường yêu mình tha thiết do đó nàng đặt hết tin tưởng và tín nhiệm vào anh và tình yêu của hai người.

Bằng một giọng nghiêm trọng Miên Trường đặt lên câu hỏi.

Nếu hai đứa con ai vẫn giữ đạo của người đó thì hai bác có ngăn cản chuyện hôn nhân của con và em Sương không?

Bà An quay sang nhìn chồng như có ý để cho ông trả lời câu hỏi khó trả lời của Miên Trường. Dẫn đo giấy lát ông An mới lên tiếng.

Hai bác sẽ không ngăn cấm mặc dù hai bác không vui lòng lắm... Thứ nhất bác đồng ý với ý kiến của con là đạo ai người ấy giữ. Dù không được thêm hai thời bác cũng không mất một...

Quay nhìn vợ xong ông An mới nhìn đôi trai gái đang ngồi trước mặt mình. Giọng nói của ông vui vẻ và có chút đùa cợt.

... vì bác sẽ không có dịp ngồi bàn luận chuyện tôn giáo với con rể tương lai của bác...

Sau này hai đứa có con thì nó sẽ theo đạo nào?

Bà An chợt nêu lên câu hỏi mà khi nghe xong ông An có vẻ suy nghĩ về câu hỏi của vợ còn Miên Trường cười vui vẻ trả lời.

Dạ... Tại con sẽ noi gương bà Âu Cơ và Lạc Long Quân. Phân nửa theo đạo của cha còn phân nửa theo đạo của mẹ. Như thế vui vẻ cả làng phải không bác?

Bà An với Yên Sương bật cười còn ông An chỉ chum chiêm cười. Dù nói ra để tỏ ý tán thành song ông cũng thầm công nhận thằng con rể tương lai có ý kiến ngộ nghĩnh. Miên Trường cười nhìn Yên Sương. Bao nhiêu đó đủ rồi. Họ đã vượt qua cửa ải thứ nhất. Câu trả lời của ông An được hiểu như là sự ngầm chấp nhận một việc mà ông biết là nếu có hành động mạnh bạo sẽ có thể xảy ra hậu quả tai hại. Yên Sương có thể bỏ nhà đi theo tiếng gọi của tình yêu hoặc có thể có bầu để làm áp lực với cha mẹ.

Con cảm ơn hai bác đã hiểu biết mà thông cảm cho hoàn cảnh khó khăn của con. Tuần tới con sẽ về Sài Gòn năn nỉ với ba má của con...

Ông An cười ngắt lời Miên Trường.

Theo như lời má con nói thời ba con không dễ dãi như bác đâu...

Dạ con biết tính của ba con. Tuy nhiên con hy vọng ba con sẽ thương con mà chấp thuận chuyện hôn nhân của con và Sương...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 19

Bước xuống xe ô tô buýt vừa đậu tại chợ Bến Thành Miên Trường thở hơi dài nhẹ nhõm. Không khí có mùi xăng nhớt, cà phê, thức ăn và mùi nước mắm quyện lại với nhau thành một mùi hương đặc biệt của thành phố thân yêu mà anh đã sinh ra và lớn lên. Sài Gòn. Nắng vàng lung linh trên tàng cây phượng vĩ. Tiếng rì rầm của xe cộ. Vừa đi bộ vừa nhìn ngắm bầu trời trong xanh anh vừa suy nghĩ vẩn vơ. Anh ước gì có Yên Sương bên cạnh để hai đứa đi dung dăng dung dẻ. Leo lên chiếc xe buýt chạy đường Sài Gòn- Bà Chiểu- Gò Vấp anh ngồi vào vào chỗ trống sát cửa sổ. Nhìn đôi trai gái nắm tay nhau đi trên đường anh nhớ Yên Sương vô cùng. Cô gái có đôi mắt đẹp, hiền hậu, nhu mì và ngây thơ đã làm cho anh biết thế nào là rung động của tâm hồn, xuyên xao của trái tim; thế nào là môi hôn ngọt ngào, tia nhìn ngất ngây và nụ cười hồn nhiên. Bàn tay em nuột nà, ánh mắt gởi trao ngời tin tưởng đem lại cho anh một sức mạnh để phấn đấu cho tình yêu của hai đứa mình. Miên Trường mỉm cười khi nhớ tới giọng cười ngây thơ của Yên Sương khi kể lại lần đầu tiên thấy anh ngồi vẽ bên lề đường nàng đã phán một câu xanh dờn *Biết vẽ hôn mà vẽ...* Anh đã cười sặc sụa, cười ra nước mắt vì câu nói này.

Xe qua trường Lê Văn Duyệt. Những tà áo dài trắng bay bay. Khu Lăng Ông nhộn nhịp và ồn ào. Nhà cửa cũ kỹ rêu mốc. Mới hơn một năm đi xa mà Miên Trường cảm thấy thành phố đổi thay chút ít. Xe dừng nơi chợ Bà Chiểu. Miên Trường nhìn quanh quất.

Đằng kia là trường Hồ Ngọc Cẩn, nơi anh đã học bảy năm từ lớp 6 cho tới lớp 12.. Bạn học đông nhưng tan tác, mỗi người đi mỗi ngả sau khi xong tú tài. Xe qua trường Mỹ Thuật. Trên đường về nhà ở Gò Vấp, anh suy nghĩ miên man về cách thức để thuyết phục ba của mình. Ba anh là một người có tính cố chấp, độc đoán, chuyên chế và ít khi chịu nghe theo lời của bất cứ ai. Là một sĩ quan cấp tá trong quân đội nên ông quen ra lệnh hơn nghe lời người khác nhất là người thuyết phục ông lại chính là đứa con của ông. Anh cũng biết ba mình là một người sùng đạo, tuân hành theo giáo điều hay luật lệ của giáo hội một cách không nghi ngờ và hặc hỏi. Đối với ông lời nói của cha sở có giá trị như là khuôn vàng thước ngọc. Do đó nếu anh đem vấn đề lập gia đình mà không cần biết tới trở ngại tôn giáo là giữa hai cha con sẽ có đại chiến. Ông không bao giờ chấp thuận một cuộc hôn nhân trái đạo như thế. Không học đạo, không theo đạo, không làm lễ trong nhà thờ là không có cưới hỏi gì hết.

Bà Hà không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Miên Trường bước vào cửa. Có lẽ bà đoán ra được lý do về thăm nhà của con trai. Hai mẹ con ngồi trong bếp trò chuyện vì sắp tới giờ nấu cơm chiều.

Ba con có nói gì về chuyện giữa con và Yên Sương không má?

Bà Hà thở hơi dài.

Ba con chấp thuận cho con lấy Yên Sương miễn là nó theo đạo...

Miên Trường lặng thinh không hỏi thêm mà cũng không nói gì thêm. Nhìn nét mặt không vui của con trai bà Hà biết con không đồng ý về quyết định của cha.

Rồi má tính sao hả má?

Còn tính gì nữa. Con biết tính của ba con mà. Ai mà cãi được ông. Ai mà thay đổi được cái ý của ông. Con nên năn nỉ ba má con Yên Sương...

Bà Hà nói trong lúc nước mắt ứa ra kèm theo tiếng thở dài. Bà linh cảm con trai trở về không báo trước chắc là phải có chuyện quan trọng và cấp bách.

Con đã thưa chuyện với ba má của Yên Sương. Ba má của Yên Sương không ngăn cản chuyện vợ chồng của hai đứa con. Họ không bắt con phải theo đạo của họ là đạo Phật...

Ngừng lại nhìn mẹ của mình giây lát anh nói nhỏ.

Con lớn rồi con có quyền quyết định cuộc đời của con. Con có quyền tự do chọn lựa người vợ tương lai của con...

Bà Hà nhìn con mỉm cười ứa nước mắt. Ôm đứa con trai độc nhất vào lòng bà thổn thức.

Má cũng không đồng ý với ba của con nhưng má không làm gì được để giúp con. Má chỉ khuyên con nên từ từ...

Miên Trường nhìn mái tóc điểm sương cùng nét mặt buồn u ầu của mẹ. Từ lâu anh biết bà đã không được sung sướng dù sống trong sự giàu sang. Người ta nói tiền không đem lại hạnh phúc. Điều đó đúng vào cảnh ngộ của má anh. Bà có đủ hết ngoại trừ tình cảm. Ở trong một xã hội còn có quan niệm chồng chúa vợ tôi, má của anh, mang danh nghĩa là vợ trên tờ hôn thú, nhưng trên thực tế không khác gì một người hầu hạ, chiều chuộng và làm theo lệnh của chồng. Bản tính vốn hiền lành, yếu đuối và nhu nhược bà bị chồng bắt nạt, đối xử tệ bạc và đôi khi bị đánh đập. Tuy nhiên bà không làm gì khác hơn là âm thầm chịu đựng. Miên Trường đã nhiều lần thấy mẹ khóc thầm. Chính sự buồn tủi, cay đắng và phiền muộn đã giết chết tình thương yêu giữa bà với chồng. Có thể nói bà thương con nhiều hơn thương chồng. Từ khi anh đi lính bà sống cô đơn và buồn tủi. Vì thế bà mong ước có được đứa con dâu, có cháu bên cạnh để được trò chuyện, ấm lòng.

Miên Trường quay nhìn khi nghe có tiếng xe ngừng tại cổng nhà. Ông Hà bước vội đi vào. Nhìn thấy ba bông mai bạc trên cổ áo của ông Miên Trường cười hỏi.

Bộ ba mới lên lon hả má?

Bà Hà gật đầu thờ ơ.

Ừ... Tao hông biết ông làm cái gì mà lên lon hoài. Ông đâu có đánh giặc như người ta đâu...

Miên Trường đùa.

Ba đánh giặc miệng mà má...

Bà Hà ký nhẹ lên đầu con trai rồi bật cười thành tiếng khi nghe câu nói mỉa mai của con trai. Hơn một năm không gặp anh thấy ba thay đổi chút ít. Bộ quân phục ải hồ lảng lờn. Giày boots đen bóng loáng. Tóc cắt ngắn. Dáng đi bước vội và chậm chạp hơn có lẽ vì ông muốn làm ra vẻ bước vội hơn mà cũng có thể vì thân thể nặng nề hơn.

Dạ ba khỏe hôn ba?

Ông Hà gật đầu xong hỏi lại.

Mày về hồi nào vậy?

Dạ thưa ba con mới về?

Quay sang vợ ông Hà nói như ra lệnh.

Bà dọn cơm lên cho tôi ăn xong tôi còn đi họp...

Bà Hà im lặng dọn cơm lên bàn trong lúc chồng đi vào buồng thay quần áo. Lát sau ông Hà trở ra trong bộ quân phục mới được ủi hồ láng cón.

Ba lên lon nữa hả ba?

Miên Trường hỏi trong tiếng cười. Ông Hà gật đầu hỏi lại.

Ừa tao tưởng mày lên thiếu úy rồi...

Miên Trường nhìn má cười lên tiếng.

Dạ chưa. Con cũng chẳng để ý. Chừng nào lên cũng được. Con muốn nói với ba một chuyện...

Miên Trường ngừng lại. Lần nào cũng vậy anh cảm thấy khó khăn khi nói chuyện với ba của mình. Cảm giác không thân quen và khó thông cảm làm cho anh ngần ngại khi đối thoại với người sanh ra mình.

Chuyện của con Sương hả?

Dạ phải...

Má mày khen nó đẹp, hiền lành và con nhà gia giáo...

Ông Hà dừng lại liếc nhanh vợ đang cúi đầu ăn đoạn tăng hắng tiếng nhỏ xong cất giọng thật nghiêm, thật khô và thật gọn.

Má mày nói nó đạo Phật. Nếu nó chịu bỏ đạo thì tao sẽ đứng ra làm đám cưới cho hai đứa. Bằng không đừng nói chuyện vợ chồng cưới hỏi gì hết...

Ông Hà đã làm tắt nghẽn cuộc đối thoại bằng câu nói trên. Nhìn vào mặt con trai bà Hà thấy một điều lạ lùng. Đó là sự buồn phiền, chán nản và có cái gì như là quyết tâm.

Con chỉ hỏi ý kiến ba vậy thôi...

Mày nói cái gì?

Ông Hà hằm hằm nhìn con trai của mình. Ông bắt gặp một ánh mắt bình thường đang chiếu lại mình.

Con không xin phép của ba để cưới vợ. Con cũng không cần ba đứng ra làm đám cưới rình rang theo ý ba muốn. Con chỉ muốn nói cho ba biết là con sẽ lấy Yên Sương làm vợ

mà không cần bắt vợ của con phải theo đạo của con cũng như con cũng không bỏ đạo của mình để theo đạo của vợ con...

Ông Hà giận xanh mặt. Phải kèm giữ lắm ông mới không tát vào mặt đứa con trai ngỗ nghịch của mình. Ông có cảm tưởng những lời nói của nó như viên đạn bắn trúng vào sĩ diện, tự ái của một người cha và hơn hết là một ông tá không quen nghe lời nói thẳng. Chỉ có Miên Trường, thằng con mất dạy và uy vũ bất năng khuất của ông mới dám tạt gáo nước lạnh vào mặt ông như vậy. Nó coi thường quyền lực của ông. Ông giận tới độ chưa biết làm gì thời giọng nói nhỏ nhẹ song nghiêm lạnh của con trai tiếp tục văng vẳng bên tai.

Tại sao ba bắt người ta phải theo đạo của ba. Tại sao ba bắt người ta phải làm theo ý của ba. Tại sao con không theo đạo của người ta mà bắt người ta phải theo đạo của con. Như thế là không công bằng...

Ông Hà cảm thấy máu chạy rần rật trong cơ thể của mình. Thằng con mà ông khổ nhọc nuôi nó lớn để hôm nay nó ngồi đây giảng đạo đức, luân lý cho ông nghe. Nó giảng cho ông nghe về sự công bằng.

Ba là một người lính mang cấp bậc cao trong quân đội. Ba từng đổ xương máu chiến đấu để bảo vệ cho tự do của dân tộc. Tự do mà ba bảo vệ là gì? Phải chăng là được quyền chọn lựa, quyết định và trách nhiệm về hành động của mình mà không bị cưỡng ép bởi một áp lực nào. Tại sao ba lại bắt Yên Sương phải bỏ đạo để theo đạo của ba thì ba mới nhìn nhận nàng là con cái trong gia đình...

Ông Hà cảm thấy lửa cháy hừng hực trong đầu của mình. Lửa giận cháy nóng tới độ làm ông phải đưa cánh tay lên cao định tát vào mặt đứa con đang ngồi đối diện với mình. Tuy nhiên cánh tay gân guốc đó phải buông xuôi xuống khi ông chạm phải ánh mắt của con. Ông chợt hiểu ra là đứa con của mình không còn nhỏ dại để mình có thể bắt nó phải làm theo ý của mình. Dằn chén cơm còn nguyên ông hằn học lên tiếng.

Đồ con bất hiếu. Tao không ngờ nuôi mày lớn lên rồi bây giờ mày lại... Mày muốn làm gì thời làm. Đừng để cho tao thấy mặt mày...

Xô ghế đứng dậy, bước tới lấy cái nón ông Hà bước nhanh ra cửa. Miên Trường ngồi im. Anh cảm thấy buồn phiền, chán chường và mệt mỏi.

Má... Con xin lỗi má... Con thương má...

Bà Hà nức nở. Giữa chồng với con bà không biết binh ai bỏ ai. Ăn vội chén cơm Miên Trường ra phòng khách nằm đọc sách. Sáng hôm sau khi thức dậy bà Hà không thấy con. Miên Trường đã trở về đơn vị từ sáng sớm. Bà biết rằng còn lâu lắm mình mới gặp lại đứa con thân yêu.

Yên Sương dừng xe đạp trước cửa một ngôi nhà khá lớn lợp ngói và vách bằng ván. Trước cửa nhà có hai cây cau thẳng và cao vút. Nàng hơi do dự chưa chịu quẹo vào nhà nhưng sau đó lại mỉm cười quẹo xe vào khi thấy Miên Trường vừa bước ra hiên. Đây là lần đầu tiên nàng tới nhà người yêu. Thường thường Miên Trường lại nhà của nàng nhiều hơn. Dù đã thuận cho hai đứa đi lại với nhau song ba má nàng vẫn dè dặt khuyên con gái của mình đừng nên lại nhà của Miên Trường vì anh ở một mình. Ba má nàng sợ nàng có bầu. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Câu nói đó đúng bởi vậy có nhiều cô gái lắm lỗi và phải ân hận suốt đời.

Chỗ ở của anh yên tĩnh. Sương thích hai cây cau đó...

Vừa dựng xe đạp Yên Sương vừa chỉ hai cây cau. Miên Trường cười vui nói nhỏ.

Em vào phòng anh cho em xem cái này...

Thấy Yên Sương có vẻ ngần ngại Miên Trường hiểu ý nên cất giọng nghiêm nghị.

Em đừng có lo. Anh yêu em và sớm muộn gì mình cũng thành vợ chồng cho nên anh không cần phải hấp tấp làm gì chuyện ấy. Anh hứa là anh sẽ không làm gì hết cho tới khi mình cưới nhau...

Yên Sương cảm động vì lời nói của người yêu. Nắm tay Miên Trường nàng đặc đặc mấy cái.

Em yêu anh. Em không tiếc gì với anh nhưng em không muốn ba má buồn.

Hôn lên đôi mắt đẹp của người yêu Miên Trường thì thầm.

Anh yêu em. Anh sẽ không làm gì để em buồn.

Đôi tình nhân đi nhau đi dưới tàng cây mận rườm rà. Ánh nắng lổ chỗ trên nền xi măng rêu mốc. Miên Trường mở cửa căn gác trọ nhỏ nhường chỗ cho Yên Sương bước vào. Như để chứng tỏ là mình không có ý đồ đen tối gì anh mở cửa rộng ra và lấy viên gạch chặn cánh cửa lại. Chậm bước vào căn gác của người yêu nàng nhìn quanh quất. Mỗi bề vuông vức chừng năm sáu thước, căn gác chỉ vừa đủ cho một cái giường một người nằm, một cái bàn nhỏ với hai cái ghế. Khoảnh trống trong góc được Miên Trường đặt cái giá vẽ trên phủ miếng vải trắng tinh.

Anh cho em xem cái này.

Bước lại chỗ giá vẽ Miên Trường nhẹ tháo mảnh vải trắng ra. Yên Sương bất động. Hai mắt mở lớn nàng nhìn đắm đắm vào bức tranh trước mặt. Áo dài trắng đơn sơ. Mái tóc dài thả buông. Khuôn mặt. Đôi mắt. Tất cả được Miên Trường diễn tả bằng đường nét và sắc màu, tạo thành hình ảnh sống động và trung thực. Yên Sương ngơ ngẩn và thần thờ nhìn hình dáng mình. Thật lâu nàng mới mỉm cười.

Anh vẽ em còn đẹp hơn người thật...

Miên Trường lắc đầu.

Anh chỉ vẽ hình ảnh của em chứ không thể nào ghi được cái đẹp của em. Đó chính là cái tâm. Nó là tình yêu, nụ cười, tia nhìn của em dành cho anh...

Yên Sương bước tới cạnh người yêu. Ánh mắt của nàng ngời tình tự yêu thương, cuốn hút Miên Trường vào nụ hôn bất thiết mê khiến cho anh như chết ngất vào môi hôn ngọt ngào hương phấn.

Em yêu anh... mãi mãi yêu anh...

Yên Sương thì thầm. Hơi thở ấm thơm nồng hương tình yêu của nàng phả vào mũi khiến cho Miên Trường như ngừng thở và chỉ còn biết diễn tả tình yêu của mình bằng cách hôn vào đôi mắt của người yêu.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 20

Yên Sương ngưng kể. Ánh mắt của bà mơ màng như nhớ lại đoạn thời gian hạnh phúc của mình. Lát sau khe khẽ thở dài bà uống ngụm nước trà rồi mỉm cười nói với Nhật Yên.

Bức tranh đó chính là bức tranh mà con có được. Miên Trường vẽ nhiều tranh về bác lắm, đủ loại đủ kiểu...

Nhật Yên cười nói với bà Yên Sương.

Bác trai là một họa sĩ có tài. Lần đầu tiên nhìn cô gái trong tranh là con mê liền. Có thể nói không có cô gái nào có đôi mắt đẹp hơn bác trong bức tranh...

Ngừng lại giây lát Nhật Yên cười tiếp.

Vậy mà bác dám chê bác trai *biết vẽ hôn mà vẽ*...

Bà Yên Sương bật cười thánh thót khi Nhật Yên nhắc lại câu nói mở đầu chuyện tình giữa mình với Miên Trường. Nhìn Nhật Yên rồi chuyển ánh mắt của mình sang Quỳnh Trân bà cười tiếp.

Ba của con còn vẽ một bức tranh má khóa thân...

Nhật Yên hơi nhòm người dậy còn Quỳnh Trân không nhận được buột miệng kêu thảng thốt.

Khóa thân... Má ở trường...

Nói tới đó nàng ngậm miệng lại liền. Mặt đỏ au nàng liếc Nhật Yên đang nhìn mẹ của mình với ánh mắt lạ lùng. Khẽ thở hơi thật dài bà Sương cười nói với Nhật Yên.

Con sống ở Mỹ nên chắc thường thấy người ta vẽ khóa thân...

Nhật Yên gật đầu cười thay cho câu trả lời.

Ở vào thời của bác, nhất là ở vùng quê chưa bị nhiễm văn minh thành thị thời chuyện khóa thân là cả một cái gì mới lạ và vượt ra ngoài vòng lễ giáo. Miên Trường phải giải thích và năn nỉ thiếu điều gây cái lười của anh bác mới bằng lòng nhưng chỉ khóa thân nửa kín nửa hở mà thôi...

Chắc đẹp lắm hả bác?

Nhật Yên hỏi trong nụ cười không thành tiếng. Bà Sương lắc đầu.

Bác không có thân hình khêu gợi và hấp dẫn song Miên Trường nói là bác đẹp. Nét đẹp của bác mong manh như khói sương...

Hướng về Quỳnh Trân đang chúm chím cười lắng nghe mình kể chuyện, Yên Sương nói với con gái song cũng ngụ ý nói cho Nhật Yên nghe.

Con Trân so về thân thể đẹp hơn bác nhiều. Nó có ngực, có eo, có mông...

Nhật Yên cười lớn khi nghe Yên Sương nói. Quỳnh Trân giãy nảy.

Má... Má nói kỳ quá...

Quỳnh Trân liếc nhanh Nhật Yên và thấy anh cũng đang nhìn mình với vẻ gì kỳ lạ khiến cho nàng cảm thấy thẹn thùng và nhột nhạt. Không chịu được nàng sùng sộ.

Anh nhìn gì vậy?

Nhật Yên cười hắc hắc khi thấy Quỳnh Trân sùng sộ với mình. Tuy nói là sùng sộ song là vẻ sùng sộ đáng yêu vì pha trộn nũng nịu lẫn âu yếm.

Bác nói Trân có nhiều thứ đẹp nên anh nhìn để so sánh...

Yên Sương bật cười vì câu trả lời khôn khéo của Nhật Yên. Bà biết Nhật Yên rất có cảm

ình, nếu không muốn nói là thương yêu con gái của mình. Bà cũng biết là Quỳnh Trân tuy chưa yêu nhưng cũng cảm mến Nhật yên. Tuy không nói ra song trong lòng bà ngầm ước ao có một đứa con rẻ như Nhật Yên. Nếu có một người chồng như Nhật Yên, Quỳnh Trân sẽ được sống trong tình yêu và hạnh phúc, sẽ không phải chịu đựng khổ sở và vất vả về tinh thần lẫn vật chất.

Cười chum chím Nhật Yên nói với Yên Sương.

Bác nói đúng. Quỳnh Trân đẹp hơn bác nhiều. Bác đẹp nhờ khuôn mặt và nhất là đôi mắt trong khi Quỳnh Trân cái gì cũng đẹp...

Anh xạo...

Quỳnh Trân ngắt lời của Nhật Yên. Mặt đỏ au nàng đứng dậy đi vào trong bếp như không muốn nghe Nhật Yên nói tiếp.

Hớp ngụm nước trà nóng Yên Sương nói với Nhật Yên.

Cuộc tình của bác với Miên Trường có hai thời kỳ. Thời kỳ đầu tiên thật hạnh phúc. Hai đứa tha hồ xây mộng, vẽ vời tương lai. Tuy nhiên kết cuộc thật khổ. Hai đứa phải chia tay vì một nguyên nhân rất tầm thường. Tuy nhiên cái tầm thường này lại chính là nguyên nhân gây ra nhiều đổ vỡ của những kẻ yêu nhau. Con là một người viết văn, vậy con thử đoán xem vì nguyên nhân nào mà bác với Miên Trường phải chia tay?

Nhật Yên lặng thinh vì bị bà Sương hỏi một câu hỏi khó trả lời. Anh biết mình là người Việt Nam, sinh đẻ ở tại quê hương nhưng lại lớn lên và hấp thụ một nền văn hóa của Hoa Kỳ. Mặc dù ba má có giảng dạy về phong tục, tập quán của quê hương nhưng vì ít chung đụng với người đồng hương nên anh không có dịp để áp dụng những thứ đó vào trong đời sống thường ngày của mình. Bây giờ bị bà Sương hỏi anh mới cố gắng nhớ lại những lời ba má dạy với hi vọng trả lời được câu hỏi khó khăn này.

Bác với bác trai yêu nhau tha thiết và ước mong được sống chung với nhau, do đó nguyên nhân gây ra sự đổ vỡ chắc không phải do từ hai bác. Theo con đoán thì nó phải phát sinh từ sự phân chia giai cấp, sự giàu nghèo hoặc là sự khác biệt về tôn giáo.

Trong lúc nói Nhật Yên nhìn bà Yên Sương như để thăm dò phản ứng của bà ta. Tuy nhiên anh chỉ thấy bà có vẻ buồn rầu man mác cùng với nước mắt ứa ra trên đôi mắt.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 21

Miên Trường dừng lại trước cửa một căn phòng có tấm bảng nhỏ đề mấy chữ: Đại Úy Trương Công Anh - Trưởng Phòng Nhân Viên . Ngần ngừ giây lát anh giơ tay gõ cửa

mặc dù cửa đã mở. Từ trong phòng vọng ra hai tiếng.

Cứ vào...

Bước vào Miên Trường đứng nghiêm chào. Chào trả xong đại úy Anh đưa tay ra bắt tay Miên Trường. Chỉ cho anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với mình đại úy Anh hỏi một câu.

Chuẩn úy là con của đại tá Hà, từng sự tại bộ tổng tham mưu?

Miên Trường hơi nhồm người khi nghe tới *đại tá Hà*. Anh linh cảm có chuyện gì xảy ra.

Theo lời yêu cầu của đại tá Hà, ông tỉnh bảo tôi làm lệnh thuyền chuyển chuẩn úy tới một đơn vị mới...

Đại úy Anh ngừng lại như chờ đợi xem Miên Trường có ý kiến gì không nhưng thấy anh im lặng ông ta tiếp.

Chuẩn úy được nghỉ phép một tuần lễ. Sau khi mãn phép chuẩn úy trình diện tôi để nhận lệnh tới đơn vị mới... Chuẩn úy có thắc mắc gì không?

Thưa đại úy tôi không có điều gì để thắc mắc hoặc khiếu nại. Chỉ xin đại úy cho tôi biết đơn vị mới của tôi ở đâu?

Nhìn vào tờ giấy đặt trên bàn đại úy Anh cười nói.

Đó là một cái đồn địa phương quân ở Núi Sập. Cũng không xa tỉnh lỵ lắm...

Khẽ gạt đầu Miên Trường đứng dậy. Đưa tay ra bắt tay Miên Trường đại úy Anh cười gượng.

Tôi chỉ làm theo lệnh trên. Đại tá Hà là bạn với ông tỉnh...

Thưa đại úy tôi hiểu...

Miên Trường nói gọn. Anh không phàn nàn hoặc thắc mắc, vì anh hiểu có làm gì cũng vô ích. Chuyện thuyền chuyển một ông chuẩn úy thời không có gì khó khăn đối với đại tá Hà, một sĩ quan cao cấp và quyền thế của bộ tổng tham mưu.

Yên Sương sẽ buồn khi mình đi xa...

Miên Trường lẩm bầm. Anh hiểu đây là sự trả đũa, sự dằn mặt của ba mình. Hành động thuyền chuyển anh đi đơn vị mới nhằm ý chia rẽ tình yêu của anh với Yên Sương. Rồi sẽ còn những chuyện khác sẽ xảy ra cho tới khi nào anh không chịu đựng được và phải trở về nhà năn nỉ, lạy lục ba của mình.

Kệ tới đâu hay tới đó. Mình có bảy ngày phép thời cứ hưởng..." Miên Trường nói với mình trong lúc mở khóa chiếc xe đạp. Trong óc ông họa sĩ lính si tình và lãng mạn đang tính cách gì để tận hưởng bảy ngày phép với người yêu trước khi đáo hạn đơn vị mới.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 22

Chiều thứ bảy. Ông An ở nhà một mình. Bà An và Yên Sương đã đi thăm Miên Trường từ sáng sớm. Đang ngồi đọc báo nơi trường kỹ ông ngược lên nhìn khi nghe có tiếng xe hơi ngừng nơi cổng. Một quân nhân từ trên xe jeep bước xuống. Tò mò và ngạc nhiên, ông An bỏ mắt kiến xuống để nhìn cho rõ hơn xong bước ra cửa để đón người khách lạ. Ông thấy người lính trẻ tuổi này mặc bộ trang phục, mang giày boots, dáng đi từ tốn và bệ vệ. Khi hai người còn cách nhau ba bước ông khách ngừng lại giây lát đoạn bước tới gần.

Xin lỗi ông... Đây có phải là nhà ông giám học An?

Thưa ông đúng như vậy. Tôi chính là ông giám học An...

Người lính mỉm cười cất giọng trầm, nghiêm và kiêu cách.

Hân hạnh được biết ông. Tôi là đại tá Hà, ba của Miên Trường...

Ông An khẽ mỉm cười.

Tôi hân hạnh được gặp ông. Mời ông vào nhà uống tạm chén trà...

Giọng nói của ông An cũng từ tốn, lễ độ và kiêu cách. Hai người đại diện của hai gia đình, có hai đứa con yêu thương nhau, lại xung khắc với nhau chỉ vì một khác biệt là tôn giáo. Vừa đi ông Hà vừa nhìn ngắm khoảnh vườn cây ăn trái và ngôi nhà ngói cũ kỹ. Tất cả nói lên nếp sống thanh bản và đạm bạc của một ông thầy giáo già.

Mời ông ngồi...

Mời khách ngồi xuống trường kỹ xong ông An tự tay rót trà vào chén cho khách và cho mình. Nhấp ngụm trà nóng ông Hà mở đầu cuộc gặp gỡ bằng một câu hỏi.

Chắc Miên Trường đã làm đám cưới với Yên Sương?

Thưa ông chưa. Hai đứa nhỏ hồi tôi hoài mà tôi còn dục dục...

Ông Hà nhếch môi cười lạt. Hiểu được ý nghĩa của nụ cười khinh miệt của ông Hà song ông An lờ đi như không thấy.

Trước khi được chuyển đến đơn vị mới, Miên Trường có bàn luận với tôi để xin làm đám hỏi. Tuy nhiên tôi bảo Miên Trường ráng chờ tin của ông...

Ông Hà im lặng. Uống thêm ngụm nước trà ông ta hắng giọng.

Tôi biết thằng con bất hiếu của tôi nó sẽ không nghe lời tôi. Tôi cũng muốn nói cho ông biết là tôi sẽ không bao giờ chấp nhận Yên Sương là dâu của tôi nếu Yên Sương không theo đạo. Ngoài ra...

Ngừng lại giây lát như để suy nghĩ trước khi nói xong ông Hà chậm chạp tiếp.

Tôi có đủ sức để làm cho Miên Trường rời xa con gái của ông. Tôi có thể chuyển thằng con của tôi đi ra Huế, Đà Nẵng, Pleiku, Kontum hay bất cứ nơi nào xa xôi và nguy hiểm nhất. Tôi thừa khả năng để biến cô con gái thân yêu của ông thành một quả phụ. Bởi vậy tôi khuyên ông nên ngăn không cho hai đứa nó lấy nhau và ở gần nhau...

Ông An nhìn chằm chằm người đang ngồi đối diện với mình. Ông không tưởng là ông Hà có thể nói ra những lời đó. Ông không tưởng là ông Hà, chỉ vì lòng đố kỵ mà có thể dày ả hoặc giết chết con của mình một cách gián tiếp. Tự nhiên ông cảm thấy sợ hãi và khinh khi người đang ngồi trước mặt. Giọng nói của ông Hà đều đều vang lên.

Chắc ông cũng thương Miên Trường như thương con gái của ông?

Ông An chậm chậm gật đầu thay cho câu trả lời vì đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì. Giọng nói của ông Hà vang đều đều bên tai của ông.

Tôi cũng thương thằng Trường. Mỗi người thương con theo mỗi cách khác nhau. Nếu ông thương thằng Trường và Yên Sương thì tôi khuyên ông không nên để cho hai đứa nó gặp nhau, yêu nhau và lấy nhau. Bằng không bắt buộc tôi phải có biện pháp mạnh. Tôi sẽ chuyển thằng Trường ra miền hỏa tuyến và nó sẽ không bao giờ gặp lại con của ông...

Ông An vừa giận vừa sợ khi nghe lời hăm dọa của ông Hà. Tuy nhiên ông biết chắc một điều là ông Hà không hăm dọa suông. Với cấp bậc đại tá, lại làm việc ở bộ tổng tham mưu, ông ta có đủ thế lực để chuyển Miên Trường đi xa thật xa, tới bất cứ nơi nào ông ta muốn. Hiểu được điều đó nên ông không muốn làm khổ hoặc điều gì gây nguy hại

cho Miên Trường.

Tôi chỉ sợ Miên Trường sẽ không nghe theo lời của ông và của tôi...

Ông Hà ngắt ngang lời của ông An.

Chuyện đó ông để tôi lo...

Ngừng lại uống cạn chén trà ông Hà nhìn người đối diện giây lát đoạn nói như ra lệnh.

Xin chào ông. Ông nên suy nghĩ những lời tôi đã nói...

Ông Hà đứng lên. Ông An ngồi thừ ra trên trường kỷ quên cả chuyện phải tiễn khách ra cổng. Nhìn theo dáng đi bệ vệ của khách ông chợt buông tiếng thở dài. Dù không muốn chia rẽ mối lương duyên giữa con gái mình với Miên Trường song ông không có cách nào hơn. Nếu ông không làm theo lời của ông Hà thì Miên Trường sẽ bị đày đi vùng 1, có cơ hội tử trận và Yên Sương sẽ trở thành quả phụ. Tuy nhiên chia rẽ đôi trẻ đang yêu nhau tha thiết cũng không phải là giải pháp toàn vẹn. Hai đứa nó sẽ vì thương nhớ mà chết dần mòn. Ông không đành lòng thấy con gái mình đau khổ. Dù sao thì đưa Yên Sương lên Sài Gòn học cũng là cách mà ông thấy tiện lợi nhất. Miên Trường vẫn ở gần đây và hai đứa có thể gặp nhau dễ dàng hơn mặc dù không thường xuyên lắm.

Một điều mà ông giấu kín trong lòng không thổ lộ cho bất cứ ai kể cả vợ con là bản tâm ông cũng không muốn con gái mình lấy Miên Trường, một người khác đạo. Thiếu gì người có đạo Phật, có địa vị, cũng trẻ tuổi như Miên Trường. Nếu con gái ông lấy được một người chồng như vậy ông cảm thấy dễ dàng và không có nhiều rắc rối hơn là lấy Miên Trường, một kẻ ngoại đạo. Ông cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng khi tìm ra cách giải quyết tạm thời.

Sài Gòn. Tháng 10 năm 1974. Chiều thứ sáu. Ngồi bên cạnh cửa sổ Yên Sương im lặng nhìn những giọt nước mưa từ trên mái nhà rơi xuống. Không gian đều đều. Không khí ẩm ướt mùi cỏ mục. Thấm thoát mà nàng đã rời Long Xuyên được ba tháng. Sau khi đi núi Sập thăm Miên Trường xong trở về nhà, ba nàng đã nói cho nàng biết đề nghị của ông Hà. Thoạt đầu nàng khóc lóc không chịu song suy nghĩ cặn kẽ nàng đành phải chấp nhận. Yêu là phải hy sinh. Yêu Miên Trường tha thiết nàng không muốn mất anh. Không muốn Miên Trường chết hoặc bị đày đi xa vì vậy nàng đành phải xa người yêu. Người ta nói *Nhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại*. Điều đó cũng chưa đúng với Yên Sương. Một giây xa Miên Trường là ngàn năm dài đằng đặc, dài đằng đẳng, dài đến độ tâm hồn héo khô. Chờ tới mỗi mòn. Đợi tới gầy hư thân xác. Nàng biếng ăn lười ngủ. Nàng thần thờ ra vào trong ngôi nhà rộng của ông bà nội. Buổi trưa đi học về nàng ngóng trông hình ảnh quen thuộc của ông phát thư, trao cho nàng lá thư của người tình ở xa. Lá thư nhàu nát, cũ kỹ song là vật vô giá đối với nàng. Lá thư không nhiều chữ lắm song chứa đựng đầy ấp ân

tình. Xuyên qua những dòng chữ nguệch ngoạc, vội vàng nàng thấy được hình ảnh của Miên Trường. Qua những lời nói nàng hình dung tới nét mặt buồn của ông lính họa sĩ. "Biết vẽ hôn mà vẽ... Vẽ đẹp hôn mà vẽ... Yên Sương bật lên tiếng cười khi nghĩ tới hai câu phê bình của mình. Nhưng than ôi... Thư không thường lại mà người cũng không thấy lại. Nàng đã viết cho người yêu nhiều lá thư mà chỉ nhận được một lần hồi âm cách đây hơn tháng.

Từ trong phòng vẳng lên tiếng nhạc khiến cho Yên Sương ứa nước mắt.

- Thư của lính không xanh màu trời như mơ ước đâu em.

Thư của lính không thơm nồng hương

Không nét hoa đa tình.

Thư của lính ba lô làm bàn nên nét chữ không ngay

Nhưng thư của lính ghi giữa rừng cây khi nhớ em thật đầy...

Yên Sương nhớ lại chuyến đi thăm Miên Trường ở núi Sập. Ngôi đồn nhỏ nằm trơ vơ bên dòng kinh nước lờ đờ chảy. Khung cảnh yên tĩnh song buồn bã và quạnh hiu. Có đi thăm người yêu nàng mới biết và thương anh nhiều hơn. Thức ăn đạm bạc. Chỗ ở tối tăm và chật chội. Một ngày không dài lắm nhưng cũng đủ cho nàng biết chút ít về đời sống của lính nơi đồn vắng heo hút. Điều khiến cho nàng ngạc nhiên là Miên Trường vẫn vui vẻ, vẫn yêu đời và vẽ nhiều hơn. Anh đã hòa mình vào dòng sinh hoạt của dân quê xuyên qua cọ màu. Anh vẽ cảnh đồng quê. Anh vẽ khuôn mặt ngây thơ, hồn nhiên của những đứa trẻ. Anh ghi lên giấy hình ảnh trung thực nhất của các thôn nữ, người lính, ông già, bà lão.

- Chiều hôm kia thăm làng,

Tiểu đội anh ra đứng gác ven ranh.

Một cô đi trên đường

Đẹp tựa như em khóc lúc giận anh.

Để cho anh nghe thèm

Đường chiều xưa ngời sáng áo em xanh.

Thèm một nét môi

Một lần về phép thôi

Và mình thì lại có đôi...

Thư của lính không được dài như mong ước đâu em.

Thư của lính chấm dứt ở đây

Sau khi đề thêm hai chữ hôn em...

Yên Sương liếm môi khi nghe tới hai chữ hôn em. Nàng như ngửi được hơi hám của người yêu còn đọng trong tâm tưởng mình. Đó là mùi thuốc súng, mùi mồ hôi, mùi thuốc lá, mùi ẩm mốc của quần áo lâu ngày chưa giặt quện lại với nhau thành một mùi hương đặc biệt. Mùi hương Miên Trường. Nàng còn nhớ tới nụ hôn vội vàng chất ngát đắm mê. Ánh mắt mừng rỡ của Miên Trường khi nàng đột ngột xuất hiện trước cổng đồn.

- Từ khi anh thôi học

Và từ khi anh khoác áo cây di

Từ khi anh xa nhà

Một ngàn đêm nhung nhớ giữa trời mây

Ngại chằng đêm di hành và thường khi dừng bước giữa hoang vu

Một thẳng ước ao

Để một thẳng khát khao

Còn mình thì nằm đếm sao.

Đồn anh bên sông cạn

và hoàng hôn ướt dẫm đáy sông thừa,

Nhiều tên trong đơn vị gọi đùa anh chiến sĩ của mộng mơ.

Thường khi hai ba thằng

Chiều chiều ra bờ vắng ngắm mộng lung.

Một thằng nhớ em

Để một thằng nhớ thêm

Một thằng thì lấy hình xem...

Yên Sương không cảm được nước mắt khi bước xuống đò trở về nhà. Nàng có cảm tưởng không bao giờ gặp lại Miên Trường nữa. Nàng sợ hãi. Nàng oán trách ba của anh đã không thương con. Nàng cầu trời khấn phật phù hộ cho anh. Nhiều khi nàng có ý tìm tới nhà gặp ba của Miên Trường để năn nỉ ông nhận nàng làm dâu con trong nhà. Nàng bằng lòng theo đạo của ông để ông thương hại mà giúp đỡ cho Miên Trường. Tuy nhiên nàng do dự vì biết làm như vậy Miên Trường sẽ giận nàng. Anh sẽ thẳng thắn từ chối sự giúp đỡ của ba anh. Anh yêu tự do. Anh bằng lòng với quyết định của mình. Anh sung sướng và hãnh diện vì đã chọn nàng làm người bạn trăm năm. Anh đang sống chết vì sự chọn lựa đó cho nên nàng không thể làm gì để khiến người yêu phải hồ thẹn và mất đi sự tin tưởng. Nàng cũng biết người yêu đang đớn đau, sầu khổ không kém gì mình.

Yên Sương mỉm cười một mình khi nghe tiếng nhạc phát ra từ cái cassette của Miên Trường mua tặng cho nàng cách đây nửa năm trong dịp anh về Sài Gòn gặp ba anh.

- Xin hiểu tình yêu,

Trong thời chiến chinh này mấy người mơ ước cho tròn.

Càng khổ càng đau,

Thì tình yêu càng sâu khi dặt đưa nhau về bến.

Ngăn cách bây giờ,

Cho mai một sum vầy không thấy thẹn cùng sông núi

Vì đời khổ đau anh góp một phần xương máu
Đôi cánh tay này anh hiến trọn cho tình quê
Em đâu hay rằng,
Mẹ quê hôm sớm còn hắt hiu cùng nương sắn khoai
Em đâu hay rằng
Đàn trẻ thơ vắng cha cày bừa thay cho người đi
Đành lòng sao em nở nào nhìn bạn bè.
Nhọc nhằn gian lao, mắt quay đi cho đành.
Đành lòng sao em,
Em đành lòng sau em,
Ấm êm gì chỉ mình ta
Xin hiểu lòng nhau,
Cho dù cách gần này có dài lâu đến bao giờ.
Tình vẫn vàng son,
Tình này vẫn đẹp tươi như đóa hoa không tàn úa.
Ta đón nhau về,
Khi non nước yên bề sông núi vào hồi yêu thương.
Mình cũng dịu nhau đi khắp vùng trời quê hương.
Con bướm đa tình kia sẽ dừng lại ở đây...

Mưa đã tạnh. Yên Sương nhìn đồng hồ. Mới hơn 1 giờ chiều. Ông phát thơ thường tới khoảng 2 giờ. Hôm nay thứ sáu có thể ông ta sẽ tới sớm hơn. Nàng hy vọng sẽ có thư của Miên Trường. Hai ngày cuối tuần mà không có thư người yêu để đọc thời ngày sẽ ứ đọng và dài lê thê.

Đang ngồi trên gác Yên Sương chạy xuống cầu thang vì thoáng thấy bóng của ông phát thư nơi đầu đường vào nhà của ông bà nội.

Cô Yên Sương khỏe hôn?

Ông phát thư già lên tiếng hỏi khi thấy nàng. Ông ta đã quen mặt cô gái hiền hậu và có đôi mắt đẹp này.

Dạ cháu khỏe nhiều lắm nếu bác có thư cho cháu. Bác mà không có thư là cháu bệnh liền...

Ông phát thư cười lớn một cách vui vẻ khi nghe nàng nói đùa.

Không những có thư cho cô mà tôi còn có tới hai lộn...

Dạ cảm ơn bác. Cháu mong thư chồng chưa cưới của cháu lắm. Ảnh đi lính xa...

Vậy à... Tôi cũng có thằng con trai đi lính ở ngoài Huế...

Ông phát thư đưa cho nàng hai phong thư, một của Miên Trường và một của Ánh. Đợi cho ông phát thư khuất dạng nàng mới từ từ xé thư của Ánh ra. Trên trang giấy học trò trắng tinh hiện lên những dòng chữ. Yên Sương cười một mình khi hình dung ra cô bạn nhỏ đang ngồi nắn nót từng chữ. Tuy sống ở thế giới văn minh song Ánh vẫn cố gắng duy trì những cái đẹp của thời xa xưa. Một trong những cái xa xưa là viết thư. Ánh không viết bằng viết nguyên tử mà viết bằng viết mực với ngòi viết lá rong và mực phải là mực tím. Có lẽ tại Ánh viết chữ đẹp và nhất là đặt hết tâm hồn vào những dòng chữ mình đã viết. Cũng vì vậy mà thư của Ánh đầy trang trọng và tình cảm.

- Sương mến,

Bỏ đi hơn ba tháng mà mình mới viết thư cho bồ. Mình tệ quá hà. Không phải mình quên bồ đâu mà vì chuyện giữa mình với anh Nam. Chỉ còn hơn tuần nữa là tới đám hỏi rồi bốn tháng sau là đám cưới. Ba má anh đã già mà ảnh lại là con trai độc nhất trong gia đình có ba người chị gái. Vì thế mà ba má ảnh mong muốn có cháu nội trai để nối dõi tông đường. Nghe chuyện đó mình vừa lo vừa buồn cười. Để con trai hay gái đâu phải do một mình mình làm được. Nhưng thôi mình thương ảnh thời cũng ráng tới đâu hay tới đó. mấy ngày trước đây mình đi Chương Thiện thăm ảnh. Sau khi cưới xong thời hai vợ chồng cũng không ở gần với nhau được.

Bồ còn đi học hôn. Mình chắc phải nghỉ học sau khi đám cưới xong. Có chồng mà đi học bạn bè cười chết. Vả lại cũng hông có thời giờ nhiều vì phải phụ với chị của anh Nam coi tiệm may và bán vải vóc để cho ba má ảnh về hưu. Nhớ lại thời hai đứa mình còn đi học mình buồn và nhiều khi mình không muốn lấy chồng. Làm con gái sướng vì không phải lo gì hết trong khi lấy chồng phải lo nhiều thứ quá nhất là có chồng đi lính xa nhà. Chỉ nghĩ tới ngày nào đó người ta báo tin anh Nam tử trận mình đã sợ muốn xỉu rồi. Hôm trước ảnh nói tình hình càng lúc càng thêm khó khăn cho phe quốc gia của chúng mình. Anh

Nam vừa được thăng cấp trung úy làm đại đội trưởng. Ảnh có nói cho mình biết tên tiểu đoàn của ảnh nhưng mình cũng chẳng để ý thành ra quên mất. Chỉ biết ảnh thuộc sư đoàn 21 đóng ở Chương Thiện.

Bồ còn nhớ anh Định hôn. Nhà ảnh ở cách nhà mình bốn căn đó. Ảnh học trên hai đứa mình hai lớp và thường hay hộ tống hai đứa mình mỗi ngày. Ảnh chết rồi. Mình có đi đám ma ảnh ngày hôm kia. Nghe em gái ảnh nói ảnh đi lính Biệt Động ở ngoài Huế. Cũng hên là ảnh mới vừa quen một cô gái nào đó chứ chưa có cưới hỏi gì hết.

Mình nói chuyện đâu đâu mà quên hỏi bồ về chuyện giữa bồ với anh Trường. Lá thư cuối bồ nói cho mình biết là ảnh bị đổi vào Núi Sập. Tội nghiệp cho ảnh. Hiền lành và thư sinh như ảnh mà phải đi đánh giặc. Bộ ba ảnh hổng có thương ảnh à...

Yên Sương rơm rớm nước mắt. Những dòng chữ trên trang thư của Ảnh như động tới mỗi thương tâm của nàng.

... Hôm qua mình đi chợ và có gặp má của bồ. Tội nghiệp... Bà trông già đi nhiều lắm. Mình với má của bồ ôm nhau khóc mùi. Bà kể cho mình nghe chuyện ba của anh Trường xuống nhà bồ hăm dọa sẽ đổi ảnh đi vùng 1, vùng 2 nếu như bồ và anh Trường lấy nhau mà không theo ý của ông.

Bồ mạnh hông. Còn ba tháng nữa là tới Tết. Chắc bồ được nghỉ học về nhà ăn tết. Lúc đó mình sẽ nói chuyện nhiều hơn. Về Long Xuyên ăn tết bồ nhớ tới thăm mình nghe. Bồ không lại nhà thăm là mình giận nghỉ bồ ra luôn. Bồ đi đám cưới mình được hôn?

Thôi mình ngưng ở đây. Nhớ anh Trường thôi khóc in ít thôi. Khóc nhiều hư đôi mắt đẹp đó...

Gấp lá thư lại Yên Sương chậm bước trên nền xi măng rêu mốc và ẩm ướt sau cơn mưa vừa tạnh. Ông bà nội đã đi chùa nên căn nhà nhỏ thành vắng im. Vào phòng riêng của mình, kéo mền lên tận cổ, nàng nằm trên giường để đọc lá thư rất dài của Miên Trường. Bao thư nhàu nát. Yên Sương xé phong thư khá dày. Năm tờ giấy học trò. Chữ viết của Miên Trường thật đẹp như tranh vẽ của anh vậy.

Em yêu thương,

Hôm nay thứ bảy, ông thiếu úy Định rủ anh đi uống cà phê nhưng anh từ chối vì muốn ở nhà viết thư cho em. Anh nhớ em vô cùng em ơi. Mỗi lần nhớ em, nghĩ tới em anh lại buồn. Không biết bao giờ mình mới được gặp nhau. Không biết bao giờ hai đứa mình mới được sống bên nhau, chung một mái nhà và có gia đình êm ấm như bao nhiêu người khác. Anh nhớ em và em biết anh làm gì không. Anh vẽ. Anh vẽ hình em. Vẽ đủ kiểu, đi đứng nằm ngồi. Anh vẽ hình em theo tưởng tượng. Hôm nào về Sài Gòn anh sẽ mang tập

vẽ về cho em thưởng thức giai nhân trong trí tưởng của anh . Đi lính đóng đồn ở đây thời buồn và đôi khi cũng có người chết. Tình hình lúc này sôi động hơn. Ông Định có người quen ở tiểu khu nên ông biết rõ tình hình. Ông bật mí chút chút cho anh biết là tình hình có vẻ không thuận lợi cho mình về mặt quân sự lẫn chính trị. Anh chỉ biết vậy thôi. Ông Định khen anh vẽ đẹp lắm. Ông khen em đẹp. Ông nói cô Yên Sương có đôi mắt đẹp thấy mà mê. Ông khuyên anh nên về nhà năn nỉ ba của anh. Ông nói mình là con thời năn nỉ cha mẹ đâu có mắc cỡ và thiệt gì đâu. Tuy nhiên anh nghĩ anh đâu có làm điều gì quấy đâu mà phải năn nỉ ba của anh. Nếu nói cãi lời cha mẹ là bất hiếu thì anh nghĩ là anh không có cãi lời mà anh không làm theo những gì mà ba anh bắt anh phải làm theo cái ý muốn của ông. Anh muốn được tự do, tự quyền quyết định chuyện hôn nhân của mình. Vui anh hưởng và buồn anh chịu. Anh là người trực tiếp chịu ảnh hưởng cho nên anh phải là người quyết định...

Yên Sương ngưng đọc vì nước mắt ứa ra. Đưa tay áo lên lau nước mắt nàng thở dài hắt hui. Tuy đồng ý với người yêu nhưng nàng biết là sự đồng ý này sẽ làm mình buồn, làm mình khổ nhiều hơn.

... Cách đây mấy tuần anh có gặp một ông trung úy ở tiểu khu Long Xuyên tên Bá. Ông này ở cùng xóm với anh sau đó bị động viên đi Thủ Đức. Ông là niên trưởng của anh. Nghe anh kể chuyện ông mới nói là để ông xin cho anh về lại tiểu khu và làm việc dưới quyền của ông. Không muốn nói thật cho ông biết hoàn cảnh đặc biệt của hai đứa mình nên anh cũng nói cho qua chuyện. Mấy người lính ở đây khoái anh lắm. Họ nhờ anh vẽ hình họ hoài thành ra có đám giỗ, đám cưới, thôi nôi gì họ cũng mời anh ăn nhậu. Em đừng lo anh ăn thôi chứ không có uống rượu, nhất là rượu để uống cay thấy bà không có ngon lành gì hết. Chỉ còn ba tháng nữa là tới tết rồi. Ước gì mình gặp nhau ở nhà ba má của em để ăn tết. Chắc là vui lắm. Anh nhớ em...

Yên Sương sụt sùi gấp lá thư của người tình lại. Nàng muốn để dành, muốn nhín lại cho những ngày buồn sắp tới vì còn lâu lắm nàng mới có thư của Miên Trường.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 23

25 Tết năm 1975. Dòng sông Hậu mệnh mệnh bát ngát. Từng dề lục bình lớn trôi phăng phăng theo con nước ròng. Gió thổi mạnh mang theo hơi mát của nước sông và mùi hăng hăng của phù sa. Yên Sương đứng cạnh lan can của chiếc bắc. Nàng cảm thấy lòng vui mà buồn. Chút nữa thôi là nàng sẽ đi trên những con đường của thành phố thân yêu, sẽ gặp lại ba má, bè bạn và họ hàng. Tuy nhiên người mà nàng muốn gặp nhất lại không thể gặp. Nàng nghe như trong gió tiếng thì thầm của Miên Trường. Tiếng gọi vọng vang trong gió, lan dài trên mặt nước đục phù sa. Bàn tay mơn man trên tóc. Nụ hôn trên mắt

môi. Một anh con trai chúi mũi vào tập vẽ không màng tới người qua lại. *Biết vẽ hôn mà vẽ*. Yên Sương mỉm cười khi nhớ tới câu nói của mình. Mái tóc ba phân của ông lính-họa sĩ. Chiếc sơ mi dài tay cuộn lên khỏi cùi chỏ. Chiếc quần trắng di. Đôi giày ba ta cũ. Nụ cười hiền hậu. Giọng nói ngọt mềm. Ông Miên Trường của nàng ngộ nghĩnh và dễ thương như anh học trò tỉnh lẻ.

Bắc cặp bên. Yên Sương chậm chạp bước. Ngồi vào ghế của mình nàng im lặng ngắm cảnh phố phường. Không có gì thay đổi. Bến xe ồn ào và dơ dáy. Mùi thức ăn thơm lừng khiến cho nàng nhớ lại những lần đi ăn cháo cá với Miên Trường. Giờ này anh đang làm gì hả anh? Có nhớ tới em hông? Anh có nghe em gọi tên anh hoài hôn anh? Yên Sương lầm bầm khi ngồi trên chiếc xe lôi chở nàng về nhà của ba má. Bà An mừng rơi nước mắt khi thấy đứa con gái út trở về nhà. Phần ông An thẫn thờ dài khi thấy con gái cưng gầy ốm và buồn rầu. Tuy nhiên ông chỉ biết thờ dài, giấu kín nỗi đau buồn vì không biết làm gì khác hơn. Dù sao Miên Trường cũng ở gần đây do đó muốn thăm viếng cũng không khó khăn và tốn kém còn hơn là anh bị đố đi ra tận vùng 1 hoặc vùng 2 xa xôi và nguy hiểm.

Ăn cơm chiều xong thấy còn sớm Yên Sương đi bộ tới nhà Ánh. Cô bạn gái của nàng mừng rơi nước mắt khi hai đứa gặp nhau.

Bồ về hồi nào vậy?

Ánh vừa hỏi vừa kéo bạn ra bên hè. Hai đứa ngồi nơi băng đá.

Mới về tới hồi xế chiều. Ăn cơm xong nhớ bồ quá nên lại thăm...

Ngưng nói Yên Sương chăm chú quan sát Ánh giây lát rồi nói giỡn.

Chà lúc này coi bồ đẹp ra. Chắc nhờ anh Nam săn sóc kỹ hả...

Ánh cười hăng hắc.

Chứ sao. Ảnh mà không săn sóc kỹ là mình cho ảnh de liên. Lương lính của ảnh cũng đưa cho mình nhờ giữ dùm...

Yên Sương cười buồn. Thấy bạn buồn Ánh cũng buồn song không biết làm gì hơn là nói lời an ủi.

Tội nghiệp bồ với anh Trường phải lận đận. Mà chuyện của bồ với anh Trường ra làm sao đâu bồ kể cho mình nghe đi...

Yên Sương cười buồn.

Mình có ý kiến. Hay là bồ xin phép ba má lại nhà mình ngủ đêm nay đi. Mình sẽ kể cho bồ nghe hết mọi chuyện éo le của mình và anh Trường...

Ngẫm nghĩ giây lát Ánh gật đầu nói.

Đề mình vào xin phép ba rồi sẽ tới nhà bồ. Lâu quá, từ lúc nghỉ học tới giờ mình không có gặp ba của bồ...

Lát sau Ánh bước ra sân và tay ôm một bọc giấy dầu to tướng.

Cái gì vậy?

Yên Sương hỏi và Ánh cười hắc hắc.

Đồ ăn chứ cái gì. Đêm nay hai đứa mình thức trắng đêm nói chuyện cho đã. Vì vậy mà mình phải lo đồ ăn...

Đưa cái bọc giấy cho Yên Sương ôm Ánh dắt xe đạp.

Bồ lúc này ốm đó. Chắc nhớ anh Trường dữ lắm hả...

Yên Sương gật đầu cười.

Tương tư ảnh muốn chết luôn. Người ta bảo Yêu nhau mấy núi em cũng trèo. Mấy sông em cũng lội mà vạ đèo em cũng qua... Thế mà Sài Gòn với Long Xuyên mình nhớ ảnh lại không đi được...

Leo lên yên xe đạp Ánh cười nói.

Bồ phải làm cách mạng mới được...

Dù đang buồn Yên Sương cũng phải bật cười vì câu nói của bạn.

Cách mạng. Bồ bảo mình phải làm cách mạng. Bồ nói gì mình không hiểu. Bộ bồ tính nói chuyện chính trị hả?

Ánh cười hắc hắc gò lưng đạp xe chạy nhanh hơn.

Cách mạng hay chính trị gì mình. Mình muốn nói là bồ với anh Trường phải làm cách mạng bản thân may ra tình thế giữa bồ với anh Trường mới khá hơn được...

Cách mạng bản thân?

Ngồi sau lưng Yên Sương hỏi gọn một câu xong tiếp liền.

Đề làm gì. Có liên hệ gì tới chuyện của mình với anh Trường?

Ánh, vừa đạp xe vừa chồm chiếm cười như tìm ra ý nghĩ mới mẻ và hay ho.

Để tối nay mình chỉ cho bồ cách này hay lắm...

Cách gì?

Yên Sương hỏi dồn. Ánh nhẹ lắc đầu cười.

Bồ đừng có nóng. Mình còn có cả đêm tha hồ nói. Chừng nào bồ mới trở lên Sài Gòn?

Chắc mừng 3 Tết. Mình muốn đi thăm anh Trường mà hông biết có đi được hông. Mình sợ...

Ánh quẹo xe vào con đường nhỏ, vắng vẻ và yên tĩnh có lối đi bộ đầy bóng mát của cây điệp, cây cau hoặc cây trứng cá.

Mình thích con đường này. Mai mốt rồi không biết mình có còn dịp để đi trên con đường này nữa hông...

Ánh thở dài nhẹ nhẹ sau khi nói. Yên Sương cũng im lặng nhìn ngắm con đường vào nhà của mình. Trong bóng nắng lung linh của buổi chiều nắng như thấy lại hình ảnh của Miên Trường đeo mình bằng xe đạp chạy trên đường hay ban đêm trời mát hai đứa nắm tay nhau đi dạo dưới ánh đèn điện mờ mờ. Tiếng cười của ông lính họa sĩ như còn vang vang trong gió rì rào ngọn cây nhãn già cần cỗi cao chót vót. *Anh ơi... Em yêu anh vô cùng. Vì anh có cái gì lạ lùng bên trong...* Yên Sương không nhịn được cười khi nghĩ tới hai câu thơ mà nàng định sẽ nói với Miên Trường nếu có dịp gặp lại anh.

Bồ cười cái gì vậy?

Ánh lên tiếng hỏi khi nghe bạn cười vui vẻ. Yên Sương nói cho Ánh nghe.

Mình nghĩ bồ nên đi thăm anh Trường. Tội nghiệp anh. Bồ mà ra tận núi Sập ăn tết với anh chắc anh mừng lắm...

Yên Sương ứa nước mắt và nước mắt cứ tiếp tục ứa ra dù nàng không muốn khóc. Đưa tay áo lên chùi nước mắt nàng sụt sùi.

Làm sao mà đi được. Ba má mình không cho đâu. Hơn nữa mình sợ ba của anh biết được ông sẽ giận và đòi anh ra tuốt ngoài Huế. Lúc đó còn khổ hơn...

Ánh xì tiếng dài.

Ông hù bồ đó. Ông ở tuốt luốt trên Sài Gòn thời làm sao ông biết được bồ đi thăm anh Trường. Để tối nay nói chuyện rồi mình tìm cách...

Yên Sương gật đầu. Nàng biết Ánh lớn hơn mình một tuổi, khôn ngoan và có tiếng là lí lắc. Biết đâu nó lại nghĩ ra.

Ừ... Tối nay bồ ráng nghĩ dùm mình đi. Mình nhớ ảnh lắm...

Ánh quay đầu lại nhìn bạn rồi cười nói.

Biết rồi... Mình đã ở trong cảnh của bồ nên biết chuyện đó. Mình với anh Nam gặp nhau hoài vậy mà nhiều lúc mình nhớ ảnh chịu không nổi nên tuần sau lại lò dò xuống thăm ảnh...

Cười hắc hắc Yên Sương nói giỡn.

Mình coi tướng biết bồ có tướng mê trai...

Cười hăng hắc Ánh quẹo xe vào cổng nhà của Yên Sương.

Mới 10 giờ đêm nhưng ở tỉnh lẻ này dân chúng hầu như đã tắt đèn đi ngủ. Yên Sương và Ánh vẫn còn thắp đèn ngồi nói chuyện. Hai cô bạn thân lâu ngày không gặp nhau thiếu gì chuyện để nói. Tuy nhiên cuối cùng rồi hai đứa lại quay về vấn đề chính. Đó là cuộc tình giữa Yên Sương và Miên Trường.

Bồ nói là ba của anh Trường có xuống đây nói chuyện với ba của bồ?

Ánh lập lại câu hỏi của mình và Yên Sương gật đầu thay cho câu trả lời.

Ông có nói là nếu mình bằng lòng bỏ đạo Phật để theo đạo Thiên Chúa thì ông sẽ nhận mình là con dâu...

Ánh mím môi như suy nghĩ. Khe khẽ thờ dài Yên Sương nói tiếp.

Mình thời mình không ngại chuyện bỏ đạo để làm vừa lòng ba của anh Trường và nhất là được sống gần anh Trường. Thương ảnh mình có thể bỏ hết mọi thứ, mọi điều chỉ để được làm vợ ảnh. Mình biết ba má mình sẽ buồn nếu mình bỏ đạo Phật, tuy nhiên vì thương mình ba má mình cũng chấp nhận chuyện đó. Nhưng anh Trường lại không chịu. Ảnh không chấp nhận chuyện ba ảnh bắt ép mình. Ảnh không chịu cho mình bỏ đạo Phật để theo đạo Thiên Chúa. Ảnh bảo như vậy là không công bằng. Hai cha con cãi nhau và ảnh không về nhà nữa. Ba của anh giận mới đổi ảnh đi Núi Sập. Ông còn hăm he nếu ảnh mà lấy mình là ông sẽ đổi ảnh đi tuốt ra Huế. Vì thế mà ba của mình mới hoãn làm đám cưới của tụi này và đưa mình lên Sài Gòn...

Trong lúc Yên Sương nói Ánh nhìn đắm đắm lên nóc nhà. Dường như cô ta bận tâm suy nghĩ chuyện gì nên không nghe những lời của bạn kể.

Bồ và anh phải làm một cuộc cách mạng bản thân...

Yên Sương bật cười khi nghe Ánh lập lại lần thứ nhì bốn tiếng cách mạng bản thân.

Bồ nói cái gì mình không hiểu...

Yên Sương hỏi và Ánh cười chúm chím.

Nếu bồ có chữa với anh Trường là ba má ảnh bắt buộc phải nhận bồ là dâu...

Yên Sương há hốc miệng, trợn mắt nhìn bạn. Ánh cười cười.

Đối với mình đó là một cuộc cách mạng bản thân, một nổi loạn. Tuy nhiên nó có thể làm thay đổi...

Làm sao mà mình... mình có chữa với ảnh được...?

Yên Sương hỏi một câu ngớ ngẩn khiến cho Ánh ré lên cười.

Thì bồ với ảnh làm cái chuyện đó đó...

Yên Sương đỏ bừng mặt khi nghĩ ra cô bạn thân xúi mình làm cái chuyện ăn nằm với Miên Trường.

Ai làm vậy kỳ chết. Anh Trường, ảnh không chịu đâu. Và lại nếu mình có thai ba mình ổng sẽ cạo đầu mình... ổng chửi tấ bếp...

Ánh chất lưỡi.

Dĩ nhiên mới đầu thời cũng hơi khó khăn và rắc rối. Có thể ba của bồ sẽ giận lắm nhưng rồi ba má bồ cũng phải chấp nhận thôi. Hồng lẽ ổng bả nhân tâm bồ bồ sao. Còn phần ba má của anh Trường nếu biết sắp có cháu nội chắc họ cũng phải nhìn nhận bồ là con dâu...

Yên Sương im lặng suy nghĩ về những lời của Ánh. Nàng còn đang phân vân, lưỡng lự không biết có nên làm theo lời khuyên có hơi liều lĩnh và táo bạo của bạn không thời giọng nói nghiêm nghị của Ánh cất lên.

Mình nói như vậy nhưng cái đó tùy ý bồ. Mình chỉ nêu ý kiến...

Yên Sương chậm chậm gật đầu. Uống một hớp nước lạnh nàng nhìn bạn giây lát rồi cười hỏi.

Mình đâu có biết làm cái chuyện đó. Bồ có rành chuyện đó hôn?

Ánh cười ngổn ngổn.

Mình biết chút chút. Sắp lấy chồng nên mình phải thụ huấn cấp tốc một khóa do hai bà chị chỉ dạy...

Yên Sương cười hắc hắc. Ánh cũng vừa cười vừa nói nhỏ những gì mà nghe xong Yên Sương lắc đầu và da mặt đỏ lên.

Trước nhất bồ phải làm như vậy đó...

Yên Sương lắc đầu quây quây.

Kỳ quá... Ai mà làm như vậy kỳ quá...

Ánh cười hăng hắc.

Kỳ gì... Yêu nhau mà kỳ cái gì...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 24

Nhật Yên cười thầm khi thấy dáng điệu của Quỳnh Trân. Cô bạn gái của anh ngồi nghe với vẻ nôn nóng, kích thích pha lẫn thẹn thùng khi nghe kể gần tới đoạn hấp dẫn của câu chuyện tình éo le giữa hai người thân yêu.

Rồi má có làm cái chuyện đó với ba hôn má?

Nhật Yên bật cười hắc hắc khi nghe câu hỏi của Quỳnh Trân. Yên Sương chưa kịp trả lời anh đã lên tiếng trước.

Nếu má của em không làm cái chuyện đó với ba em thì làm sao có em ngồi đây...

Câu trả lời của Nhật Yên làm Yên Sương cũng phải bật cười. Mặc cỡ Quỳnh Trân cự nự.

Sao anh biết. Lúc đó anh chưa sanh ra mà...

Đồng ý là anh chưa sanh ra nhưng mà anh biết...

Nhật Yên ngừng nói nhìn Quỳnh Trân rồi đột ngột hỏi một câu.

Từ nhỏ tới lớn Quỳnh Trân có yêu thương ai chưa?

Liếc nhanh má đang ngồi mơ màng nhìn ra cửa sổ Quỳnh Trân lắc đầu. Giọng nói của nàng vang lên buồn buồn trong căn phòng im lặng.

Chưa... Hồi còn đi học Quỳnh Trân có thân với một người bạn cùng lớp...

Nhìn Nhật Yên giây lát nàng thở dài nhẹ nhẹ tiếp.

Tình cảm cũng khá thân... Rồi anh bạn theo gia đình sang Mỹ. Sau đó không có tin tức gì. Chắc anh ta quên...

Dù lời nói đứt quãng song Nhật Yên hiểu được Quỳnh Trân muốn nói điều gì. Anh cảm thấy thương cho người bạn đang ngồi trước mặt mình. Anh biết bà Sương sẽ không còn sống bao lâu nữa. Trước khi đi nghỉ mát ở Vũng Tàu, bác sĩ Toàn đã nói cho anh biết là bệnh ung thư của bà Sương đã không còn chữa trị được. Có chữa cũng chỉ là kéo dài thời gian một hoặc năm ba tháng mà thôi. Khi bà chết đi Quỳnh Trân sẽ bơ vơ, buồn rầu và đau khổ vì mất đi lòng yêu thương của người mẹ hiền. Để bù đắp vào sự mất mát đó anh muốn đem lại cho nàng một thứ tình cảm mới lạ và cần thiết hơn.

Thưa bác...

Yên Sương quay nhìn khi nghe tiếng của Nhật Yên. Quỳnh Trân cũng nhìn anh như chờ nghe.

... Con xin bác giúp con một chuyện quan trọng...

Yên Sương mỉm cười cất giọng chậm và yếu.

Con đã giúp bác nhiều lắm rồi cho nên có điều gì cần bác giúp con cứ nói ra...

Nhật Yên lên tiếng trong lúc nhìn Quỳnh Trân. Nhờ thế anh thấy trong đôi mắt đẹp của nàng hiện ra nét kinh ngạc như không tin vào lời nói của mình.

Con xin bác cho phép con cưới Quỳnh Trân làm vợ. Con không có bắt Trân phải theo đạo của con đâu...

Yên Sương mỉm cười khi nghe Nhật Yên lên tiếng. Nhìn anh một cách trìu mến và biết ơn bà hỏi nhỏ.

Tại sao con lại muốn lập gia đình với Quỳnh Trân?

Nhật Yên cười nhìn Quỳnh Trân đang rúc người lại với cử chỉ không được tự nhiên lắm.

Dạ... Dù mới gặp nhau nhưng con có cảm tình với Trân nhiều lắm. Trân đảm đang, dịu dàng và nhân ái. Con mê đôi mắt của Trân...

Ngừng lại một chút như để sắp xếp lời nói xong anh thông thả tiếp.

Con cảm thấy như có điều gì kỳ lạ, một cái lực huyền nhiệm nào đó thúc đẩy con mua

bức tranh, si mê người thiếu nữ có đôi mắt đẹp tuyệt vời và cũng chính vì lòng thương yêu và si mê này mà con đi nửa vòng trái đất để trở lại Sài Gòn tìm kiếm bác và may mắn gặp được Quỳnh Trân. Con nghĩ đó chính là định mệnh. Phải chăng đó chính là ước nguyện của bác Miên Trường. Con nghĩ là bác trai sẽ sung sướng khi thấy con gái của mình được sống trong hạnh phúc...

Quỳnh Trân thấy nước mắt ứa ra trên mặt của má mình.

Bác cảm ơn con nhưng bác để con Trân toàn quyền định đoạt chuyện hôn nhân của nó. Cuộc đời bác dang dở cũng như Miên Trường chết vì sự bất đồng tôn giáo và quyết định không thích hợp của cha mẹ, do đó bác không muốn lập lại lỗi lầm của người đi trước...

Hướng về phía con gái Yên Sương nói bằng giọng vui mừng.

Con đã nghe Nhật Yên ngỏ lời cầu hôn và con cũng đã nghe má nói. Ứng thuận hay từ chối là quyền của con. Cuộc đời của con là do con quyết định...

Quỳnh Trân im lặng suy nghĩ. Bên tai nàng văng vẳng tiếng nói của Nhật Yên.

Một điều nữa con xin nói cho bác và Quỳnh Trân được biết là bác bị bệnh ung thư phổi nặng lắm. Bác sĩ Toàn nói cho con biết là bệnh của bác vô phương cứu chữa. Bác có thể chết tuần sau, tháng sau hoặc năm ba tháng nữa thôi. Bác mất đi Quỳnh Trân sẽ sống bơ vơ và buồn khổ. Con muốn được ở bên cạnh Trân để an ủi, bảo bọc và lo lắng cho Trân suốt đời...

Yên Sương nhìn cậu thanh niên đang ngồi trước mặt mình với ánh mắt trìu mến và thương yêu. Bà hiểu được lòng tốt của Nhật Yên. Quỳnh Trân đột nhiên lên tiếng.

Em xin anh cho em chút thời giờ để suy nghĩ...

Nhật Yên mỉm cười. Quỳnh Trân hỏi tiếp.

Lý do nào anh muốn em trở thành vợ của anh?

Nhật Yên trả lời trong lúc nhìn Yên Sương.

" Anh có một lý do, một lý do đặc biệt. Cái ông *biết vẽ hôn mà vẽ* " bắt anh phải cưới em...

Yên Sương và Quỳnh Trân đồng bật thành tiếng cười vì câu trả lời tếu của Nhật Yên.

" Ông Miên Trường năn nỉ anh, nhờ anh cưới em làm vợ để ngày ngày thay ông nhìn vào đôi mắt của người mà ông yêu thương suốt đời nhưng lại không có may mắn sống cạnh... "

Quỳnh Trân cười thánh thót nhìn Nhật Yên. Cái nhìn của nàng nhiều hứa hẹn và chan

chứa tình cảm. Rồi như để che dấu tình cảm nàng quay sang má thúc hỏi.

" Má kể tiếp đi má... Má kể chuyện má nghe lời cô vắn của cô Ánh má đi thăm ba hôm Tết đó má...

Yên Sương khẽ gật đầu. Giọng nói chậm và mỗi một vang lên trong căn phòng có đôi trai gái trẻ tuổi im lặng lắng nghe.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 25

9 giờ sáng ngày mừng 3 tết năm 1975. Tiếng người cười nói xen lẫn với tiếng máy đuổi tôm nổ xình xịch. Trời man mát. Mây trắng trên cao trôi chậm chậm. Con kinh nước đục hầu như không chảy.

Yên Sương đứng nơi bến đò chờ đi núi Sập. Kể từ đêm nói chuyện với Ánh nàng suy nghĩ nhiều về những lời của cô bạn thân nói và sau cùng đi tới một quyết định. Nàng sẽ đi thăm và ăn tết muộn với Miên Trường trước khi trở lên Sài Gòn. Chuyện ăn nằm để có thai với Miên Trường nàng vẫn còn phân vân và ngần ngại. Nhưng chuyện đi thăm thời nàng mong muốn vì biết người yêu cũng đang nhớ thương và ước ao được gặp mình.

Cô ơi... Cô đi núi Sập hả cô?

Dạ tôi đi núi Sập. Ghe chạy hả chú?

Mời cô xuống... Ghe sắp chạy rồi...

Tay xách cái va li cồng kềnh Yên Sương ngần ngừ chưa chịu bước xuống.

Cô đưa cái va li cho tôi cầm. Cô coi chừng té cô ơi...

Thấy Yên Sương mặc áo dài nên người lái đò đoán khách phải ở thành thị về thăm nhà vào dịp tết.

Cô ở Sài Gòn về nhà ăn tết hả cô?

Dạ tôi đi thăm chồng tôi. Ánh đi lính ở Núi Sập...

Vậy à...

Người lái đò còn trẻ chỉ vào khoảng ba mươi tuổi. Nhìn Yên Sương giây lát anh ta cười hỏi.

Chồng của cô là ai vậy? Anh đi lính ở đâu vậy?

Yên Sương thăm quan sát anh lái đò xong mới trả lời.

Chồng của tôi tên Trường...

Anh lái đò reo nhỏ với giọng vui mừng.

Ông chuẩn úy Trường phải không cô?

Dạ...

Tôi biết ông... Ông vẽ đẹp lắm...

Yên Sương gật đầu.

Dạ phải... Anh là họa sĩ...

Yên Sương cười nói với anh lái đò.

Tôi gặp ông mỗi ngày. Tôi là lính của ông. Ban ngày tôi đưa đò còn ban đêm tôi đi đồn làm lính...

Yên Sương cười im lặng. Không biết nhiều về lính do đó nàng cũng không thắc mắc chuyện một người lính ban ngày đưa đò còn tối lại làm lính. Tuy nhiên nàng cũng muốn bắt chuyện để làm quen với anh ta.

Vậy anh là lính của ông thiếu úy Định?

Dạ cô nói đúng đó cô... Thiếu úy Định hiền và thương lính lắm cô. Ông đạo Hòa Hảo. Quê ở bên Chợ Mới đó cô...

Chiếc xuồng vỏ vọt lướt phẳng phẳng trên dòng kinh bề ngang độ mười thước. Đây là lần thứ nhì Yên Sương đi Núi Sập thăm Miên Trường. Tuy nhiên lần này nàng mới có thời giờ nhìn ngắm và quan sát phong cảnh. Nhà dân chúng cất dọc theo hai bên bờ kinh. Đa số là nhà lá. Thỉnh thoảng Yên Sương mới thấy một chiếc nhà ngói vách ván và có vườn cây ăn trái. Những thửa ruộng khô lơ thơ vài bụi cỏ vàng úa. Những thân cây khẳng khiu mọc trơ vơ dọc theo bờ mầu. Khung cảnh bình yên và mộc mạc song mang vẻ gì cô liêu và buồn bã. Yên Sương ứa nước mắt vì thương Miên Trường phải ở một nơi quạnh vắng và không thích hợp cho tài năng của anh.

Cô ơi cô...

Anh lính đưa đèn lên tiếng. Yên Sương mỉm cười.

Dạ có chuyện gì vậy anh?

Dạ tôi xin hỏi cô tên gì?

Dạ tôi tên Sương...

Dạ cô Sương sắp tới Núi Sập rồi...

Yên Sương gật đầu cười. Nàng thấy giữa quãng đồng trống bao la chợt nổi lên một ngọn núi khá cao cây cối um tùm. Núi không cao lắm, chắc cao chừng vài trăm thước nhưng vì nằm giữa đồng trống thành ra có dáng bề thế, ngạo nghễ vào hơn nhiều. Ghe xuống đi lại cũng nhiều hơn. Yên Sương cảm thấy lòng mình mừng vui lẫn lộn. Lát nữa đây nàng sẽ thấy cái mặt của ông lính họa sĩ dễ thương. Anh sẽ khóc vì sự hiện diện bất ngờ của nàng. Ngôi đền của Miên Trường hiện ra trong tầm mắt với bốn cái chòi canh nhô lên cao với lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phấp phới trong ngày nắng đẹp của mừng 3 Tết. Đèn dừng lại. Yên Sương bước lên bờ. Anh lính đưa đèn cười nói với nàng.

Cô Sương cứ đi lên đền trước đi. Một hồi tôi sẽ mang cái va li của cô lên sau...

Cảm ơn anh...

Đứng nơi ngã ba của con đường chạy song song với dòng kinh và con lộ nhỏ đi vào đền Yên Sương mỉm cười bước nhanh. Thực ra nàng muốn chạy để gặp Miên Trường song dẫn lòng nên tất tả bước. Mười phút sau nàng tới cổng đền. Có lẽ đã quan sát cô gái từ xa nên người lính gác không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy nàng xuất hiện.

Tôi là vợ của chuẩn úy Trường...

Người lính gật đầu thay cho lời chào rồi vui vẻ lên tiếng.

Dạ tôi còn nhớ cô. Lần trước cô có dõ đây... Để tôi đưa cô vào gặp chuẩn úy...

Nếu không có người lính gác chắc Miên Trường đã ôm chầm lấy Yên Sương và hôn lên đôi mắt mà mấy tháng qua anh đã mơ yêu và tưởng nhớ. Đợi cho người lính gác bước ra anh mở rộng vòng tay và Yên Sương dụi đầu của mình vào ngực người yêu.

Em nhớ anh...

Hôn lên đôi mắt, môi, lên mặt Yên Sương Miên Trường thì thầm.

Anh cũng nhớ em... Nhớ vô cùng em ơi...

Nụ hôn chứa đựng vô vàn thương nhớ nở bung ra bằng sức mạnh của hai trái tim đã phải

chịu đựng quá nhiều xa cách, buồn đau và nhung nhớ. Đôi tình nhân ghì lấy nhau, quên cả người chung quanh và quên cả đất trời. Chỉ có bờ môi, ánh mắt, nụ cười, tiếng thì thầm và vòng tay quấn quít ân tình. Ôm ghì lấy Miên Trường Yên Sương nhớ lại những lời nói của Ánh. Muốn được gần Miên Trường, muốn được sống mãi mãi cạnh người yêu; nàng phải làm cuộc cách mạng bản thân, đập vỡ mọi lễ nghi phiền phức, trói buộc khiến cho nàng phải xa Miên Trường. Vòng tay của Yên Sương ghì mạnh hơn. Hơi thở của Miên Trường dồn dập hơn. Đôi tình nhân ngã xuống nền đất lạnh. Yên Sương thì thắm trong trí não.

Em yêu anh. Minh sẽ có một đứa con. Nó là sợi giây ràng buộc hai đứa mình suốt đời...

Mắt em người Sài Gòn

Chương 26

Trời xế chiều. Bãi biển thưa người. Nắng vàng hực. Gió nhẹ nhẹ. Tiếng sóng vỗ vào bờ cát nghe đều đều âm vang hoài hũy. Ba chiếc ghế đặt sau nhà. Bà Yên Sương ngồi im nhìn ra biển xanh ngắt một màu xanh. Nhật Yên ngồi bên trái còn Quỳnh Trân ngồi bên phải. Giọng nói của Yên Sương cất lên buồn buồn.

Sau ngày 30- 4- 1975, má không bao giờ gặp lại ba của con. Ông nội của con bị bắt đi học tập và chết trong trại cải tạo ở ngoài bắc. Thương bà nội của con nên má dờn về ở với bà. Lúc đó má đã có thai con hơn sáu tháng. Má có về Long Xuyên thăm ông bà ngoại của con để hỏi thăm về ba của con. Tuy nhiên cũng không biết rõ ràng lắm. Sau ngày 30- 4 thời mọi sự đều thay đổi. Người thời nói ba của con đã chết. Người thời nói ba con bị bắt làm tù binh...

Nhật Yên đưa tay ra nắm lấy bàn tay gầy gò của bà Yên Sương như để an ủi.

Có một điều con không hiểu được là nếu bác trai đã chết hay mất tích thời tại sao bức tranh lại có mặt ở trên đất Mỹ. Hay là bác trai đã sang Mỹ...

Quỳnh Trân nhìn Nhật Yên dăm dăm. Yên Sương im lặng giây lát mới cất tiếng thở dài.

Bác không nghĩ là ba của con Trân đã sang Mỹ. Bởi vì nếu còn sống thời Miên Trường phải liên lạc với gia đình hoặc tìm kiếm bác...

Bác trai biết bác đã thụ thai Quỳnh Trân?

Bà Yên Sương gật đầu.

Biết... Sau khi biết mình có thai bác đã viết thư báo tin cho Miên Trường. Trong thư hồi âm Miên Trường cũng đã nói là đang xin phép để về Sài Gòn thăm bác.

Ngừng lại giây lát Yên Sương nhìn Nhật Yên rồi cầm lấy tay của anh. Giọng của bà vui nhiều hơn buồn.

Bác sắp sửa ra đi. Hằng đêm bác mơ thấy Miên Trường đang chờ đợi bác. Con với Quỳnh Trân đã trưởng thành cho nên hai con đủ hiểu biết để suy nghĩ và quyết định cuộc đời của mình. Nếu sau này hai đứa có thành vợ chồng thời bên kia thế giới bác với Miên Trường sẽ vui mừng lắm vì con Trân đã tìm được hạnh phúc...

Quỳnh Trân bật khóc. Quì xuống trước mặt mẹ hiền đang ngồi trên ghế nàng sụt sùi.

Má đừng bỏ con má... Con nhận lời làm vợ anh Nhật Yên. Con muốn má sống để vui hưởng tuổi già bên con cháu của má...

Yên Sương vuốt tóc con mỉm cười.

Má muốn sống bên con lắm nhưng má biết ba của con đang đợi má. Ba mươi mấy năm nay ba với má đã bị chia cách, bây giờ là lúc ba má xum họp với nhau. Con nên mừng cho ba má...

Nhật Yên biết nước mắt từ từ ứa ra và sau đó lăn dài trên mặt của mình. Anh nghe như có tiếng người thì thầm. Đôi mắt của người con gái trong tranh đang nhìn mình với tất cả âu yếm và triu mến. Nàng sắp sửa ra đi nhưng còn lưu lại một đôi mắt đẹp tuyệt vời và một tình yêu cũng tuyệt vời không kém gì đôi mắt.

Yên Sương nhắm mắt lại. Trong trí tưởng già nua, mỗi một nàng thấy cái ông *biết về hôn mà vẽ* đang ngồi chúi đầu vào cuốn tập vẽ không màng tới người qua lại. Trên nền giấy trắng tinh từ từ hiện lên những đường nét mờ lung nhạt mờ của khuôn mặt và đôi mắt cô học trò trường trung học Long Xuyên.

Miên Trường... Miên Trường...

Yên Sương nhắm mắt trong lúc từ từ rơi vào giấc ngủ dài, thật dài.

Mắt em người Sài Gòn

Chương 27

Nhật Yên mở cửa nhường cho Quỳnh Trân bước vào tiệm bán thực phẩm Á Đông nằm trên đường Hixson Pike xong mới thông thả theo sau.

" Em tính nấu món gì vậy?

Đưa mắt nhìn quanh quất Quỳnh Trân cười thì thầm cùng chồng.

" Em mua về cho anh nấu mà. Chị Tú Anh khen anh nấu ăn ngon lắm...

Nhật Yên lắc đầu cười.

" Có em ở trong nhà rồi anh đâu dám múa riu qua mắt thợ. Anh thôi nấu ăn mà anh đi học vẽ...

Quỳnh Trân nhìn chồng đăm đăm. Nhật Yên cảm thấy tâm hồn mình lao đao khi nhìn đôi mắt đẹp tuyệt vời của vợ.

" Biết vẽ hôn mà học vẽ...

Quỳnh Trân buột miệng nói một câu mà khi nói xong nàng mới biết là đã vô tình lặp lại câu nói của má nói với ba khi hai người gặp nhau. Nhật Yên bật cười khi nghe câu nói của vợ.

" Anh ghi tên học vẽ chỉ để vẽ đôi mắt của em...

Quỳnh Trân cười thánh thót. Hai người nắm tay nhau đi vòng vòng các quầy hàng kiểm mua gạo tằm và các loại gia vị để nấu phở.

" Anh có để ý cái gì không?

" Cái gì?

" Ông đó ông cứ liếc em hoài...

" Ai?

" Ông già đứng nơi hàng rau cải đó. Em để ý thấy ông cứ liếc em hoài...

Nhật Yên nhìn về phía hàng rau cải. Anh thấy một ông già, vóc dáng gầy gò, tóc hoa râm, ăn mặc đứng đắn và giản dị đang đứng lựa rau cải.

" Anh có quen ông hôn?

Quỳnh Trân hỏi và Nhật Yên lắc đầu. Anh cố nhớ xem mình có quen ông ta không. Có thể là ông ta quen với ba má mà anh không nhớ ra.

" Ông tới kia anh...

Quỳnh Trân nói nhỏ. Bước tới trước mặt Nhật Yên ông già hơi gật đầu chào đoạn cất giọng khàn khàn.

" Xin lỗi hai cháu. Tôi thấy hai cháu hơi quen quen mà không biết là ai. Hai cháu chắc cũng ở trong phố này?

Liếc nhanh vợ Nhật Yên lên tiếng.

" Dạ... Vợ chồng cháu mới dọn về... Chắc bác cũng ở gần đây?

Tôi ở đây lâu lắm rồi...

Liếc nhanh Quỳnh Trân ông già tự giới thiệu.

" Tôi tên Bá. Cô đây...

Ông già tự xưng tên Bá ngập ngừng giây lát mới chầm chậm thốt.

" Xin lỗi hai cháu tôi không có ý gì hết. Chỉ thấy cháu gái đây giống một người...

Bá dừng lại nhìn đôi trai gái rồi lại nói tiếp.

" Cháu gái đây có khuôn mặt giống hệt một người con gái trong bức tranh...

Nhật Yên cảm thấy một chấn động mạnh trong tâm hồn của mình. Có lẽ anh sớm cảm nhận ra một cái gì khác lạ qua câu nói của ông Bá. Nhìn thấy nét ngạc nhiên của Quỳnh Trân cũng như thấy Nhật Yên đang nhìn mình đăm đăm Bá cười nhẹ.

" Tôi có vài bức tranh vẽ hình cô gái có khuôn mặt và nhất là đôi mắt giống hệt như cháu...

Ông Bá nhìn Quỳnh Trân xong tiếp liền.

" Bởi vậy khi thấy cháu bước vào tiệm tôi ngạc nhiên lắm. Rồi tôi tò mò tự hỏi cháu là ai, tại sao lại giống người trong bức tranh...

Quỳnh Trân nhìn Nhật Yên và thấy chồng cũng đang nhìn mình mỉm cười.

" Quê của cháu ở đâu?

Bá hỏi Quỳnh Trân.

" Dạ cháu sinh ra ở Sài Gòn. Gia đình ba của cháu ở Sài Gòn còn quê của má cháu ở Long Xuyên...

Bá gật gù cười nói với đôi vợ chồng trẻ.

" Bác cũng ở Sài Gòn...

Do dự giây lát Bá nói tiếp với giọng buồn buồn.

" Bác qua đây hồi năm 75. Hôm nào rảnh rồi hai cháu lại nhà bác chơi để bác chỉ cho cháu bức tranh một cô gái có đôi mắt nhất là khuôn mặt giống hệt cháu...

Quỳnh Trân liếc nhanh chồng. Thấy anh gật đầu nàng tươi cười nói với Bá.

" Bây giờ được không bác... Cháu nóng lòng...

Hiểu ý của Quỳnh Trân Bá cười gật đầu.

" Được chứ... Hai cháu lái xe theo bác về nhà...

Quanh co một hồi Bá dừng xe trước ngôi nhà nhỏ khang trang và xinh xắn. Bá mở cửa mời khách vào. Nhật Yên nhận thấy không khí trong nhà yên tĩnh và gần như vắng lặng.

" Bác ở một mình. Vợ của bác bị bệnh chết cách đây gần hai năm. Hai đứa con đã có gia đình và ở xa...

Mời khách ngồi xuống ghế xong Bá vào nhà bếp rót nước.

" Hai cháu uống nước đi. Bác vào lấy tranh cho hai cháu xem...

Chừng mười phút sau Bá trở ra phòng khách. Đặt cái hộp giấy hình chữ nhật vừa dài vừa rộng lên mặt bàn ông ta cười buồn.

" mấy bức tranh trong hộp này là của một người quen nhờ bác giữ dùm. Ba mươi mấy năm rồi chủ nhân của cái hộp không bao giờ trở lại để lấy nhưng bác vẫn giữ cho ông ta...

Quỳnh Trân dường như không nghe những lời của Bá nói. Nàng nhìn chăm chăm cái hộp cũ mèm, lem luốc và méo mó. Lớp giấy bao bên ngoài ố vàng và sòn rách nhiều chỗ. Chậm chạp mở nắp hộp Bá lấy ra một bức tranh. Gợi là bức tranh cũng không đúng vì nó chỉ là một mảnh giấy hình chữ nhật khá dày, rộng chừng hai tấc và dài khoảng ba bốn tấc tây. Nhật Yên nhìn thoáng qua bức tranh. Không cần nhìn lâu anh cũng biết người con

gái đó là ai. Khuôn mặt đó. Đôi mắt đó. Đường nét đó. Tất cả đậm nét trong hồn anh, theo thời gian biến thành sự si mê và thương yêu. Tuy khuôn mặt nghiêng nghiêng song anh vẫn nhận ra khuôn mặt và đôi mắt quen thuộc của Yên Sương trong quá khứ và Quỳnh Trân đang ngồi bên cạnh. Nơi góc trái của bức tranh có viết hai chữ nhỏ mà anh biết là bút tự của Miên Trường, ông họa sĩ bất hạnh và cũng là người đã chỉ đường cho anh trở lại quê hương để tìm gặp đôi mắt của người mà ông ta mãi mãi yêu thương.

" Người trong tranh chính là má của cháu...

Quỳnh Trân thì thầm. Bá mỉm cười. Dường như ông ta cũng sớm cảm nhận ra điều đó.

" Miên Trường là ba của cháu... ?

" Dạ...

Quỳnh Trân trả lời một tiếng. Nàng không thể nói nhiều hơn vì nước mắt bắt đầu ứa ra.

" Bác biết bây giờ ba con ở đâu không bác?

Bá cúi nhìn xuống bức tranh. Đầu đó trong vùng ký ức nhạt mờ vì năm tháng ông như thấy được hình bóng của người xưa thấp thoáng.

" Miên Trường đã chết... Anh chết ngày 28- 4- 1975...

Quỳnh Trân bật khóc. Nhật Yên nắm lấy bàn tay của vợ như an ủi và chia xẻ.

" Làm sao ba con chết hả bác?

Quỳnh Trân nghẹn ngào hỏi và giọng nói của Bá khàn đặc khi trả lời.

" Bị pháo kích chết...

Ngược nhìn đôi vợ chồng trẻ ông ta cười. Nụ cười của ông ta thật buồn.

" Để bác kể cho hai cháu nghe đầu đuôi câu chuyện. Bác với Miên Trường ở chung xóm với nhau. Bác lớn hơn Miên Trường và đi lính trước Miên Trường. Khi Miên Trường đổi về Long Xuyên, quen biết với Yên Sương thời thịnh thoảng Miên Trường cũng có kể cho bác nghe câu chuyện tình của hai người. Bác có gặp má cháu một lần. Khoảng tháng 3 năm 75, dường như sau khi Ban Mê Thuật thất thủ và vùng 2 chiến thuật bị mất vào tay cộng sản, Miên Trường ra gặp bác ở tiểu khu. Suốt một đêm ở bên nhau Miên Trường kể cho bác nghe về cuộc tình éo le giữa mình với Yên Sương rồi sau đó nhờ bác giữ dùm cái hộp này...

Bá ngừng lại đưa tay mân mê cái hộp cũ. Nhật Yên thấy mắt người lính già như có lệ.

" Miên Trường nói sẽ trở lại lấy cái hộp khi nào về Sài Gòn thăm Yên Sương. Nhưng

Miên Trường không bao giờ trở lại. Ba mươi mấy năm rồi Miền Trường không bao giờ trở lại. Bác vẫn giữ và vẫn chờ...

" Làm sao bác biết ba con đã chết hả bác?

Bá chậm chạp trả lời trong lúc lấy bức tranh bỏ vào cái hộp cũ.

" Mười mấy năm sau ngày 30- 4- 75, trong cuộc họp mặt của cựu quân nhân bác tình cờ nói chuyện với thiếu úy Định, ông sĩ quan trưởng đồn của Miền Trường. Ông ta kể lại chi tiết về cái chết của Miền Trường... Bác nói cho cháu biết ngày ba cháu chết để có gì cháu làm đám giỗ cho ba của cháu. Riêng cái hộp này là của cháu. Ba mươi mấy năm bác đã giữ cái hộp này để trao lại cho người thân của Miền Trường. Bác nghĩ là tới lúc...

Nhật Yên chợt lên tiếng thuật vắn tắt lý do anh tìm thấy bức tranh của Miền Trường ở tiệm bán đồ cổ trong phố. Bá mỉm cười.

" Khi mới qua đây gia đình bác có làm bữa cơm đãi ông bà bảo trợ hiền lành và tốt bụng. Trong bữa tiệc cao hứng bác đem bức tranh mà cháu đã mua ra khoe với ông bà. Thấy họ thích và cũng để cảm ơn cho sự giúp đỡ tận tình của họ, bác mới đem bức tranh của Miền Trường ra tặng cho họ. Ít lâu sau ông bà này chết. Bác không biết lý do gì mà bức tranh lại được bày bán nơi tiệm đồ cổ... Chắc con cái hoặc người thân của họ không muốn giữ bức tranh nữa nên đem bán...

Ngừng lại nhìn đôi vợ chồng trẻ đang ngồi trước mặt mình ông ta vui vẻ tiếp.

" Biết đâu điều đó là do Miền Trường xui khiến... Nhờ vậy mà cháu mới có dịp may mua bức tranh. Có thể đó là cơ duyên hay mệnh số...

Nhật Yên nhớ lại những lời chị Tú Anh đã nói. Cơ duyên. Mệnh số. Tình yêu. Tâm thành... Những cái đó như mơ hồ và huyền hoặc nhưng cũng có thể xảy ra. Biết đâu... Nhìn Quỳnh Trân đang ngồi trước mặt mình anh như thấy được hình bóng của Yên Sương đang nắm tay Miền Trường đi trên con đường dọc theo bờ sông Hậu tí tách sóng vỗ hòa lẫn trong tiếng cười và câu nói *Biết vẽ hôn mà vẽ... Vẽ đẹp hôn mà vẽ...*

chu sa lan

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 01/07/2009 11:32:39 CH